COLECȚIA SFINX

STELIAN SÂRBU

EU AM UCIS MOARTEA

Stelian Sârbu

Eu am ucis moartea

1

Pustiul îl înconjura de pretutindeni; nisipul fierbinte îi fugea de sub picioare, dar el mergea cu o imensă greutate atârnată de glezne. Pășea ca un automat. Ochii îl usturau, lăcrimau continuu și lacrimile se prelingeau pe obraji până în colțul buzelor. De undeva, din el, se ridica o dogoreală nesuferită și dureroasă ca o rană deschisă și-i umezea buzele cu ceva sărat și amar, stârnindu-i o sete insuportabilă. Își trecu palmele peste față întinzându-și lacrimile și sudoarea, amestecându-le cu firișoarele de nisip fierbinte. Înghiți în sec; o durere ascuțită îi fulgeră gâtlejul, iar între dinți nisipul scrâșni sfredelindu-i creierul. Ar fi vrut să se oprească, să se întindă și să aștepte (ce, nici el n-ar fi putut spune), dar ceva, mai puternic decât el, îl mâna înainte. Se târa într-un efort zadarnic, ca o jucărie cu arcul întors până la refuz.

Cerul se coborâse jos de tot, ireal de alb și tremurător – apă limpede și înșelătoare; întindea mâinile să-l apuce, să-i simtă mătasea cum se prelinge printre degete, să se topească în palmele uscate și el să soarbă, să soarbă la nesfârșit.

Dar degetele chircite, lacome, se mișcau într-o desperare zadarnică. Cerul nu se depărta de el, însă nu putea să-l atingă... Căzu într-un genunchi; se ridică greu clătinându-se și bolborosind cuvinte fără noimă. În urmă, vântul subțire îi acoperea urmele și nu mai rămânea nici măcar amintirea trecerii lui...

Zări un pâlc de copaci ciudați, cu frunzele verzi ce se zbăteau, și își frecă ochii injectați. Își aminti de fata morgana, și din gâtlejul rănit se revărsă un strigăt al desperării.

Dar nu-l auzi, ca și cum ar fi fost surd; nici ecoul nu-i răspunse. Își duse palmele la urechi și strânse cu putere. Strigă din nou, mai tare, cuvintele se zbătură în el, se amplificară, îl scormoniră. Privi din nou; copacii nu dispăruseră. Începu să alerge cu gura deschisă, înghițind aerul încins, împleticindu-se. Iar copacii nu se depărtau, nu fugeau. „Nu-i fata morgana, nu-i fata morgana!”

Se prăvăli la marginea unui ochi de apă, cu pleoapele închise, cu degetele scurmând nisipul, întinzându-le spre unda de răcoare. Se târî și fruntea încinsă atinse apa rece. Începu să plângă, și să râdă, și să strige. Deschise ochii. Copacii, ochiul de apă toate fugiră și se topiră în undeva, iar el, speriat, gemu prelung.

— Te-ai trezit, șoricelul meu? Cât te-ai mai zbuciumat în somn!

Marin se crispă și își duse mâna la frunte. Îndepărtă prosopul umed, privi timp în jur, încercând să înțeleagă ce se petrecuse cu el, unde se afla și cine era femeia care îl alinta cu acest nesuferit „șoricelul meu”. Femeia de lângă el era frumoasă și surâzătoare. Zâmbi și el, iar femeia se aplecă peste pat și-l sărută ușor pe obraz. Căuta prin mintea încețoșată de aburul alcoolului acel fir de care să se poată agăța ca să-și poată aminti tot ce se întâmplase, cum ajunsese aici.

...Îl condusese la aeroport pe colegul său Onisie, care se înapoia în țară. Tranzacția cu firma fusese perfectată. El mai rămăsese câteva zile pentru unele formalități. Plecarea colegului declanșase un val de solicitudine neașteptată din partea împuternicitului firmei. Se gândi că nu putea fi vorba decât de vicleșuguri comerciale și deveni mai circumspect. Dar totul se desfășura normal; cel puțin așa i se părea lui. Formele, pentru care mai rămăsese, se încheiau corect, nimeni nu încerca să ceară vreo favoare. Dar ieri seară... Atunci începuse totul.

Se afla într-un restaurant cu însoțitorul său. De masa lor se apropiase un bărbat distins, cu părul ușor încărunțit, împreună cu două doamne elegante. Însoțitorul făcu prezentările. Domnul distins era doctor chimist, iar cele două doamne, prietenele sale. Au discutat, au glumit, apoi s-au dus la un bar. Atmosfera ațâțătoare, alcoolul, avansurile discrete pe care începuse

să i le facă una dintre doamne, toate la un loc l-au înfășurat într-o pânză subțire, molatică, plină de promisiuni. Femeia l-a sărutat în glumă pe obraz, l-a mângâiat și i-a mărturisit că este genul de bărbat care-i place. Nu-și mai amintea când plecase însoțitorul său. Nici ce mai făcuse după aceea. Parcă mai dansase, mai băuse... Iar acum se trezise, după un vis zbuciumat, lângă această femeie care-i zâmbea complice și-l dezmierda stupid și profesional.

Femeia îi masa fruntea cu îndemânare, sărutându-l din când în când, și-l compătimea subțiindu-și glasul ca o fetiță răsfățată. „La urma urmei, asta-i!”, căută să-și alunge începutul unei anxietăți. Răspunse insistentelor dezmierdări ale femeii cu un sărut de conveniență. Femeia înțelese nuanța, dar nu-și trădă nemulțumirea. Se ridică de lângă el vioaie, așa ca într-o joacă, îl ciupi ușor de ureche râzând cu dinții albi și frumoși.

— Hopa, sus, șoricelul meu! Să mergem, este târziu!

...S-a despărțit de ea cu un sentiment de ușurare, promițându-i că are s-o revadă. I-a urmărit silueta până ce s-a pierdut în forfota bulevardului.

Camera de hotel i se părea rece, inospitalieră. Parcă pereții îl apăsau și fiecare lucru îl privea pânditor. Avea o ciudată senzație că gesturile, pașii îi sunt urmăriți, ca și cum cineva i-ar striga, în orice moment, cu glas tare,

gândurile cele mai intime. Încercă să doarmă, dar somnul fugea de el speriat. Se plimbă prin cameră cuprins de neliniște.

Începuse să se însereze. Deschise fereastra. Până sus, la el, se prelingea un zgomot continuu și uniform – zgomotul bulevardului – și asta îi făcea bine, îl liniștea. Sună telefonul și tresări ca și cum cineva l-ar fi bătut pe umăr. Cine putea să-l cheme tocmai acum, la ora aceasta? Brusc, îi trecu prin minte femeia în brațele căreia petrecuse noaptea trecută. La despărțire, îi promisese că are s-o revadă. Dar cum aflase unde locuiește el? După câte își amintea, nu-i spusese. Nu era însă tocmai sigur că în momentele acelea de amețeală nu-i dăduse adresa hotelului și numărul camerei.

La telefon nu era însă femeia, ci altcineva. Recunoscu vocea chimistului cu care fusese la bar, prietenul celor două femei. Căută să pară plăcut surprins. Își struni inflexiunile vocii, voind să-l convingă că tocmai acesta era telefonul pe care îi aștepta. Krugenn, chimistul, îi spunea că trecuse pe acolo întâmplător și se gândise să-i facă o surpriză. Era o seară minunată; îl invita la o plimbare și la o șuetă în doi. Parcă intuind nehotărârea lui Marin, deveni stăruitor și-i mărturisi că este singur și se plictisește de moarte. Marin acceptă și, peste câteva minute, coborî în holul elegant. Krugenn îl întâmpină jovial și-i strânse puternic mâna, cu o familiaritate

cuceritoare. Marin își spuse că, la urma urmei, făcuse bine că acceptase invitația. Avea să tatoneze, poate afla de la chimist ce făcuse, de fapt, în timpul despre care el nu-și mai aducea aminte. Ieșiră din hotel și se amestecară în mulțime.

Discutau banalități. Krugenn, degajat, ca un om care are timp și nu știe cum să-l piardă; Marin, mereu la pândă, așteptând o singură aluzie la seara petrecută împreună. Dar Krugenn părea că a fost cuprins de amnezie și nu-și mai amintește nimic. Delicatețea lui Krugenn, dacă era într-adevăr vorba de așa ceva, Marin nu o aprecia deloc. Îl interesa să știe ce făcuse. Încercă să aducă discuția despre seara trecută, însă Krugenn evită cu abilitate. Marin nu mai insistă. De vreme ce chimistul ocolea acest subiect, însemna că, pur și simplu, n-avea ce să-i spună.

Părăsiră bulevardul aglomerat și apucară pe o stradă liniștită, luminată discret de becuri fluorescente. Krugenn îi lăsase brațul și acum vorbea cu însuflețire, însoțindu-și cuvintele cu gesturi largi.

— Aici locuiesc eu, îi spuse Krugenn oprindu-se în fața unei case cochete înconjurată cu un gard de beton și fier forjat.

Marin se opri și el și îl întrebă, mai mult ca să spună ceva:

— Locuiți singur?

Krugenn încuviință cu un da laconic și Marin continuă:

— Frumoasă casă... Și foarte liniștită. Cu zăpăceala asta modernă, puțină liniște este binevenită.

Krugenn ridică din umeri și surise.

— Știți ce? Am o propunere: vă invit să bem o bere rece. Cred că o să compenseze cumva deranjul pe care o să-l găsiți într-o casă de burlac.

Marin recunoscu, în sinea lui, că nicio băutură nu putea să fie mai potrivită decât un pahar cu bere, pentru a-și potoli setea care începuse să-l chinuie.

Berea era, într-adevăr, bună și gazda amabilă.

— E rece, spuse Marin tamponându-și buzele umede cu batista.

— Am să vă dau ceva, spuse Krugenn ridicându-se de pe fotoliu. Stătu puțin timp aplecat peste birou, răsfoi niște hârtii, până găsi ce căuta, și se apropie de Marin.

— Ce sunt astea? spuse Marin după ce Krugenn îi puse în brațe un teanc de fotografii.

— Fotografii, zâmbi cu nevinovăție Krugenn.

Marin le privi, la început uimit, apoi din ce în ce mai speriat. Senzația aceea de neliniște, de care crezuse că a scăpat, îl cuprinse dintr-o dată și capul începu să-i vuiască iar mobila din cameră să se estompeze. În fotografii era el, la bar, cu femeia aceea agățată tandru

de gâtul lui. Cine le făcuse și când? Nu-și amintea.

— E o fată delicioasă Doris, nu? răspunse Krugenn privirii descumpănite a lui Marin... E o mică întreprindere care fabrică fericirea. Unii o plătesc foarte scump, alții n-o pot obține pe niciun preț, iar alții, ca dumneavoastră, de pildă, pe gratis, sau aproape pe gratis.

Marin încercă să intre în jocul lui Krugenn și râse. Apoi, duse precipitat paharul la buze și sorbi grăbit până la ultimul strop, ca și cum ar fi toastat în cinstea lui Doris. Krugenn ridică și el paharul și chiar toastă:

— Pentru dumneavoastră, pentru Doris, pentru scurtele clipe de fericire ale acestei prea scurte vieți. Bău încet. Apoi, scoase portțigaretul și, după ce îl servi pe Marin, își aprinse și el o țigară. Fumul de tutun tare și aromat îi învălui pe amândoi.

— Nu-i nimic, spuse într-un târziu, fără nicio legătură, Krugenn, și Marin se întrebă, neliniștit, ce însemna acel „nu-i nimic”. Îl privi atent, dar fața lui Krugenn oglindea o indiferență care dezarma. Marin aștepta ca Krugenn să continue, însă chimistul începu să vorbească despre cu totul altceva. Marin nu știa ce să mai creadă. Pentru ce îi „servise” Krugenn aceste fotografii? O glumă nevinovată? Un gest de amiciție? Totuși, pentru ce fusese fotografiat? Ar fi vrut să pătrundă în intimitatea gândurilor chimistului, să afle

adevăratul scop al gestului său.

Conversația lâncezea și chimistul nu făcea nimic ca s-o învioreze. Marin se ridică de pe fotoliu și Krugenn nu protestă, măcar de politețe. Se părea că de-abia aștepta ca musafirul său să plece. Spuse, totuși, neutru:

— Nu mai stați?... Păcat, păcat. E o seară superbă.

Ieșiră împreună în stradă și se îndreptară spre hotel.

De dimineață, bărbatul de la recepție, după ce îi primi cheia camerei, îl rugă să aștepte că are ceva pentru „domnul inginer". Îi dădu un plie, pe care, spunea el, îl lăsase un domn foarte grăbit. Marin se retrase la o măsuță din hol și deschise plicul. Fotografii, câteva fotografii care îl făcură să se ghemuiască în el, să simtă o răcoare ciudată cum îi alunecă peste fața îngălbenită, pentru ca apoi o căldură de foc să-l săgeteze din creștet până în tălpi. Îl cuprinse aceeași senzație rea, insuportabilă, ca în primele clipe după ce se trezise din somnul chinuit în garsoniera lui Doris. El, în garsoniera lui Doris, pe canapea; el, cu Doris pe genunchi, pe jumătate dezbrăcat; el, cu Doris... Se îngrozi la gândul că totul fusese aranjat cu minuțiozitate, că el pur și simplu căzuse în plasa ce-i fusese întinsă într-un mod atât de simplu. Dar pentru ce aveau nevoie de aceste fotografii? Cine i le făcuse? Chimistul? Atunci, pentru ce nu i le arătase și pe acestea în seara când fusese la el

acasă? Își aprinse o țigară și trase însetat din ea până ce simți cum jarul încearcă degetele. Ieși în bulevard apăsat și hărțuit de gândurile care ieșiseră la iveală din mlaștina aceea în care se bălăcise acum două nopți. „De ce, de ce am făcut toate astea?” Regretele însă nu ajutau la nimic. Se îndreptă spre întreprindere încet. Nu-i venea niciun gând salvator. Așa că se decise să aștepte. Două zile trec repede. Dar lui i se păreau două veacuri.

Doris îl întâlni, ca din întâmplare, după-amiază, în fața hotelului. Îl întâmpină cu un „hello boy!” ștrengăresc, mimând, din vârful buzelor, un sărut ostentativ indiscret. Întinse o mână mică și parfumată pe care Marin o sărută și, în timp ce el se înclina, femeia îi ciufuli ușor părul.

— Vântul, vântul de primăvară, se maimuțări Doris, după care adăugă: Voiam să te mai văd, îmi era dor de tine. Nici nu mi-ai spus la ce hotel stai, urâciosule. Dar întâmplarea... lăsă fraza neterminată și Marin continuă în gând: „Întâmplarea, a naibii întâmplare!”

— Mă bucur, voiam să te caut, minți Marin și femeia îl amenință în glumă cu degetul. Lui Marin îi veni o idee și o invită pe Doris la o cafea. Intrară într-o cofetărie-bar, pustie la ora aceea. Se așezară la o masă retrasă într-o nișă peste care plutea o semi-umbră odihnitoare. Discutau aproape în șoaptă, aplecați unul spre altul, și

Marin constată că femeia de lângă el era, într-adevăr, frumoasă. Își aminti însă că o invitase nu ca s-o admire, ci pentru altceva. Aduse vorba despre seara petrecută împreună și-i pomeni despre fotografiile din bar. Doris râse și ceru să le vadă.

— Dar despre astea ce spui? și Marin îi arătă fotografiile făcute în garsoniera ei. Privindu-le, Doris se miră sincer.

— Nu știu cine o fi porcul care și-a vârât nasul în așternutul meu, se indignă. Dar, după un timp, își descreți fruntea și continuă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat: Cam indecente, însă trebuie să recunoști că, totuși, sunt delicioase... Cine ți le-a dat?

Se hotărî să-i spună adevărul, să vadă cum va reacționa femeia de lângă el. Doris îl ascultă atentă și, când Marin îi ceru o explicație, dădu din umeri cu cel mai neștiutor aer din lume. Marin insistă, ridicând puțin tonul, și Doris se supără cerându-i să se poarte ca un cavaler.

— Chiar dacă totul s-ar fi făcut cu știința mea, nu înțeleg ce te deranjează. Mă rog, pe mine, ca femeie, da, însă pe tine?... Ești bărbat, acum ai ocazia să te lauzi... Dacă nu-ți plac, n-ai decât să le rupi.

— Dar clișeele?... Unde sunt clișeele, asta aș dori să aflu, insistă Marin. Doris ridică indiferentă din umeri.

— Pe mine mă întrebi? De unde să știu?

— A naibii încurcătură...

— Ești un copil, încercă să-l liniștească Doris punându-și palma peste palma lui. Un copil mare, asta ești. Și te porți rău cu mine. Totuși, aș vrea să te mai văd. Așa rău cum ești, îmi placi. Sau, poate, tocmai ăsta-i șarmul tău. Nu fi speriat, aranjez eu.

— Nu sunt deloc speriat, se grăbi să protesteze Marin. Însă e o chestie, cum să-ți spun, de principiu, de...

— Știu, de principiu, își îngustă Doris puțin ochii. Poate și faptul că m-ai invitat la o cafea, tot chestie de principiu este, nu?

Marin își dădu seama că începe să devină ridicol, că în acest mic duel nu el avea inițiativa, ci Doris...

La despărțire, Doris stărui să se mai întâlnească, să-l mai vadă. Marin acceptă. Dar nu, nu în seara aceasta, era ocupat. Mâine, mâine la aceeași oră. Și femeia nu obiectă, deși, după cum înțelegea Marin, regreta sincer că nu rămân împreună. Cel puțin, orgoliul său de bărbat îl făcea să creadă asta...

Pe Krugenn îl găsi spre seară și acesta îl primi puțin contrariat. Marin intră direct în subiect și Krugenn, înainte de a-i da un răspuns, îl rugă să-i arate și lui fotografiile. Le privi mult timp, fără să scoată un cuvânt. Când, în sfârșit, ridică privirea, Marin văzu că fața i se destindea și îi auzi hohotul de râs. Râdea cu poftă,

ciupindu-se de obraz și balansându-se pe fotoliu. Se potoli puțin și, ridicându-se, aruncă neglijent fotografiile pe birou.

— Sunteți tare naiv, domnule. Doris v-a dus de nas. O cunosc mai bine decât oricare altul. Dacă ați fi avut curiozitatea să vă uitați în albumul ei, ați mai fi găsit poze din astea. Este un fel de perversitate a ei. Fotografiile i le face un amic, fotograf, pe care Doris îl plătește cu generozitate. Cu bani îl plătește, nu altfel.

— De ce nu mi-a spus?

— Ați și vorbit cu ea?

— Pentru ce nu mi le-a dat ea și a pus pe altcineva să le aducă la hotel? insistă Marin.

— Nu v-am spus că e cam aiurită? Îi vin fel de fel de idei năstrușnice; îi place să facă pe misterioasa, să joace teatru. De altfel, una din pasiunile ei a fost, și cred că mai este, teatrul.

— Dar fotografiile din bar, tot amicul lui Doris le-a făcut? continuă Marin puțin iritat.

— Astea nu, recunoscu fără ezitare Krugenn. Au fost făcute la dorința dumitale, de un fotograf ce se afla în bar.

— Am cerut eu?

— Întocmai, spuse cu bunăvoință Krugenn, chiar ați insistat. Iar eu, ca să vă fac o surpriză, m-am grăbit să le achiziționez.

— Când mi le-ați dat, nu mi-ați pomenit nimic despre asta.

— Nu m-ați întrebat; am crezut că știți despre ce fotografii este vorba. Nu pricep, totuși, ce atâta tevatură pentru niște nevinovate de fotografii. Începe să mă amuze teribil toată treaba.

— Pe mine nu, răspunse agasat Marin. Dar... mă rog, se stăpâni el și încercă să râdă. De ce nu m-ați prevenit de toana asta a lui Doris? Credeți-mă, nu-mi face deloc plăcere să mă știu fotografiat în intimitate. Nu împărtășesc perversitățile lui Doris. Dacă aș fi știut, o trimiteam la un doctor.

— Totuși, Doris este o fată delicioasă.

— Este, îl aprobă Marin și Krugenn fu convins de sinceritatea inginerului.

După plecarea lui Marin, Krugenn se plimbă agitat prin cameră, fumând nervos țigară de la țigară. Căuta răspunsuri la anumite întrebări, fără să ajungă la o concluzie care să-l satisfacă. Stinse țigara apăsând-o de scrumieră cu dușmănie, ridică receptorul și formă un număr. I se răspunse și începu o convorbire precipitată. Se stăpânea încercând să dea vocii sale o nuanță de calm și încredere. Se vedea însă că persoana de la celălalt capăt al firului se lăsa convinsă greu și Krugenn deveni autoritar. La toate argumentele care i se aduceau,

răspundea prin același invariabil: „Da, chiar acum!”... Desigur, ajunsese la o înțelegere pentru că, atunci când puse receptorul în furcă, păru mai liniștit. Totuși, fuma grăbit, măsura camera de la un colț la altul. Deschise fereastra și fumul se grăbi să iasă afară. Se zbătea, lipindu-se de geam, lunecând prin deschizătură. Atmosfera din încăpere se limpezea; perdeaua de fum se subțiase și Krugenn se tolăni în fotoliu cu capul dat pe spate și ochii închiși. Lumina lampadarului din colț îl lipea parcă de spătarul înalt al fotoliului ca de un insectar uriaș și fața lui părea neobișnuit de palidă.

Bing-bang-ul soneriei de la intrare nu-l surprinse. Deschise leneș pleoapele și se ridică încet, sprijinindu-se în mâini. Deschise ușa. Înăuntru se strecură întâi o undă de parfum apoi Doris care, în loc de bună seara, spuse:

— La ora asta? Nu puteai să aștepți până mâine dimineață? M-ai trezit din somn și eram tare obosită.

— Ia loc, o invită Krugenn curtenitor conducând-o spre un fotoliu. O cafea?... Atunci un coniac și o țigară.

— Pentru asta m-ai trezit în toiul nopții? Ai cumva insomnii?

— Insomniile mi le dau alții...

Doris deveni atentă. Ce voia să spună? făcu un gest care putea să însemne: „Fleacuri, dragul meu”, și tot atât de bine; „Ce-mi pasă mie de insomniile tale? Ce

amestec am eu?”

— De ce nu ești fată de treabă, scumpo? și Krugenn se apropie de ea și-i puse mâna pe umăr cu un aer protector. Doris întoarse capul spre el, toată numai nedumerire, nevinovăție și întrebare. Krugenn zâmbi, un zâmbet galben. Cunoștea zâmbetul acesta al bărbatului și se afundă mai mult în fotoliu, scâncind ușor.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce înseamnă asta?

— Ești o fată rea, Doris, continuă Krugenn ca și cum n-ar fi vorbit cu ea.

— Nu înțeleg.

— Ești rea, spuse el strângându-i brațul în apropierea umărului. Doris tresări și scoase un geamăt.

— Mă doare, spuse ea fără convingere, încercând să se elibereze din strânsoare.

— Și pe mine mă doare, Doris, mai tare decât pe tine. Vocea lui Krugenn, ușor voalată, exprima, într-adevăr, ceva ce aducea a suferință. Pentru cine lucrezi, scumpo, pentru cine? Lăcomia e pedepsită de Dumnezeu și de oameni. E un sentiment care degradează. Și ție, fată frumoasă, nu-ți stă deloc bine să fii lacomă. Pentru cine lucrezi, și de ce faci asta?

— Dar, crede-mă, Bobi, nu știu nimic.

Krugenn nu luă în seamă cele spuse de femeie. Nu,

nu putea s-o creadă, chiar dacă ar fi vrut. O privi în ochi și Doris nu întoarse capul. Îi susținu privirea și lui Krugenn i se păru că avea în față un ecran opac.

— Nu-mi rămânea decât să te cred, spuse el lăsându-i brațul. Se îndreptă spre fereastră, o închise cu precauție în timp ce Doris îi urmărea silueta înaltă și mișcările molatice.

— O țigară, Bobi, ceru ea și Krugenn îi întinse tăcut, posomorât, portțigaretul. Îi oferi foc de la brichetă și Doris începu să fumeze cu poftă. Krugenn se apropie de comutator și o lumină vie inundă camera. Doris își duse palmele la ochi într-un gest de apărare.

— Să ne vedem mai bine, spuse el îndepărtându-i palmele de pe față.

— Dacă-ți face plăcere, spuse ea puțin iritată.

— Să vorbim despre fotografii, zise apăsat Krugenn.

— Nu i le-ai dat tu? Doar așa fusese vorba.

— Știi bine că i le-am dat. Ți le-a arătat și ție. Dar nu mă refer la fotografiile din bar... De ce mă privești nedumerită, cu aerul tău de fetiță?... Fotografiile făcute în garsoniera ta... Nu încerca să protestezi, le-am văzut și eu. El mi le-a arătat. N-a trecut nicio oră de când a plecat de la mine. Despre ele vreau să știu totul. Dar totul, mă înțelegi?

Doris tăcea. Tăcea și râdea încet, un râs artificial, forțat, căutând să inventeze ceva plauzibil care S-o

scoată din încurcătură și să spulbere bănuielile lui Krugenn.

— Pentru cine lucrezi, Doris, fetițo, pentru cine? Krugenn îi prinse din nou brațul și începu să-l strângă.

Țigara căzu pe covor; se aplecă și o ridică. Pentru cine? insistă el. Doar știi că eu nu glumesc.

— N-am nicio vină, Bobi, îți jur că n-am nicio vină, nu știu cum s-a întâmplat. N-am crezut că pentru tine va fi... Căuta cuvintele care s-o dezvinovățească, să-l facă pe Bobi să revină la sentimente mai bune, dar nu le găsea. Povestea încet, cu pauze lungi, glasul începuse să-i tremure, însă pe Krugenn nu-l impresiona. O asculta cu aceeași față dură și, din când în când, o întrerupea, nu ca să-i reproșeze ceva, ci să poată înțelege mai bine cele ce-i relata Doris. Femeia îi ceru o țigară, însă Krugenn se făcu că nu aude. Doris insistă și Krugenn o repezi scurt:

— După ce terminăm de discutat.

...Cei de la firmă tărăgănau întocmirea ultimelor formalități și Marin își arătă nemulțumirea față de direcțiune. I se promise că se va face totul pentru ca lucrurile să se sfârșească repede.

Era și în interesul firmei, doar. Nici Doris, nici Krugenn nu se mai arătaseră și Marin se întrebă, cu teamă, de ce această tăcere prelungită.

În după-amiaza aceea se întorcea la hotel împovărat de necazurile lui. Se dezbrăcă și făcu un duș, după care se simți mai înviorat. Stătu trântit pe pat, cu mâinile sub cap, golit de gânduri. Lumina amiezii, filtrată de perdelele subțiri, desena umbre neastâmpărate. La un moment dat avu impresia că umbrele se agită mai tare, se îngroașă și încep un dans dezordonat pe covor, se cațără pe pereți, ușoare, și gesticulează spre el... Se dezmetici târziu. În cameră era întuneric, umbrele dispăruseră. Aprinse veioza și se ridică de pe pat. Începu să se îmbrace fără un gând anume. Răscoli geamantanul și, între cămăși, dădu de un pachet despre care nu-și amintea nimic. Îl luă și începu să-l desfacă. Și, ceea ce găsi îl lăsă stupefiat. Clișeele unor fotografii, două benzi subțiri de magnetofon, apoi fotografii și, printre ele, un bilet: *„Distruge aceste clișee, benzile unde ești înregistrat cu tot ce ai vorbit în bar, la Krugenn acasă, și în întâlnirile cu Doris. Altă dată, fii mai prudent*!” Biletul nu purta nicio semnătură, iar scrisul nu-i amintea de nimeni. Privi în lumina veiozei clișeele. Erau toate; și cele din bar, și cele făcute în garsoniera lui Doris. Benzile!... Ar fi vrut să le poată asculta, să știe ce pălăvrăgise, cât de compromițătoare puteau fi. Se repezi spre ușă și încercă să vadă dacă era, într-adevăr, încuiată. Aprinse bricheta și, în scrumiera masivă de pe masă, începu să ardă clișeu cu clișeu. Apoi urmară

fotografiile și benzile de magnetofon. În cameră se răspândise un miros greu, dar el nu deschise fereastra decât după ce aruncă scrumul în chiuveta de la baie și șuvoiul de apă îl spulberă. Spălă scrumiera și deschise fereastra. Dintr-o dată se simți sleit de puteri și îi veni să plângă, dar nu plânse. Se spălă pe față cu multă apă și, deodată, își dădu seama că îi este teribil de foame. Se îmbrăcă, ieși din cameră, fără însă să se gândească cine îi trimisese pachetul. Mai târziu își puse această întrebare, dar nu găsi răspuns. Se gândise la Doris, la Krugenn... Oricine ar fi fost, nu avea importanță. Scăpase de acest coșmar îngrozitor...

În holul hotelului i se păru că zărește silueta lui Doris. Se apropie. Era ea, într-adevăr.

— Hello, Doris! spuse el bine dispus. Sper că pe mine mă cauți, nu?

— Poate, răspunse femeia cochet.

— Atunci, să mergem undeva, mi-e o foame teribilă, și Marin o apucă de braț. Femeia îl privi puțin încurcată, fără să-și retragă brațul.

— Dacă mă aștepți să dau un telefon, în câteva clipe sunt a ta. Marin încuviință și Doris se desprinse ușoară de lângă el. Când reveni, îi spuse:

— Cred că n-o să te superi dacă vom fi trei. O, nu toată seara, găsi de cuviință femeia să-i spulbere nemulțumirea pe care crezu că o citește pe fața lui

Marin. Dar, de data aceasta, Doris se înșela.

— Îl cunosc? întrebă curios Marin.

— Bineînțeles, spuse Doris. Este Bobi Krugenn.

Bobi Krugenn! Iar acest Bobi Krugenn de la care începuseră toate zilele acelea insuportabile! Cine știe ce-i mai pune la cale! Să refuze, acum? Să-i spună lui Doris că nu-i place combinația? Nu, va merge cu ei. Poate va afla cine îi trimisese acel pachet, care-i adusese liniștea.

— O, chimistul? făcu Marin bucuros și Doris îl privi ciudat, îndoindu-se parcă de această explozie de mulțumire. Krugenn vine repede? mai întrebă Marin și Doris îi spuse că și-au dat întâlnire la un restaurant din apropiere.

Îl găsiră pe Krugenn așezat la o masă. Le făcea semne cu mâna. Se ridică și îi așeză scaunul lui Doris, apoi chemă un chelner. După ce dădu comanda, Marin se lăsă pe spătarul scaunului și privi parcă amuzat la Doris.

— Nu ți se potrivește deloc geanta asta mare, Doris dragă, e demodată. În locul tău nu aș fi luat-o, sau aș fi lăsat-o la garderobă.

— Nu te pricepi tu la modă, îi replică Doris schimbând o privire rapidă cu Bobi. Și, în afară de asta, continuă Doris, cu glasul acela alintat pe care îl cunoștea Marin, să știi că nimic nu supără mai mult pe o femeie

decât să-i spui că nu știe să se îmbrace. Dar pe tine te scuz, știi tu de ce, îl amenință complice cu degetul.

— Iertătoare, ca toate femeile, spuse ironic Krugenn, și adăugă: Ca toate femeile în anumite circumstanțe.

— Ce vrei să insinuezi? întrebă puțin ofensată Doris.

— Că nu pe oricine ai fi iertat.

— Asta da, admise femeia serios.

Pălăvrăgiră tot timpul mesei, râseră de nimicuri și Marin se arătă într-o vervă deosebită. La plecare, Krugenn se scuză și îl lăsă pe Marin cu Doris. Femeia se lipi de el, fierbinte și ademenitoare, dar Marin îi spuse că are s-o revadă mâine. Doris deveni insistentă și atunci Marin îi mărturisi că nu mai vrea să aibă surprize ca data trecută. Fusese brutal și Doris îl părăsi fără un cuvânt, iar el nu încercă să o rețină măcar din politețe. Doris nu se dezvinovățise, nu-i spusese că ea îi trimisese clișeele și benzile de magnetofon. Deci, femeia nu știa de soarta lor. Totuși, cine putuse să i le trimită? Krugenn?... Stătuseră de vorbă o seară întreagă și nu făcuse măcar o aluzie? Atunci???

Întârzie puțin în barul hotelului, bău două păhărele de alcool tare și urcă în camera sa. Doris... Păcat... Era o femeie frumoasă, care-i plăcea. Și se părea că și ea îl place... La naiba cu Doris asta, care-i produsese atâtea dureri de cap! Se trânti în patul moale, aprinzându-și o țigară. Era mulțumit că rezistase tentației și o ușoară

moleșeală începu să-l cuprindă. Strivi țigara de scrumieră și se ridică să închidă fereastra. O bătaie discretă în ușă îl întoarse din drum.

— Cine-i?

— Eu, auzi glasul lui Doris și Marin, aproape mecanic, deschise ușa. Doris se strecură repede și, fără un cuvânt, îi prinse capul în palme și-l sărută apăsat...

Se dezmetici lângă ea, în pat, lucid dar fără niciun sentiment de culpabilitate sau de teamă.

— Te iubesc atât de mult, îi șopti Doris la ureche și Marin se simți înfiorat. Te iubesc, altfel n-aș fi venit la tine ca o... oarecare femeie, riscând atât de mult.

Marin nu o întrebă ce riscase venind la el, dar îi plăcu tonul sincer al femeii. Prin urmare, Doris îl prefera pentru el, nu pentru altceva...

...Doris plecă de dimineață, palidă puțin de noaptea nedormită, fără un cuvânt, cu ochii triști, umezi. Și, după plecarea ei, Marin nu mai putu să adoarmă.

Împuterniciții întreprinderii lucrară febril și, chiar în cursul aceleiași dimineți, ultimele formalități fură gata. Lui Marin nu-i mai rămânea decât să-și facă bagajele și să se intereseze când are avion spre țară.

...Avionul se desprinse de betonul pistei și țâșni despicând parcă cerul. Marin se strânse instinctiv în fotoliu. Soarele dispăru și o ceață albă, groasă, se lipi de geamuri. Nu se mai vedea nimic. Pământul rămăsese

undeva jos, cu Doris și cu toate amintirile. Marin își simți pleoapele grele și închise ochii.

2

— Puțin sifon? și Poenaru întinse paharul spre Marin.

— Mulțumesc, mulțumesc!

Rămăseseră singuri pe balcon în fața măsuței de pai, cu cafelele băute pe jumătate, moleșiți de prânzul îmbelșugat. Prin iedera care îmbrăca balconul se prelingea lumina și, odată cu ea, căldura asfaltului încins. Iedera era nemișcată, fumul țigărilor se ridica drept, împlântându-se parcă în umbrele nemișcate de pe plafon. Poenaru dormita avea pleoapele ușor întredeschise și Marin ciocni paharul cu un deget leneș, mai mult ca să facă ceva și nu pentru că ar mai fi avut poftă să bea. Poenaru clătină coama abundentă de păr, aproape alb, care contrasta cu obrazul neted pe care câteva cute de-abia se ghiceau. Marin puse paharul pe măsuță fără să guste.

— Măi oltene, spuse Poenaru deschizând ochii și îndreptându-se pe scaun, să mă ia naiba dacă pricep ceva. Umblă omul după tine să te avanseze și tu refuzi. Nu văd rațiunea.

— Ți-am mai spus că nu plec, ridică Marin vocea. Nu mă poți înțelege. „Metalul” face parte din mine... N-am

cum să-ți explic altfel, și tu nu te poți vârî în pielea mea.

— Mda, făcu Poenaru, încăpățânare oltenească.

— Numește-o cum Vrei, ripostă Marin, dar mă rogi degeaba.

Poenaru ridică din umeri, adică „treaba ta”, și nu mai insistă. Marin întinse mâna după pahar.

— S-a încălzit, e ceai, nu alta...

Din balcon se vedea panorama orașului dormitând în căldura toridă a începutului de vară. Ziua se consuma încet într-o alunecare molatică și apăsătoare. Umbrele se măreau leneșe ca niște feline de-abia trezite din somn. Apoi se estompau, amestecându-se cu înserarea într-o îmbrățișare posesivă. Se aprinseră și luminile. Orașul se înviora ca după un duș rece. Poenaru se ridică încet, cu părere de rău parcă, înăbușindu-și cu dosul palmei un căscat.

— Te conduc câțiva pași, spuse Marin și își strigă și soția.

— Să mă îmbrac, să... Nu, nu merg, îi răspunse Emilia încet, dar hotărât...

— Te duc cu mașina, îi propuse Marin lui Poenaru, când ajunseră în stradă.

— Prefer câțiva pași pe jos. Am amorțit pe scaun.

Străbătură parcul și Marin se gândi că Emilia făcuse rău că nu venise cu ei. În parc era răcoare, aerul curat. Dar ea rămăsese acasă, lipită de fotoliu, sau cuibărită pe

canapea cu ochii la televizor.

— Mai meditează, omule, înainte de a da cu piciorul la o asemenea ocazie. Nu în fiecare zi ți se propune să lucrezi într-un institut. Gândește-te la perspectivele pe care le ai, la frumusețea muncii, îi spuse Poenaru la despărțire.

— Bine, bine, răspunse evaziv Marin, o să mă mai gândesc.

Autobuzul se smuci din loc târând în urmă o coadă de fum negru și gros, cu puternic miros de gaze nearse. Marin începu să tușească și își acoperi gura cu batista.

— Dobitoci, asta sunt, niște dobitoci, se înfurie el iuțindu-și mersul ca să iasă din zona contaminată. Intră în parc și, uitând de tuse și fum, își aprinse o țigară, cu gesturi mecanice. Dar și țigara avea parcă un gust nesuferit de benzină.

Mergea încet, căutând să-și prelungească plăcerea plimbării. Îl opri un bărbat care-i ceru un foc și Marin îi întinse țigara. Bărbatul se aplecă, aprinse și, după ce îi mulțumi, îl întrebă firesc:

— Dumneavoastră sunteți inginerul Marin, nu?

— Da, inginerul Marin, confirmă el mirat și surprins.

Bărbatul trase din țigară și bobul de jar căpătă viață dilatându-se ca un ochi mirat.

— Deci, inginerul Marin, repetă necunoscutul ca pentru sine.

— Da, v-am mai spus, dar nu cred să fi avut onoarea...

— Numele meu nu v-ar putea spune prea mult, de fapt, nimic, se corectă el.

„Atunci?!” întrebă în locul lui Marin tăcerea care picase între ei.

— Mă numesc Radu, continuă necunoscutul, căpitanul de securitate Radu, preciză el, aparent, fără nicio intenție.

Pe Marin îl scutură dintr-o dată aducerea aminte a unui trecut nu prea îndepărtat. Spuse ceva mai puțin sigur:

— Mă rog, tovarășe căpitan... Dar nu înțeleg cum și de unde mă cunoașteți.

— Totul o să fie bine, spuse parcă fără nicio legătură Radu și îi puse mâna protector pe umăr. Surâse chiar, dar, în întunericul din colțul acela de parc, Marin nu-i văzu surâsul ci îl simți ca pe ceva material, odată cu mâna de pe umărul său. Și crâmpeie de imagini îl învăluiră rele și apăsătoare.

— Să facem câțiva pași, îi propuse Radu ca unei vechi cunoștințe și Marin îl urmă fără să ezite. Aici nu putem discuta, auzi Marin vocea calmă a căpitanului, să mergem în altă parte. Eu am să merg înainte, iar dumneavoastră în urma mea ca și cum v-ați plimba.

Marin nu întrebă nimic, nici nu se gândi măcar să întrebe, ci porni în urma căpitanului care străbătea aleea

fără să se grăbească. Mergeau de aproape zece minute și Marin începuse să-și revină de pe urma surprizei. Întâlnirea cu Radu nu fusese întâmplătoare, își dădea seama de asta. Căpitanul îl cunoștea, poate că îl urmărise mai de mult și tocmai acum găsise prilejul nimerit ca să stea de vorbă. Recenta călătorie în străinătate, aventura cu Doris, necazurile cu fotografiile, numai acestea puteau fi cauza. Și el care crezuse că totul a trecut... Strada pe care mergeau acum era mai puțin circulată. Mărginită de copaci cu crengile grele de frunze, semăna cu un tunel în care sclipea albul rece al luminilor de neon. Radu se opri lângă un automobil lipit de bordură și Marin îl ajunse din urmă.

— Să intrăm, îl invită Radu deschizând portiera automobilului. Marin șovăi o clipă în fața golului din fața sa ca înaintea unei grote. Dar Radu intrase și îl aștepta. Marin se strecură și el și se așeză pe banchetă. Portiera trântită i se păru că a declanșat un zgomot infernal ce avea să ridice în picioare toată strada. Nu se întâmplă însă nimic și Radu făcu contactul. Motorul mârâi întărâtat de câteva ori, ca și cum s-ar fi certat cu cineva, și automobilul începu să alunece desprinzându-se din masa de umbre pătată de lumină. Radu nu vorbea, conducea atent și Marin îi desluși profilul energic, cu fruntea ușor bombată, nasul acvilin și bărbia colțuroasă. Deasupra buzelor, o mustață bogată, tunsă

îngrijit, nu numai că nu se armoniza cu înfățișarea căpitanului, dar îi dădea un aer desuet.

— Unde mergem? îndrăzni, în sfârșit, Marin să-l întrebe cu o umbră de neliniște în glas.

Radu se întoarse o frântură de clipă spre el dar nu-i răspunse ci apăsă mai tare pe pedala acceleratorului.

Automobilul alergă un timp pe șosea legănându-se pe suspensiile moi. Apoi, frânele țiuiră subțire, într-o tânguire fără sens, și automobilul părăsi șoseaua intrând pe un drum de țară. În sfârșit, se opri lângă un pilc de salcâmi ce mărginea una din laturile drumului.

— Am ajuns, spuse el deschizând portiera din partea sa. Înăuntru se prelinse o undă de aer curat cu miros de ierburi necunoscute. Radu se răsuci spre Marin sprijinindu-și cotul de volan. N-avem prea mult timp, continuă el precipitat. Am să intru direct în subiect... Ați fost de curând în străinătate în interes de serviciu.

— Da, șopti inginerul ca și cum ar fi mărturisit o vină.

— Ar fi fost mult mai bine să veniți imediat la noi, la Securitate, să ne informați despre anumite lucruri neplăcute, care vi s-au întâmplat.

Marin nu-i răspunse. Cuvintele lui Radu erau mai mult un sfat, decât o imputare și aveau și o undă de regret Radu aștepta cu răbdare și Marin se foi pe banchetă. Izbucni pe negândite, ca și cum altcineva ar fi vorbit în locul lui.

— Nu... nu vă imaginați, ce înseamnă pentru mine... Pentru un om ca mine... Am fost dărâmat, zdrobit, parcă mi-am pierdut mințile. Voiam chiar astă-seară, mâine cel mai târziu, să vin, să povestesc totul. Vă rog să mă credeți, tovarășe căpitan, aș fi venit... Cu orice risc aș fi venit...

— Risc?! se miră sincer Radu ca și cum i-ar fi scăpat sensul cuvântului și încerca să-l priceapă acum. Pentru ce, risc? Ați riscat altă dată, atunci acolo... Dar tot răul e spre bine, continuă Radu. Dacă nu ați venit dumneavoastră, am venit noi la dumneavoastră... Ne-am gândit că, dacă ați vrea, ne-ați putea ajuta mult... Radu vorbea încet, avea o voce caldă, convingătoare.

— Să vă ajut? Marin își umezi buzele uscate. Nu știu cum...

— Jocul, hai să-i spunem așa, nu-l putem face fără consimțământul dumneavoastră.

— Accept orice, fără nicio rezervă, spuse Marin grăbit, gâlgâindu-și cuvintele într-un efort vizibil de a-l convinge pe Radu că era sincer.

— Nu știu, spuse Radu ca și cum nu ar fi vorbit cu Marin. Totul este complicat, foarte complicat...

— Aș dori mult să vă ajut, spuse Marin. Nu vă dați seama ce s-a petrecut cu mine.

— Bine, se decise Radu. Putem avea încredere în dumneavoastră.

— Mă bucur, spuse Marin.

— Înțelegem că oamenii pot greși. Știm tot ce vi s-a întâmplat. V-aș ruga însă să-mi relatați unele amănunte... Pentru a nu scăpa nimic, poate că ar fi bine să începeți cu... începutul.

— Deci, Krugenn v-a aruncat-o în brațe pe Doris, preciză Radu după ce Marin termină de povestit. Probabil cu asentimentul împuternicitului întreprinderii.

— Nu probabil, tovarășe căpitan, ci sigur. Altfel, nu-mi pot explica de ce s-au tergiversat formele în perfectarea tranzacției cu întreprinderea.

— Păcat că nu v-a șocat lucrul acesta chiar de la început. Ați fi evitat multe neplăceri... Dar acum faptul este consumat. Marin nu răspunse. Nici nu ar fi avut ce să spună. Dinspre câmpie, păsări nevăzute se chemau într-o căutare pătimașă. Și întunericul parcă vibra de strigătele lor. Dar Marin nu le auzea, nu putea să le audă. Numai vocea lui Radu, liniștită, plină de încredere, de parcă s-ar fi aflat într-o încăpere izolată de toate zgomotele din afară.

— Dar clișeele, benzile de magnetofon, cine credeți că vi le-a pus în geamantan? se întoarse Radu spre Marin. Inginerul ridică din umeri:

— Nu știu... Poate dumneavoastră... încercă el să insinueze și Radu răspunse într-un târziu ca și cum nu

s-ar fi adresat direct inginerului:

— Posibil... posibil, și Marin rămase încredințat că Radu era la curent cu toate, dar nu-i putea spune mai mult. Radu bătea cu degetele darabana pe volan, și Marin avu impresia că era neliniștit de ceva, preocupat de un gând pe care nu se hotăra să i-l încredințeze și lui.

— Prin urmare... se surprinse Marin încercând el să înnoade firul discuției. Radu își aprinse o țigară de la bricheta automobilului, trase un fum și, aducându-și aminte parcă, se scuză și îi întinse portțigaretul inginerului.

— Prin urmare, îi continuă Radu începutul de frază, nu-mi vine să cred că vor renunța la toată munca pe care au depus-o pentru recrutarea dumneavoastră.

— Recrutare?! Cuvântul i se păru brutal, străin, nu-l putea accepta, nu voia. Recrutare ați spus? repetă el, vrând să se încredințeze că a auzit bine.

— Da, recrutare, dar pentru ce altceva încercare de șantaj? Încercare de șantaj, din fericire, dejucată la timp... Și-apoi, sunteți chiar atât de sigur că nu mai au copii după clișeele și benzile de magnetofon care, cu atâta mărinimie, v-au fost înapoiate?

— Dar ziceați că...

— Nu am precizat nimic, se dezvinovăți Radu, am spus numai „poate”. Și de unde știți că nu le mai vine și altceva în minte, ceva la care nici noi, nici

dumneavoastră, nu ne-am gândit măcar? Poate că a mai fost ceva care v-a scăpat dumneavoastră, ceva ce nici noi nu putem intui. Să nu-i subestimăm. De exemplu, v-ați gândit la ultima întâlnire... intimă pe care ați avut-o cu femeia aceea, cu Doris?

Marin își coborî cotul de pe marginea ferestrei și mâna îi căzu pe genunchi, grea. Uitase să mai tragă din țigară și îi era nespus de cald.

— Ce-o să se întâmple cu mine?! își mărturisi cu voce stinsă teama.

— Din fericire pentru dumneavoastră, de data aceasta, nimic rău. Dar vi s-ar fi putut întâmpla... în ultimele cuvinte ale lui Radu era și o imputare pe care Marin o simți din greu.

— Am spus că vă ajut, preciză Marin dându-i de înțeles celuilalt că nu-i făcea nicio plăcere să i se mai amintească de zilele acelea nefaste pentru el. Spuneți-mi ce trebuie să fac stărui el precipitat.

— Deocamdată, nimic. Să așteptați... Să aveți răbdare... Faceți un efort și comportați-vă firesc, ca și cum ați fi uitat ce vi s-a întâmplat. În cazul acesta va trebui să dăm dovadă de multă răbdare. Nu vă fie teamă, de-acum am intrat și noi în problemă, vom fi mereu în preajma dumneavoastră... Legătura o s-o țineți cu mine. Dacă intervine ceva și doriți să stăm de vorbă vă rog să mă anunțați...

Așezați în dreptul geamului din spate al mașinii un cățeluș din pluș. Se găsesc cu sutele în magazine.

Radu aruncă țigara cu un bobârnac și porni motorul. Întoarse automobilul și, înainte de a intra pe șosea, opri. Aprinse lumina din plafon și îi arătă lui Marin o fotografie.

— Asta-i Krugenn, Bobi Krugenn, exclamă Marin.

3

Întreprinderea „Metalul" își înălța silueta undeva spre marginea orașului, într-un păienjeniș de blocuri ce apăruseră de curând. Și, odată cu blocurile noi, apăruseră și oamenii, balcoanele căpătaseră o viață a lor, cu flori și verdeață. În primele ore ale dimineții și după-amiaza, mijloacele de transport ale I.T.B.[1] -ului gemeau și scârțâiau din greu sub povara de oameni asudați și nervoși care se uitau tot timpul la ceas și imputau manipulanților și șoferilor că merg prea încet. Cu Fiatul său, Marin trecea pe lângă tramvaiele și autobuzele înțesate de oameni, stând comod la volan.

...De dimineață începuse să se înnoreze și Emilia îi pusese ostentativ, la vedere, fulgarinul și umbrela. Marin se făcu însă că nu le observă și Emilia îl întrebă,

---

[1] Întreprinderea de Transport București

ca de fiecare dată:

— Te duci cu mașina? O să plouă și se murdărește... Marin nu-i răspunse și Emilia continuă puțin iritată: Mai las-o, dragă, să se odihnească puțin! Tragi atâta de ea...

Marin râse, în sinea sa, amuzat, dar nu-i răspunse. Emilia oftă și nu mai insistă. Știa că, orice ar spune, Marin avea să facă tot ce știa el. La plecare, îi întinse obrazul, semn că nu era supărată și Marin o sărută zgomotos... Fiatul porni la „cheie" și Marin demară imediat.

...Parcă pe fâșia de asfalt rezervată pentru salariații întreprinderii și coborî în ploaia ce nu mai contenea. Parcurse cu pași mari drumul până în fața cabinei portarului, îi arătă legitimația și se îndreptă spre biroul său. Se scutură de stropii de apă și, cu fruntea rezemată de fereastră, privi în curte. Îl văzu pe inginerul Onisie, colegul său, cu care împărțea biroul, cum venea repede, înfășurat în binecunoscutul său fâș albastru, de pe care se scurgeau firișoare de apă.

Onisie intră în birou cu un „bună ziua" moale, scuturându-se ca un cățel ud. Își așeză pe umeraș fâșul îmbibat de apă, netezind cu meticulozitate cutele, își șterse fața și își netezi părul rar și moale, aproape alb. Avea o față rotundă, cu pori mari, de culoare pământie, ca a unui suferind de ficat. Se și plângea uneori de

dureri surde și umbla veșnic cu o cutiuță din material plastic plină cu pastile.

— N-ai venit cu mașina? îl întrebă Marin puțin răutăcios, deși era evident că Onisie venise cu autobuzul.

Dar Onisie nu se supără de întrebare, sau nu-și arătă nemulțumirea, că răspunse cu un ton din care se revărsa o imensă duioșie:

— Plouă, e păcat pe o vreme ca asta.

Întrebarea lui Marin, aceeași în fiecare dimineață de când Onisie își cumpărase Dacia, făcea parte din ritualul obișnuit, după ce Onisie rostea acel „bună ziua” lipsit de culoare. Onisie nu venise niciodată cu autoturismul la serviciu și se părea că nici nu are de gând așa ceva. Dacia și-o ținea înfășată ca pe un prunc, într-o prelată imensă, la un loc de parcare cu plată. O scotea la lumină numai duminica, în scurte escapade. Marin îl tachina uneori dar Onisie nu se supăra. Începea să-i explice, cu lux de amănunte, cu cât la sută se uzează un automobil care merge pe ploaie. Marin îl asculta cu seriozitate, stăpânindu-se să nu râdă, și îl aproba.

— Nu știu ce să fac, spuse Marin simțind nevoia de a se destăinui cuiva. Poenaru trage de mine să mă duc la institut. Onisie ridică privirea de pe hârtiile ce le avea în față, își duse mâna la frunte, fixându-l cu ochii săi mici ca două mărgeluțe, de culoare cafenie.

— De ce nu te duci, domnule? se miră și îl povățui el în același timp. Acolo ai alte perspective, altă salarizare. Eu, în locul tău, nici n-aș mai sta pe gânduri.

Începu să sune telefonul, să vină oameni în birou și câtva timp domni o atmosferă agitată.

— Plec prin secții, spuse Marin într-un răstimp de acalmie și îl lăsă pe Onisie să se descurce singur.

...Se întoarse în birou târziu, cu halatul mânjit de unsoare, puțin obosit. O oboseală care nu îl apăsa ci, dimpotrivă, îi da o liniște plăcută, un fel de bucurie. Îi telefonă Emiliei... Ploaia trecuse de mult, cerul se limpezise și soarele se grăbise să zvânte asfaltul. Se oferi să-l conducă acasă pe Onisie, dar acesta refuză. Avea să mai întârzie, nu putea să lase lucrările până luni...

Trecu pe lângă portar învârtind pe deget cheile de contact ale Fiatului. Pe bancheta automobilului se afla o carte de vizită. O ridică și citi un singur cuvânt: „Doris”. Rămase cu dreptunghiul de carton în mână, năucit, fără să se întrebe măcar cum ajunsese acolo. Citi din nou și cuvântul începu să tremure subțire ca și cum ar fi fost reflectat într-un ochi de apă peste care a trecut o părere de vânt. Îl impresurară aduceri aminte, strângându-se în jurul său agresive și nesuferite. Fusese de ajuns un singur cuvânt ca să reînnoade firul întrerupt al coșmarului. Se așeză pe banchetă dar nu porni motorul. Pe poarta întreprinderii se scurgeau grupuri de oameni,

gălăgioși, glumind și urându-și o duminică plăcută. Împăturise cartea de vizită și rămăsese cu ea în mână. Într-un târziu își aminti de căpitanul Radu. De fapt, asta ar fi trebuit să facă de la bun început, dar cuvântul acela avusese efectul unui întrerupător de circuit. Începuseră să-și semnaleze prezența, așa cum intuise și Radu. Se relua, prin urmare, jocul, despre care îi pomenise căpitanul de securitate, și el trebuia să ia parte. Porni motorul. În câteva minute se afla în mijlocul unei coloane de automobile ce se urneau încet, cu dese întreruperi, ca o bandă automată defectă...

Holul blocului în care locuia îl primi cu răcoare și cu o surpriză. Un bărbat corpolent, îmbrăcat într-un costum ușor de doc, îi ieși în întâmpinare zâmbindu-i ca unei vechi cunoștințe. Se apropie de Marin și îi șopti la ureche, apropiindu-și obrazul de obrazul său cu o familiaritate dezgustătoare, un singur cuvânt: „Doris". Marin îi simți răsuflarea caldă cu miros de lavandă fină. Se retrase repezit, trădând o enervare căreia corpolentul îi replică printr-un alt surâs și mai larg.

— Vești de la Doris, îi șuieră el laconic, apucându-l de braț și trăgându-l spre lift. Apăsă pe un buton și liftul începu să urce lin. Marin nu schiță niciun gest de împotrivire, când însoțitorul său opri liftul între etaje. Își arătă, totuși, nemulțumirea, mai târziu, dar fără convingere.

— Ce înseamnă asta? zise el mai mult ca să spună ceva.

— Ne-am oprit între etaje, surise nevinovat omul. Era un răspuns firesc la întrebare, care îl dezarmă pe Marin.

— De ce?

— Asta-i altă mâncare de pește, îi răspunse insul cu voită vulgaritate. Pentru ce nu m-ai întrebat așa, de la început, nenișorule? Am o scrisoare pentru dumneata, îi făcu el cu ochiul lui Marin. Își scoase șapca și din ea dădu la iveală un plic mototolit pe care îl întinse ceremonios inginerului. E de la Doris, adăugă el confidențial... De la Doris, accentuă ca și cum Marin nu ar fi înțeles.

— Bine, spuse Marin și voi să apese pe unul din butoanele de pe panoul metalic. Dar omul îi apucă mâna și își țuguie buzele a nemulțumire:

— Nu-i voie, spuse el ca și cum ar fi mustrat un copil, neastâmpărat. Întâi citește ce scrie în bilet.

— Bine, repetă Marin și desfăcu plicul. Doris avea un scris subțire, aplecat spre stânga, încărcat cu ornamente inutile. Îi declara că îl iubește, că fără el se simte... „singură și fără niciun rost... 44 Îi amintea de seara aceea petrecută împreună în camera de la hotel, de îmbrățișările pătimașe care o urmăreau și în somn, de copilul lor care urma să se nască... Nu, nu-i părea rău, voia să aibă un copil de la el, măcar atât, dacă el se află

departe. Îl implora să facă ceva și să vină să o vadă, că este singură „în această lume străină și ostilă”. Pe Marin, rândurile lui Doris nu numai că nu-l impresionară, ci îl făcură să înjure printre dinți, cu furie și ură. Parșivă femeie, cu toate că era frumoasă. În ce încurcătură îl vârâse! Se uită la bărbatul din fața sa care zâmbea, zâmbea la nesfârșit, fără niciun rost.

— Bine, spuse iar Marin, acum pornește liftul.

— Nu, făcu insul, întâi vreau răspuns.

— Am să-i scriu, am să-i răspund, promise Marin.

— Nu, se încăpățână insul. Acuma trebuie.

— Dar n-am plie, n-am hârtie... Apoi, ținem prea mult liftul.

— S-a stricat și gata. Au și scări. Ce, parcă-i pentru prima dată?

Într-adevăr, lucrurile puteau fi luate și așa.

— Totuși, încercă Marin să-l convingă.

— Am eu și hârtie, și stilou, și plic.

— Dar dacă nu vreau să-i scriu? se supără Marin.

— Asta nu se poate, spuse domol insul. Vă dă în judecată și vă face o publicitate internațională de toată frumusețea. Și o să știe toți ce-ați făcut pe acolo... Și-altele, și-altele...

— Dacă-i așa cum îmi scrie, n-are decât să întrerupă sarcina.

— Vezi mata, spuse insul cu bunăvoință exagerată, eu

nu sunt Doris, așa că degeaba te târguiești cu mine. Te gândești poate că nu-i copilul dumitale? O să se vadă la analize după ce îl naște. Dacă vrei asta, n-ai decât, mie mi-e indiferent, nu-i al meu.

— A dracului încurcătură, spuse Marin ca pentru sine, dar insul îl auzi și se grăbi să-l contrazică.

— Nu-i nicio încurcătură... Cu ceva bani sunt sigur că Doris va fi ajutată să treacă peste dragostea maternă... Cu vreo douăzeci de mii cred că ai să izbutești.

— Douăzeci de mii?! Își făcu o socoteală rapidă. Știa că nu putea face nimic în această situație neprevăzută. Spuse:

— Bine, peste zece zile fac rost de douăzeci de mii de lei.

— Perfect, spuse insul. Dar dolari, nu lei, îl corectă el malițios, distrându-se parcă de uluiala care se așternuse pe figura inginerului.

— De unde dolari?

— Asta aranjez eu, făcu insul. Numai că acuma scrie-i ceva. Dar ceva care să n-o înfurie. Ia-o așa... mai pe departe, să nu o jignești. Femeile sunt ale naibii de sensibile și au demnitate, domnule.

Marin primi hârtie și stilou. Începu să scrie pe spatele individului acela mătăhălos care se aplecase docil sprijinindu-și fruntea de oglinda din lift.

— Acum ce mai vrei? spuse Marin pe un ton aspru,

după ce îi dădu scrisoarea.

— Dolarii...

— Păi ai spus...

— Am spus, nu zic că n-am spus, se învoi insul, dar dumneata, ca om deștept ce ești, nu cred că ți-a trecut măcar prin cap că o să capeți banii pe degeaba. Vreau un mic serviciu... O simplă copie după organizarea întreprinderii.

— Ai s-o ai, căzu repede de acord Marin.

— Stai, stai, că n-am terminat... Și o copie după contractele cu firmele italiene... Și încă ceva, tot o copie după ofertele acelea franțuzești... Asta-i tot.

Marin se târgui câtva timp, spunându-i că îi cerea prea mult. Erau lucruri la care nu avea acces direct, care se păstrau în secret... Dar insul nu voi să cedeze. De la rugăminți, trecea la amenințări și apoi din nou la rugăminți, zugrăvindu-i toate urmările unui refuz. Marin acceptă gândindu-se că, de fapt, nu risca nimic. Avea să-l anunțe pe căpitanul Radu, care va găsi o soluție.

— Atunci s-a făcut, spuse insul. Îmi aduci ce ți-am cerut, și aranjez eu cu Doris.

— Și dacă am să fiu tras pe sfoară?

— Urât cuvânt, se strâmbă insul devenind brusc manierat. Am să-ți aduc din partea lui Doris o scrisoare prin care va recunoaște că nu a rămas însărcinată cu

dumneata... Doris, bineînțeles, nu o să mai lase copilul... Ori, poate vrei să devii tată? Marin înghiți batjocura și, pentru a nu mai lungi discuția, nu-i răspunse. Insul vârî plicul în șapcă, o trase pe cap și puse liftul în mișcare.

— Atunci, până sâmbătă să am ce mi-ai promis, spuse el. O să fac în așa fel încât să te întâlnesc... Nu, nu-ți face griji, o să ai scrisoarea lui Doris. Mă privește pe mine cum fac rost de ea...

Pe căpitanul Radu îl întâlni chiar în seara următoare, dar nu se mai repetă plimbarea cu mașina. Discutară pe una din aleile parcului. Căpitanul părea puțin nervos, sau i se părea numai lui Marin. Din când în când se oprea din discuție și își răsucea capul într-o stare permanentă de veghe. Pentru Marin era perfect explicabil acest mod de comportare, totuși parcă Radu era mai puțin sigur pe sine și starea aceasta de șovăială o transmitea și inginerului. Dinspre restaurant veneau sunetele unei orchestre care cânta fără contenire. Lui Marin începu să-i fie frig și se strânse în sacoul subțire. Radu scosese o țigară dar nu o aprinsese. O frământa în mână fără să se hotărască.

— Complicată problemă, spuse el în loc de concluzie după ce Marin îi povesti tot ce i se întâmplase. Ar fi fost mai bine să-l mai amânați, să nu-i dați scrisoarea către Doris, îi spuse Radu. Prin ea, de fapt, recunoașteți că

sunteți tatăl copilului... Vă dați seama?

Da. Își dădea seama, dar tocmai acum când nu mai era nimic de făcut, când afurisita de scrisoare se afla în posesia omului acela. Procedase ca un prost. Le dăduse în mână o dovadă incontestabilă a culpabilității sale. Și, apoi, promisiunea aceea cu dolarii pe care o strecurase în rândurile către Doris?! Se afundase din ce în ce mai rău, ca și cum ar fi pășit pe nisipuri mișcătoare. Încurcătura nu era numai a lui, ci și a căpitanului care se oferise să-l ajute, care se purtase cu el așa cum nici nu ar fi putut să spere vreodată. Probabil că acum era furios pe el, dar nu se dezlănțuia din delicatețe. Deși, recunoscu Marin în sinea lui, ar fi avut tot dreptul să o facă. La urma urmelor, nici Radu nu era altceva decât tot un om, cu nervi, cu griji, poate mult mai mari decât ale lui.

— O să încercăm să facem ceva, spuse Radu cu un început de oftat, oftatul omului supărat care încearcă să ierte și să uite.

— N-am știut, am crezut că... încercă Marin să se scuze.

Dar scuzele și regretele erau tardive și nu puteau îndrepta răul. Radu nu-i răspunse decât târziu, încet, ca și cum ar fi cântărit fiecare cuvânt.

— Faceți copiile pe care vi le-a cerut, dar cu discreție, să nu mai amestecăm și pe altcineva în toată povestea

asta... Mi le aduceți mie până vineri ca să avem timp să le modificăm... Dar va fi tare greu să nu le trezim niciun fel de suspiciuni. O să le dăm copiile modificate. Altă soluție nu mai avem. Poate reușim să-i facem să creadă că sunt la fel cu originalele... Ori poate găsim altă soluție... Am să vă anunț eu la momentul oportun dacă schimbăm planul. Până atunci, dumneavoastră faceți copiile cerute. Dacă nu mai este nevoie de ele, le vom distruge. Radu se hotărî și aruncă țigara din care nu mai rămăsese decât foița. Orchestra restaurantului nu mai cânta. Se auzea apa lacului clipocind încet, într-o zbatere domoală, străduindu-se, fără convingere, să iasă dincolo de strânsoarea malului.

4

Profesorul Poenaru sosi primul la institut, așa cum avea obiceiul de ani și ani de când lucra în clădirea aceea așezată chiar în colțul străzii din apropierea parcului. Portarul, un om aflat în pragul pensiei, deși nu se mira, totuși, în fiecare dimineață, în timp ce silueta profesorului dispărea în clădire prin cele două uși înalte, comenta de unul singur: „Doamne, omu' ăsta n-are somn în el. El închide, el deschide biroul.” Apoi tușea prelung, aruncându-și țigara stinsă demult, care sta lipită inutil în colțul gurii. După Poenaru, de regulă,

apărea inginerul Andrei Milcovan, consilier și mâna dreaptă a profesorului Poenaru, care lucra la institut numai de vreo șase luni. Ceva mai târziu, soseau și ceilalți lucrători din institut într-o ordine care se schimba mereu și care, pentru bătrânul portar, nu avea o prea mare însemnătate. Când îl vedea pe inginerul Milcovan portarul știa că acesta, după ce avea să-l întrebe cum o mai duce, îi cerea părerea despre starea vremii. Cunoscând obiceiul consilierului, portarul era pregătit să-i dea un răspuns pe măsura încrederii pe care i-o arăta Andrei Milcovan. „Parcă aș fi meteorologic", își spunea portarul cu falsă supărare care, mai degrabă, era o autoapreciere orgolioasă, și îi reproducea serios, după clipe de meditație, crâmpeie din „starea vremii" pe care le reținea din ziarul de după-amiază. Prognoza portarului era, deci, în urmă cu o zi, dar asta nu avea prea mare importanță de vreme ce portarul era convins că inginerul ținea seama de ea. Și, când se întâmpla ca previziunile meteorologice să i se adeverească, se plimba țanțoș prin fața gheretei sale cu nelipsita țigară stinsă în colțul buzelor. Îl aștepta nerăbdător pe inginer la plecare și îi spunea cu autoritatea celui care își demonstrase competența: „Ce v-am zis eu?" Inginerul îl aproba și portarul continua grav: „Mâine, poate avem averse". Pentru portar, averse însemna și o ploaie puternică, și o căldură

sufocantă, care te făcea să cauți umbra.

În dimineața aceasta, când Andrei Milcovan îl întrebă cum va fi vremea, portarul se gândi și, după ce clătină din cap, privi cerul de câteva ori cu palmele streașină la ochi.

— Relativă, tovarășe inginer, relativă, dădu prognoza, nemaiamintindu-și exact ce citise cu o zi înainte. Pe Andrei îl amuza acest dialog zilnic cu portarul, îi crea o bună dispoziție pentru toată ziua. „Relativa" din această dimineață, care sintetiza prognoza meteorologică a portarului, îl făcu nu numai să-și ascundă un zâmbet, dar să și comenteze:

— Ai mare dreptate, este relativ, totul este relativ, la asta se reduce de fapt toată înțelepciunea.

— O să vedeți că am dreptate, spuse convingător portarul argumentându-și cu un gest energic părerea. Apoi se uită la cer dându-și capul pe spate. Andrei privi și el cerul. Era limpede, fără nicio părere de nor...

Poenaru se plimba pe coridor, prin fața biroului, trăgând din țigară.

— Bună, bună, răspunse el la salutul lui Andrei fără să se oprească din mers. Îi întinse mâna pe care Andrei i-o strânse și, luându-l de braț, îl trase spre biroul său. Biroul lui Poenaru era de o simplitate care ar fi derutat pe oricine ar fi intrat pentru prima dată în institut. Într-

un colț trona o masivă casă de fier vopsită în verde, lângă fereastră o măsuță la care lucra profesorul și una mai lungă, cu o latură sprijinită de masa sa, formând un T gros. Apoi scaune, scaune de lemn lustruit și o bibliotecă plină cu cărți tehnice. Poenaru refuzase fotolii, scaune moi, plușate, cristaluri și vaze cu care cel însărcinat cu amenajarea birourilor căutase să-l înzestreze. Prin compensație, alături de biroul lui Poenaru, mica sală de ședințe fusese mobilată cu un lux care depășise norma admisă de instrucțiuni. Aici întâlneai și scaune plușate, și covoare groase în care se înfunda încălțămintea, și vaze înalte și scrumiere de cristal. La ferestre, insistase și obținuse să fie așezate, peste perdelele fine de mătase, draperii grele de catifea. În această încăpere Poenaru primea oaspeții străini de institut și tot aici aveau loc unele ședințe de lucru cu șefii sectoarelor. Biroul lui Andrei era mai frumos mobilat decât biroul profesorului. Nu fusese dorința lui Andrei, dar așa îl găsise acum șase luni când venise la institut.

— Nu știu, dar pe mine, scaunele în care te afunzi până la gât mă predispun la somn, i se destăinuise Poenaru. Un mobilier simplu și un scaun tare stimulează gândirea, nu te lasă să lenevești. Și mai este ceva, foarte important: nu-ți dă sentimentul unei superiorități față de ceilalți de pe poziția scaunului

moale, te face mai abordabil, mai sensibil la părerile celor din jurul tău. Îți dă sentimentul acela tonic că ești un om ca toți oamenii și nu că plutești pe deasupra lor!

Dacă Andrei sau altcineva îi împărtășea părerea, Poenaru nu căutase să afle.

— Ia loc, îl invită pe Andrei întinzându-i pachetul cu țigări din care el scosese una și abia aștepta s-o aprindă. Dar Andrei refuză clătinând energic din cap:

— E prea de dimineață, își argumentă el refuzul. De fapt, fuma destul de rar. Uneori treceau zile, sau chiar săptămâni fără să aprindă o țigară.

E greu să fii burlac, domnule, oftă Poenaru... sau semiburlac, ca mine, preciză el, este și mai greu. Dacă te însori, să nu-ți iei nevastă care face teren, că ai să-ți blestemi zilele.

Afară se anunța o vreme cu... averse, cum ar fi spus portarul, dar cu averse de... căldură.

— Scuză-mă, spuse Poenaru scoțându-și haina și atârnând-o de cuier. Se apropie apoi de casa de fier și o descuie. În timp ce răsucea mânerul masiv, spuse cu un glas scăzut din care răzbătea o ușoară nemulțumire: Dacă o să mergem în ritmul acesta, o să ieșim la pensie până ajungem la faza de experimentare. Răsfoi o mapă și după ce desprinse din agrafă o schiță, o așeză pe birou chemându-l mai aproape pe Andrei. O netezi cu dosul palmei și spuse: Uită-te și dumneata. Ori nu s-a calculat

bine rezistența, ori s-a strecurat o greșeală de principiu pe undeva. Nu pot să-mi dau seama de ce. Eu am sucit-o pe toate părțile, dar nu mi se pare nimic nelalocul lui. Poate unde m-am familiarizat prea mult cu ea și, așa cum se întâmplă de obicei în asemenea cazuri, totul ți se pare perfect. Te-aș ruga să o revezi dumneata împreună cu inginerul Ionescu.

— N-ar fi mai bine să-l chemăm aici? sugeră Andrei și Poenaru începu să râdă.

— Da, da, ai dreptate, încuviința el și lui Andrei i se păru că descifrează în tonul profesorului umbra unei ironii. Poenaru își curmă izbucnirea veselă și ridică receptorul unuia din cele trei telefoane care se aflau pe o măsuță din apropierea biroului.

...Stăteau toți trei aplecați peste schița așezată pe masa aceea de lemn. Ionescu își tot așeza ochelarii cu lentilele groase, lărgindu-și gulerul descheiat al cămășii și trecându-și mâna peste părul albit, rar și moale, într-un tic care te exaspera. Poenaru își mușca mereu buza de jos, îngustându-și pleoapele, așa cum fac de obicei miopii, iar Andrei își plimba vârful pixului peste labirintul de linii trase cu tuș negru.

— Nu pare greșit, remarcă Ionescu cu o ușoară ezitare... Totuși este ceva care nu merge...

— Este, sigur că este, interveni Poenaru puțin nervos. Încăpățânatul ăla de oltean, izbucni profesorul, așa ceva

nu mi-a mai fost dat să văd. Dar am să-i fac bine cu sila, se ambală Poenaru. Îl aduc pe sus!

— De inginerul Marin este vorba? se interesă Andrei.

— Da' de cine altcineva? îi replică Poenaru.

— A refuzat iar? interveni Ionescu, mai mult ca să spună ceva.

— Nu, n-a refuzat, îi răspunse aproape răutăcios Poenaru. N-a refuzat, dar nu vine, asta este.

— Am putea să-l rugăm să colaboreze, îi dădu o idee Ionescu.

— Ce vorbești, domnule?! Se ridică și începu să se plimbe agitat de la un capăt la altul al biroului. Călca apăsat, parcă în dușmănie. Se opri în fața lui Ionescu, aplecat spre acesta ca să fie sigur că îl aude și înțelege. Parcă am picat de pe altă lume, spuse el; aici nu proiectăm ace de cusut, după câte știu eu...

Ionescu ridica din umeri și, după ce își plimbă mâna peste păr, spuse, ca și cum altcineva ar fi venit cu propunerea:

— Într-adevăr, nu-i posibil, nu se poate.

— Nu văd de ce nu i-am solicitat sprijinul, interveni Andrei, parcă numai să-l contrazică pe profesor. Surprins, Poenaru se întoarse spre consilierul său într-o atitudine de uimire și reproș.

— Cum adică, dumneata ai fi de acord? Doar știi prea bine că normele noastre de muncă nu ne permit lucrul

acesta. Hm, mai făcu Poenaru reluându-și plimbarea, în timp ce Ionescu și Andrei, aplecați peste schiță, discutau cu glas scăzut.

5

Autostrada București-Pitești se întindea albă, toropită de căldură, într-o somnolență de amurg fierbinte. Deasupra asfaltului, „apa morților" tremura subțire și ireal într-o chemare fără sens, către nicăieri. Autoturismele, cu șoferi moleșiți la volan, se încrucișau împlântându-se în aerul fierbinte într-o goană monotonă. Amurgul se prelungea mult, ca un om ostenit care cască într-una dar încă nu se hotărăște să adoarmă îndată. Lumina se subția treptat în degradeuri parcă tipărite și noaptea se strecura pe nesimțite, cu pași de mătase aducând o părere de răcoare. Zbaterea dintre zi și noapte se mai prelungi un timp, apoi întunericul se lăsă leneș într-un oftat parcă ce venea de dincolo de câmpie. Și, dintr-o dată, șoseaua începu să prindă viață. Farurile clipeau precipitat netezind drumul cu snopi de lumină. Apoi, animația începu să scadă și șoseaua încercă să-și tragă peste ea o pânză de liniște.

Volkswagenul gri ieși din București la o oră târzie, luând pieptiș zidul de întuneric. Lipit de șosea, gonea, și viteza îi sporea cu fiecare kilometru. Bărbatul de la

volan era grăbit. Aplecat, ca și cum ar fi vrut să atingă cu fruntea parbrizul, storcea și ultimii cai putere din motorul ce uruia înnebunit. Omul de lângă șofer se rezemase cu ceafa de spătarul fotoliului și își întinsese picioarele într-o atitudine de relaxare totală. Cum sta așa, cu capul dat pe spate, cutele gâtului se întinseseră iar bărbia pătrată se contura puternic. Moleșit de căldura de peste zi și de zgomotul uniform al motorului, ațipise. Dar numai ochii îi erau închiși, simțurile îi erau treze, chiar excitate puțin, ca după un păhărel de alcool. Cei doi bărbați nu vorbeau între ei, ca și cum ar fi fost doi străini sau nu ar fi avut ce să-și spună. Șoferul era atent la șoseaua ce se derula cu viteză amețitoare, celălalt era preocupat să găsească un răspuns la o întrebare pe care o formulase singur, numai pentru el, și de care cel de alături nu trebuia să afle. La un timp, șoferul zări în oglinda retrovizoare două puncte luminoase care se apropiau cu repeziciune. Și intensitatea luminilor creștea cu fiecare kilometru. Fu nevoit să plece capul pe volan; farurile din spate îl orbeau. Numai din când în când mai trăgea cu coada ochiului spre oglindă. Automobilul din spate se apropia vertiginos, într-o luptă disperată cu kilometrii. Oglinda retrovizoare se umplu de lumină care se reflectă și în interiorul Volkswagenului. Pe lângă ei trecură fâșâind un autoturism puternic și suflul iscat de el izbi în plin

Volkswagenul. Apoi se proțăpi înainte, cam la vreo sută de metri. Rulară așa cam cinci minute; Volkswagenul încercând să se apropie, semnalând încontinuu cu luminile. Dar autoturismul din față, un Mercedes gri, părea că are chef de joacă. Când distanța se micșora, zvâcnea într-o sfidare parcă, și Volkswagenul rămânea iar în urmă, la aceeași distanță. Alergau în noapte, unul după altul, ochi dilatați, luminoși. Într-o urmărire fără noimă. Șoferul Volkswagenului începu să se enerveze. Scuipă cu ciudă prin fereastra deschisă apoi își aprinse o țigară.

— Ce dracu vrea ăsta? întrebă el. A trecut pe lângă noi ca vântul și acum ni s-a așezat în față. Încercă din nou să-l depășească. Mercedesul mări și el viteza.

— Nu ține, făcu omul de alături fără să ridice capul.

— Nu pot să scot mai mult din cutia asta de sardele, se înciuda șoferul. Într-adevăr, „cutia de sardele” uruia îngrozitor, ca și cum ar fi avut de gând să decoleze. Dar de-abia își termină vorba, că o explozie puternică sfărâmă noaptea și Volkswagenul fu proiectat de pe șosea cu violență. Se rostogoli de câteva ori dincolo de rambleu și încremeni răsturnat, uruind înspăimântător. Părea o imensă broască țestoasă întoarsă pe spate, încercând zadarnic să pună iar picioarele pe pământ. Autoturismul din față încetini câteva clipe numai, apoi țâșni în noapte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Miliția și salvarea sosiră la locul accidentului aproape în același timp. Din Volkswagen fură scoase, cu greutate, trupurile celor doi bărbați. Șoferul mai dădea semne de viață, celălalt însă, nu mai putea fi ajutat cu nimic. Autoduba salvării porni spre București în viteză și șoseaua se umplu de sunetele sirenei care cerea cale liberă ori de câte ori se ivea în față vreun autoturism. Volkswagenul rămase acolo, la marginea șoselei, până a doua zi spre prânz, timp în care lucrătorii de miliție încercară să stabilească cauzele accidentului. Că automobilul nu luase foc, era o adevărată minune. Din rezervorul spart, benzina se scursese pe motorul încins, al cărui carter era crăpat. O roată fusese smulsă din fuzetă ca și cum cineva ar fi retezat-o cu un cuțit.

Volkswagenul fusese proiectat dincolo de șosea, ca o jucărie aruncată de un copil capricios. După cercetări amănunțite se mai descoperi că și bara de direcție era îndoită ca o sârmă subțire. Care fuseseră, totuși, cauzele accidentului? Era o întrebare la care cei însărcinați cu cercetările încă nu puteau să dea un răspuns fără echivoc.

Cu toate străduințele medicilor, șoferul nu a mai putut fi salvat. Muri spre prânz, fără să-și fi revenit măcar pentru câteva momente. Actele descoperite

asupra lui arătau că se numește Laurențiu Vugean și că era de profesie avocat. În hainele lui Vugean, ofițerul de securitate care se prezentase la spital, la puțin timp după accident, descoperi într-unul din buzunare un minuscul aparat de fotografiat. Tânărul ofițer nu se despărțise de patul lui Vugean și implorase pe medicul care îl îngrijea să facă totul pentru salvarea accidentatului. Dar medicina se dovedise neputincioasă; tratamentul energic nu numai că nu dăduse niciun rezultat, dar nici măcar nu reușise să-l aducă în stare de conștiență. Investigațiile la adresa de pe buletinul de identitate sporiră nedumeririle. Nimeni nu auzise de avocatul Laurențiu Vugean.

Nici actele celuilalt bărbat care fusese scos din autoturismul răsturnat nu erau de vreun folos. Vasile Rarău, de profesie strungar, după cum reieșea din buletinul de identitate și dintr-o legitimație de intrare la o întreprindere din București, era, de asemenea, necunoscut și la adresa de pe buletin și la întreprindere. Legitimația de intrare părea bună și cei de la întreprindere își arătară nedumerirea când fură întrebați cum ajunsese asupra lui Rarău. Ridicară din umeri, suciră legitimația pe toate părțile, dar numai atât. În schimb, în registrele de înmatriculare ale serviciului de circulație ale Miliției Capitalei, se găsi Volkswagenul gri. Totul corespundea: și seria

motorului, și culoarea automobilului, și numărul. Proprietarul autoturismului: Laurențiu Vugean. Se stabili că acesta îl cumpărase de la un cetățean din Sibiu care îl primise cadou de la o rudă din străinătate. Avusese nevoie de bani și îl vânduse. Cum ajunsese Vugean la el? Simplu: citise un anunț în ziarul „România liberă” și se prezentase la adresa indicată. Fostul proprietar al Volkswagenului declară că Vugean nu se tocmise deloc. Văzuse automobilul, îi plăcuse și, după o sumară încercare, îl cumpărase. Nu i se păruse nimic suspect în asta. Automobilul era aproape nou, iar prețul nu fusese exagerat.

Pentru început, numai atâta se știa despre ciudatul accident de pe autostrada București-Pitești, care se soldase cu moartea celor doi, nu mai puțin ciudați pasageri.

6

Colonelul Arghir își arătă nemulțumirea față de modul în care lucrase maiorul Baraban în niște termeni destul de tari și Baraban fu nevoit să-și înghită argumentele ca pe o doctorie amară. Știa că pe Arghir îl interesa, în primul rând, nu de ce se greșise, ci cum se putea repara greșeala. Mai târziu, când totul se va rezolva, Arghir avea să stabilească și cine fusese

vinovat.

— Se plimbă ăștia ca-n țara nimănui, constată Arghir ceva mai târziu. Vorbea liniștit ca și cum ar fi constatat cel mai banal lucru posibil, dar Baraban știa ce furtună se ascunde sub această liniște aparentă. Nu replică la remarca lui Arghir și așteptă continuarea. Trebuie să se răstoarne cu mașina ca noi să aflăm de existența lor, își duse ideea până la capăt colonelul.

— Cred că și miliția... se trezi Baraban vorbind. De fapt cuvintele scăpaseră singure, mărturisind un gând intim pe care nu ar fi vrut să-l spună.

— Uite ce este, coborî glasul Arghir prevestind începutul unei furtuni. Aici este vorba de ceea ce n-am făcut noi... Dacă începem să aruncăm vina în spatele altora, nu rezolvăm nimic. Munca miliției are cine s-o analizeze, nu noi suntem aceia. Să ne întrebăm ce n-am făcut noi sau ce-am făcut prost... Da, da, prost, să nu ni se pară prea tare cuvântul. Mă rog, continuă ironic colonelul, dacă îți face plăcere n-ai decât să înlocuiești cuvântul „prost" cu neajunsuri, lipsuri, insuficientă atenție. Zi cum vrei, dar faptul rămânea fapt, acesta este esențialul.

Cineva bătu în ușă și Baraban răsuflă ușurat că fusese scos din încurcătură într-un mod atât de simplu. Căpitanul Vâlsan aducea fotocopiile după filmul găsit în aparatul lui Laurențiu Vugean. Cristalul biroului se

umplu de fotografii, pe care Arghir începu să le aranjeze cu meticulozitate una lângă alta.

— Bine, mulțumesc, spuse colonelul și căpitanul Vâlsan părăsi biroul urmărit de privirile lui Baraban care voiau să-l mai rețină. Dar Vâlsan plecă fără un cuvânt. Arghir terminase de aranjat fotografiile și acum le privea, iar Baraban ar fi dat mult ca să poată afla cam ce gândea colonelul. Privea și el fotografiile și, pe măsură ce se uita la ele, simțea cum începe să-i fie din ce în ce mai cald și să-l chinuie setea.

— Poftim, împinse Arghir spre Baraban o fotografie, privește. Poftim, repetă el dând un ușor bobârnac unei alte fotografii. Obiectivul dumitale, întreprinderea dumitale, tovarășe maior. Interesant, nu? Lui Baraban începură să-i țiuie urechile ca și cum ar fi coborât dintr-un supersonic cu numai câteva clipe înainte. Arghir nu-l privea, părea preocupat numai de fotografiile înșirate în fața sa. Dar Baraban știa să acum sau mai târziu tot ar fi trebuit să dea un răspuns. Deodată Baraban tresări. Printre fotografii descoperi fotocopia unei scrisori către 6 anume Doris, semnată de inginerul Marin. Prin urmare, Marin nu era străin de celelalte fotografii.

— Să vedem ce facem mai departe, îl auzi Baraban pe Arghir și, ridicându-și privirea îi văzu degetele nervoase cum culegeau fotografiile și le rânduia într-un colț al biroului. Era atâta meticulozitate în gesturile

colonelului, încât nimeni nu ar fi putut să-i bănuiască măcar gândurile care îl frământau.

— Au fost găsite ceva urme la locul accidentului, spuse într-un târziu Baraban. Expertizele de laborator ne vor mai furniza ceva elemente, continuă el, dar Arghir nu-i răspunse.

Sună telefonul și Arghir ridică receptorul cu grabă. Vocea de la celălalt capăt al firului îi comunica ceva amuzant, probabil, pentru că Arghir zâmbi.

7

Era atâta soare și atâta lumină, că Marin închise ochii. Apoi, pleoapele i se întredeschiseră, clipiră mărunt și numai într-un târziu putu să privească în voie strada incendiată parcă.

Marin se simțea excelent. Făcuse ceea ce îi ceruse căpitanul Radu; îi înmânase copiile modificate ale documentelor și căpătase scrisoarea de la Doris. Mai mult încă, fusese încredințat că Doris se internase într-un spital pentru a scăpa de sarcină.

„Asta a fost tot îi spusese individul mătăhălos, după ce împăturise copiile documentelor și le vârâse în buzunarul de la piept. AL văzut că n-a fost greu?! Adio și să auzim de bine!”

Căpitanul Radu îl ascultase calm și, după ce termină

de povestit cum decursese întâlnirea cu individul, îi spusese că nu mai avea nimic de făcut. Ce urma, nu era treaba lui. Radu părea satisfăcut, dar nu-i adresă niciun cuvânt de mulțumire. La urma urmei, el era acela care ar fi trebuit să-i mulțumească, recunoscu în sinea sa Marin. Înainte de a se despărți, căpitanul Radu îi ținu un mic logos despre greșeala sa și cum va trebui să se comporte pe viitor, dacă va mai pleca în străinătate. Marin nu mai insistă să i se explice ce însemna acest „dacă”. Înțelegea că Radu evitase să fie brutal cu el și îi aprecia delicatețea. La despărțire, îi strânsese mâna, cerându-i discreție totală asupra celor întâmplate.

„Noi am uitat totul, va trebui să uitați și dumneavoastră. N-ar fi bine să ne solicitați memoria!” Fusese și un sfat, și un avertisment, și Marin se despărți de Radu cu un imens sentiment de ușurare. Dormise bine toată noaptea, iar dimineața se trezise ca nou născut în explozia aceea de lumină...

Emilia îl întâmpină cu o mină de om rău dispus din pricina veștii pe care avea să i-o dea. În cursul dimineții, primise o invitație din partea sectorului de miliție. Marin era chemat la serviciul de circulație și Emilia părea foarte îngrijorată. O încurcătură ar fi putut să-i strice toate proiectele pentru excursia la mare. Suspendarea carnetului ar fi echivalat, pentru Emilia,

cu o adevărată catastrofă.

— Du-te, dragă, să nu mai pățești cine știe ce. Dacă îți iau carnetul, s-a dus cu marea... Proastă sunt și eu că nu mi-am scos carnet de conducere... Am să mă îmbolnăvesc de inimă... Știi ce?... Cunoșteai parcă pe cineva de la circulație. N-ar fi bine să-i dai un telefon, să pună o vorbă bună pe unde trebuie?... Nu te încrunta și nu începe să-mi vorbești de principii. Dacă n-ai relații... E bine, când ai ocazia, să-i cultivi pe toți care crezi că ar putea, cândva, să-ți fie de folos.

— Emilia!...

— Nicio Emilia... Uită-te cum se descurcă și alții, învață de la ei.

Marin începu să râdă. Râdea fals, fără convingere. Îi era foame, dar nu îndrăznea să mărturisească. Și, deodată, i se păru că în dormitorul lor începe să plouă cu întuneric...

Plecă târziu, cu automobilul. Emilia îl urmări din balcon, cu o privire lungă și desperată, topită de neliniște.

La sectorul de miliție, urcă scările și străbătu coridorul pregătindu-și o glumă cu care să răspundă celui care îl chemase. Ciocăni în ușă și, nemaiașteptând răspunsul, apăsă pe clanță. Intră. Încăperea era mică, mobilată simplu, dar plăcută: un birou acoperit cu cristal, un cuier, două fotolii, un fișet de metal. Bărbatul

din spatele biroului se ridică și îi ieși în întâmpinare. Îi strânse mâna și îl rugă să ia loc pe unul din cele două fotolii, iar Marin uită de gluma pe care o pregătise.

Urmă un scurt timp de tăcere, după care Marin îi întinse invitația. Bărbatul parcurse peticul de hârtie și apoi îi ceru buletinul de identitate. Îl răsfoi meticulos, fără grabă și, cu glas egal, îi ceru și legitimația de intrare la întreprindere.

— Oho, ce de formalități pentru un lucru de nimic, încercă Marin să persifleze meticulozitatea bărbatului, dar acesta nu-i răspunse. Să vă dau și certificatul de înmatriculare și carnetul A.C.R.? continuă Marin și îi întinse actele. Bărbatul din fața sa nu gustă gluma, dar nu-i replică în niciun fel. Luă numai actele și se așeză pe fotoliu în fața inginerului.

— Prin urmare, dumneavoastră sunteți inginerul Marin de la „Metalul” – constată acesta, stivuind actele inginerului. Eu sunt maiorul de securitate Baraban.

Marin rămase cu zâmbetul acela puțin ironic, puțin impertinent, împietrit pe buze. Apoi zâmbetul se metamorfoză într-o uimire amestecată cu neliniște. Părea surprins și nu putu să realizeze imediat situația în care se găsea. Numai târziu, reuși să îngaime cu o voce puțin voalată:

— Bine, dar eu venisem pentru...

— Ați făcut bine că ați venit, îl întrerupse maiorul, dar

ați fi făcut și mai bine dacă veneați la Securitate mai din timp.

Marin se strânse pe fotoliu, între brațele acelea bombate și moi, ca într-o cutie. Figura impasibilă a bărbatului din fața sa tremura ca și cum s-ar fi oglindit într-un ochi de apă în care ai aruncat cu o piatră. Acest „mai din timp” al maiorului îi venea la ureche ca un ecou îndepărtat și începea să se multiplice la nesfârșit. Își aprinse – nici el nu își dădu seama când – o țigară, dar nu-i simți gustul. Baraban aștepta, dar inginerul nu se hotăra să vorbească. Înțelese că mai știau și alții de blestemata lui de încurcătură, din care crezuse că a ieșit pentru totdeauna. Căpitanul Radu nu își ținuse promisiunea și necazurile nu se sfârșiseră încă. Poate de-abia aveau să înceapă.

— Eu am ținut legătura cu dumneavoastră, replică fără convingere Marin. Căpitanul Radu știe totul, am făcut așa cum mi-a spus. Așa că reproșul dumneavoastră mi se pare fără temei, completă din ce în ce mai sigur pe el.

Baraban nici nu clipi măcar. Aștepta ca inginerul să continue, dar Marin schiță un gest cu mâna: „asta-i totul”. Pleoapele lui Baraban se zbătură des ca și cum l-ar fi supărat fumul de țigară. Acum, Marin îl privea intens, căutând să surprindă o încuviințare, dar interlocutorul său se îndreptă numai în fotoliu, gest care

nu spunea nimic. Auzi, ceva mai târziu, vocea maiorului, puțin autoritară, puțin supărată:

— Cunoașteți această persoană? și îi arătă o fotografie.

Marin se întinse peste măsuța dintre ei. Un bărbat cu fața rotundă îi zâmbea din fotografie. Nu, nu-l mai văzuse.

— Nu cunosc persoana, spuse el retrăgându-se între brațele fotoliului.

— Dar pe aceasta? și Baraban îi arătă o altă fotografie.

— Nici...

— Dar asta?

Marin rămase ceva mai mult timp cu ochii pironiți pe peticul de hârtie lucioasă. Piciorul drept începu să-i tremure ușor, deși se stăpânea să fie calm.

— Este omul care m-a acostat în lift... El mi-a vorbit de Doris, lui i-am dat copiile modificate... copiile după documentele pe care le-am luat de la întreprindere.

— Și v-a oferit, în schimb, tăcerea, nu? întrebă Baraban, cu glas tăios.

— Bine, dar am făcut-o la solicitarea căpitanului Radu, se dezvinovăți Marin. Așa că...

— Așa că? repetă insistent Baraban și îi așeză în față o ultimă fotografie. Marin o luă de pe măsuță, apropiind-o de ochi și se însufleți dintr-o dată. Zâmbi chiar, oftă ușurat.

— Vă spuneam că nu am mințit... Este căpitanul de securitate Radu, omul dumneavoastră cu care am ținut legătura, care m-a sfătuit ce am de făcut. Vă poate confirma și dânsul.

Baraban îl privi stăruitor fără să spună nimic și Marin îi susținu privirea. Nu înțelegea de ce Baraban îl privește astfel și nici ce voiau să însemne cutele acelea care se adunau pe fruntea maiorului. Aștepta ca maiorul să-l întrebe ceva, să-i dea o explicație. Într-un târziu, Baraban întrebă:

— De unde știți că este ofițer de securitate?

— Cum de unde? zise Marin surprins de simplitatea întrebării. Mi-a spus asta... mi-a vorbit de cele ce mi s-au întâmplat.

— Numai atât?

— Dar... nu știu, nu vă prea înțeleg unde vreți să ajungeți.

— V-a arătat vreo legitimație care să ateste calitatea de ofițer de securitate?

— Nu, recunoscu Marin cu glasul moale. Nu m-am gândit la asta... Totuși, vă rog...

— Ei bine, spuse Baraban pe un ton aparent indiferent, omul despre care discutăm, omul pe care l-ați recunoscut în fotografie, nu este ofițer de securitate.

Marin se prinse cu mâinile de fotoliu și strânse, strânse până ce degetele i se albiră. Nu mai avea glas,

nu mai putea să vorbească și, chiar dacă ar fi putut, ce ar fi avut de spus?

— Deci eu... spuse mai târziu Marin sufocat de emoție.

— Noi vom verifica cele spuse de dumneavoastră, îl întrerupse Baraban, ridicându-se de pe fotoliu. Marin se ridică și el. Pricepu, în sfârșit, că putea să plece.

Cobora scările cu picioarele ca de plumb și brațele i se bălăbăneau caraghios, ca ale unei păpuși mecanice stricate de un copil neastâmpărat. Cuvintele maiorului Baraban răsturnaseră liniștea din el și alungaseră undeva departe începutul acela de echilibru sufletesc și totul și toate se năruiseră iar umerii i se aplecaseră ca niște aripi frânte. Amintirile năvăliră peste el ca o apă stătută și rea, unsuroasă, îmbibată cu toate miasmele pământului, lipindu-se de el, sufocându-l. Și totul și toate căpătau proporția adevăratei fapte pe care el, inginerul Marin, o săvârșise. Trădător! Cuvântul țipă de dincolo de el, și din el, parcă, dar nu alunecă în undeva ci stărui lângă el, prelung, înfiorător, asurzindu-l. Degete lungi se apropiau, îi opreau mersul împleticit, îl țintuiau, îl acuzau. Oriunde ar fi întors capul, degetele veneau spre el, și degetele aveau ochi, ochi mari ce-l fulgerau, și-l disprețuiau. Ochi, degete, ochi, degete, mulți ochi, multe degete, atâtea cât nu văzuse niciodată

în viața lui. Se rezemă de un copac, dar copacul se clătina, se scutura parcă de el, și simțea cum începe să alunece, cum cerul și pământul se răsturnau și niciunul nu voia să-l primească. Înfipse unghiile adânc în scoarță și își scrijeli obrazul de trunchiul tare. Deasupra, lumina curgea încet și albă, iar cerul era înalt și frumos. Dar el nu vedea decât crengile copacului care îl amenințau ca sute și sute de degete. Strânse pleoapele cu desperare ca să nu mai vadă nimic, dar imaginile tulburătoare erau în el și le simțea. O mână i se așeză pe umăr și tresări speriat ca într-un miez de pădure neagră și necunoscută. Aștepta să i se întâmple ceva, dar auzi numai un glas care lui i se păru nespus de îndepărtat:

— Vă este rău, tovarășe?

Întrebarea neașteptată îl dezmetici. Tresări și deschise ochii. Deasupra lui, cerul își prefira liniștit lumina și crengile copacului tremurau scuturate de o înfiorare de vânt. Un om, lângă el, îl privea îngrijorat și Marin încercă să vorbească cât mai convingător:

— Nu... nu... o ușoară amețeală... Mi-a trecut...

Dar cuvintele lui trădau o mare suferință și omul clătină din cap.

...Ajunse acasă târziu și Emilia îi deschise cu grabă. Când îl văzu că se lasă moale pe fotoliu, îl întrebă alarmată:

— Ce ai, dragă, ți-au luat carnetul?

Marin clătină din cap și femeia insistă:

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nu mă simt prea bine, asta este, spuse el cu glas moale. Te rog, un pahar cu apă.

Emilia se propti de pervazul ușii și insistă:

— Și chiar nu ți-au luat carnetul? În vocea femeii era și îngrijorare, și neîncredere. Marin se răsuci, scoase carnetul din buzunar și îl aruncă pe covor.

— Uite-l, spuse el, ia-l și adu-mi apă. Dar mai repede...

Emilia îl culese cu două degete, îl răsfoi, îl puse pe măsuță și, liniștită, fără să-l mai întrebe ceva, dispăru bucătărie. Reveni, după un timp, surâzându-i îndatoritoare și îi întinse paharul cu apă. Marin îl apucă și sorbi înfrigurat ca un însetat după un chef.

— Să nu pierdem filmul de la televizor, spuse Emilia, apoi se răzgândi și adăugă: Și chiar ți-e așa de rău? Cine știe de ce.

Film... televizor... numai de asta nu avea el nevoie acum. Emilia i se părea o străină, un dușman chiar. Strânse pumnii și se încrâncenă să nu urle. Din camera cealaltă se auzea muzică dar lui îi venea să răstoarne totul, și fotoliile și biroul și televizorul care cânta de răsuna casa.

— Hai, nu vii? Începe filmul și e păcat să-l pierzi.

Marin nu răspunse, dar strigă surd în el și i se păru

ciudat că nu l-a auzit nimeni. Își strânse tâmplele și se simți grozav de singur.

8

Rezultatul cercetărilor de la locul accidentului și expertizele de laborator îl făcură pe Baraban să bombăne. Era pus în mare încurcătură. Și tocmai când credea că reușise, în sfârșit, să dea de un capăt al firului. Laurențiu Vugean, cel care se recomandase drept căpitanul de securitate Radu, reușise ca împreună cu Vasile Rarău, printr-o combinație relativ simplă, să obțină tot ce doriseră de la inginer. Folosind acte false – cine știe de cât timp – acționaseră în voie și puseseră la cale planul până în momentul în care accidentul acela le curmase brusc activitatea. Cineva aștepta fotocopiile pe care însă nu avea să le mai primească vreodată. Baraban ar fi dat orice numai să afle cine era acel cineva. Dar, realist, își dădu seama că persoana știa despre accident și „avea să se dea la fund”. Vugean și Rarău... cine erau ei, de fapt? Accidentul încurcase socotelile spionilor și pe cele ale Securității. Exista o certitudine: acțiunea era condusă de un centru din afara țării. Inginerul Marin fusese șantajat pe baza unor fapte regizate în străinătate. Nu avusese tăria să vină la Securitate și să mărturisească tot ce i se întâmplase. Clișeele și benzile

de magnetofon, care îi fuseseră puse în geamantan, la hotel, îl liniștiseră și spionii putuseră să-și desfășoare în continuare piesa. Marin jucase după rolul scris de acel cineva care conducea acțiunea. Și ajunsese la trădare. Cu știință sau nu, tot trădare se numea... Spionii își aleseseră bine omul. Îl studiaseră din timp, îi aflaseră slăbiciunile și, la momentul oportun, declanșaseră cursa în care inginerul căzuse. Dar cine îl studiase pe inginer? Poate chiar o persoană din anturajul acestuia, care furnizase apoi datele necesare acolo unde era nevoie.

Baraban se încurca în presupuneri și capul începea să-i vuiască. Încercă să opereze cu datele pe care le avea la îndemână. Propuse ca inginerul Marin să fie lăsat să lucreze mai departe la întreprindere o anumită perioadă de timp și să se vadă dacă rețeaua va încerca să-l reactiveze, ca să poată obține ceea ce o interesa. O ipoteză, ca multe altele, pe care trebuia să o verifice...

Nu peste mult timp apăru în ziarul „Informația Bucureștiului[2]" un anunț însoțit de fotografiile lui Vugean și Rarău. Se făcea cunoscută moartea acestora într-un accident de automobil și se apela la persoanele care puteau să ajute la identificarea lor să anunțe miliția, deoarece asupra victimelor nu se găsise niciun act de

---

[2] Informația Bucureștiului – ziarul capitalei, avea sediul pe strada Brezoianu în Palatul Universul. Proletari din toate țările uniți-vă! Ziar al comitetului municipal București al PCR și al consiliului popular al municipiului București.

identitate. O altă încercare. Dar Baraban era și de această dată sceptic. Devenise și nervos. Vorbea puțin și atunci repezit, și își mușca buzele într-una.

Când Vâlsan îi aduse concluziile cercetărilor, după cum am mai spus, Baraban căzu într-o muțenie desăvârșită. Numai într-un târziu îl întrebă pe Vâlsan, cu glas încet:

— Ești sigur că așa s-au petrecut lucrurile, tovarășe căpitan?

— Sigur, tovarășe maior. Nu mai încape nicio îndoială. Sunt concluziile întregului colectiv care a făcut cercetările.

— Lasă dosarul la mine, spuse Baraban fără niciun chef. Am să-l înaintez eu tovarășului colonel. Baraban luă dosarul, cu dușmănie parcă, și îl închise în fișet. Dar căpitanul Vâlsan nu pleca și Baraban îl întrebă ce mai vrea. Vâlsan îi întinse o hârtie rugându-l să semneze de primirea dosarului și maiorul i-o smulse aproape din mână. Semnă apăsat. Vâlsan luă hârtia și părăsi biroul. Rămas singur, Baraban goli scrumiera și își aprinse o țigară. Neonul risipea în încăpere o lumină albă, egală și rece, iar afară, noaptea se depăna pe lângă geamuri sorbind fumul de țigară ce se strecura și el speriat prin fereastra întredeschisă.

Maiorul Mihai Dragu îl găsi pe Baraban prăvălit parcă

pe scaun, cu coatele rezemate de cristalul biroului și capul între palme, cu o mină de om peste care au căzut toate necazurile lumii și el, și numai el, trebuie să le țină pe umeri. Era ceva în atitudinea lui Baraban care îl înduioșă; se apropie de el cu pașii șovăitori, cum te apropii de patul unui suferind. Baraban ridică numai privirea. Sprâncenele i se arcuiră și pe frunte se conturară cute ca niște linii sinuoase. „Începem să îmbătrânim, constată Mihai și pentru sine dar spulberă regretul cu o glumă pe care o avea pregătită ori de câte ori îl întâlnea pe Baraban:

— Gândim, formulă matematică, gândim. Asta nu-i rău, justificăm existența a ceea ce ținem pe umeri. Îi întinse mâna peste birou și Baraban i-o strânse fără entuziasm. Spuse, totuși, într-o încercare de scuză:

— Îmi plesnește capul, te rog să mă crezi... Numai încurcături și necazuri. Ori eu m-am ramolit, ori... își lăsă fraza neterminată, iar Mihai nu insistă și nici Baraban nu mai continuă. Se ridică numai de pe scaun proptindu-se cu o mână de spătar, ca un om bătrân, și spuse: Vrei o cafea? Mihai refuză cu un gest energic. Foarte bine faci, îl aprobă Baraban, așa n-o să mai beau nici eu. Dar spune-mi, în definitiv, ce-i cu tine pe aici?

— Treburi, se foi Mihai pe scaun. M-a convocat bătrânul urgent, astă seară. Poate știi tu ce s-o fi întâmplat.

— Tovarășul colonel Arghir? se miră și nu se miră Baraban și Mihai pricepu că, de fapt, voia să-i atragă atenția că nu trebuia să-i spună așa șefului. Dar Mihai se făcu că nu bagă de seamă tonul lui și, mai mult ca să-l ațâțe, repetă:

— Da, bătrânul, chiar el m-a convocat; nu cumva ai fost și tu invitat să participi la... reuniune?

— Nu știu despre nicio reuniune, îi răspunse Baraban oarecum înțepat. Dar mi-a ordonat ca la ora nouă să fiu la dânsul la cabinet.

— Tot despre reuniunea asta-i vorba, îl sâcâi Mihai în continuare și râse în sinea lui de mutra lui Baraban. Acum este fără cinci, deci, eu zic, ar fi timpul să mergem. De fapt, am trecut pe la tine să te iau, formulă matematică. Nu-mi apreciezi gestul?

— Ești bine dispus, remarcă fără chef Baraban. Să te vedem însă cum o să arăți ceva mai târziu.

— Știi? îl întrebă Mihai serios, dar Baraban ridică din umeri, cu un gest prin care voia să sublinieze ceva ce s-ar putea traduce cu „Ai să vezi singur, băiete, ai să vezi!”

— Fiecare cu ale lui, oftă Mihai sincer.

Baraban își drese glasul dar nu spuse nimic și amândoi părăsiră biroul. Baraban ducea sub braț dosarul pe care tocmai i-l adusese Vâlsan.

Cabinetul colonelului Arghir se afla tocmai la capătul celălalt al coridorului și merseră amândoi fără să mai schimbe o vorbă; Baraban cu mapa sub braț, trăgând din țigară, Mihai sâsâind o melodie ca un om fără griji.

Colonelul Arghir îi aștepta. De-abia îi văzu secretara, că le și făcu semn cu disperare să intre. Arghir îi întinse mâna lui Mihai și i-o strânse lung, ca și cum nu l-ar mai fi văzut de mult timp. Apoi strânse și mâna lui Baraban, după care îi invită să ia loc.

— Te miră cumva această convocare? îl întrebă Arghir pe Mihai.

— Sincer să fiu, nu. Mi se pare normal, ca din când în când să fiu chemat să raportez cum merge treaba.

— Ei bine, te-am chemat nu pentru ceea ce crezi dumneata, îi replică Arghir zâmbind nedefinit și Mihai tresări abia perceptibil. Într-un fel are și ceva contingență cu misiunea dumitale. Sau, mai bine spus, o oarecare contingență, se corectă Arghir. O să te introducem imediat în temă. Tovarășul maior Baraban o să recapituleze pe scurt totul.

— Cu ce să încep?

— Cu începutul, dar succint, tovarășe maior.

Baraban începu să istorisească întâmplarea, cu glas uniform, fără să avanseze nicio părere personală, ca și cum ar fi reprodus o lecție pe care o învățase pe de rost. Mihai asculta concentrat și, pe măsură ce Baraban relata

cele petrecute, îi dispărea și înfățișarea aceea de om fără griji.

— Ei?! făcu Arghir către Mihai, când Baraban tăcu. Mihai nu răspunse. Interveni însă Baraban:

— Mai este, ceva, tovarășe colonel: concluziile anchetei asupra cauzelor accidentului. Chiar acum, înainte de a veni la dumneavoastră, căpitanul Vâlsan mi-a adus dosarul. Făcu o pauză și continuă: Accidentul nu a fost întâmplător. A fost provocat; mai degrabă avem de-a face cu o crimă premeditată. Răsfoi dosarul și, după o nouă pauză, în care nu se auzea decât fâșâitul discret al hârtiilor, Baraban zise, ridicând puțin glasul: Accidentul se datorește exploziei unei mașinării care a fost atașată la una din roțile autoturismului. Explozia a fost declanșată de la distanță, prin unde radio...

— Provocată?!... Prin radio?!... repetă Arghir oarecum surprins. În minte îi veni firesc întrebarea: „Cine a provocat-o?” dar nu o rosti.

— Din ce în ce mai complicat, remarcă Mihai.

— Cineva a avut tot interesul să scape de cei doi, continuă Baraban raționamentul. Dar cine?

— Povestea cu „Metalul” devine din ce în ce mai subțire, spuse Arghir, strângându-și ușor buzele... Prea multă risipă de energie, prea multe forțe angrenate în joc pentru acest obiectiv... Și prea grosolan lucrat, asta mă deranjează... Inginerul Marin ar fi putut să vină la

noi din prima zi și atunci tot planul ar fi fost dat peste cap chiar de la început.

— Risipă de forțe, da, interveni Mihai, însă... în această privință am rezerve. Ei au avut în vedere omul, pe inginerul Marin. L-au studiat în amănunt, i-au desfășurat, dacă se poate spune așa, toate defectele, toate fisurile de comportament, toate slăbiciunile și viciile. L-au analizat cu rafinamentul unor buni psihologi. Pe asta au mizat, deși cuvântul „miză” mi se pare că nu exprimă noțiunea exactă a ceea ce au făcut ei. Cu inginerul Marin au acționat, cum se spune, la... fix. După cum am putut constata singuri, nu au greșit. Și-au ales cum nu se poate mai bine omul.

— Mda, fu de acord și Baraban, întâlnindu-se cu Mihai pe firul aceleiași păreri.

— Totuși, își susținu părerea Arghir, procedeul cu falsul căpitan Radu ar fi putut să-i dea de bănuit inginerului. Și apoi, povestea aceea cu Doris, cu sarcina ei...

— Tovarășe colonel, spuse Mihai, dumneavoastră vă postați în locul inginerului Marin, dar judecați și dați răspunsul ca un om din afară, care cunoaște rezultatul. Marin a judecat și a acționat ca un om pus în situația lui, cu psihologia lui, cu defectele lui.

— Bine, conveni Arghir, dar nimeni nu ar fi putut să afirme că acest „bine” al colonelului însemna o

recunoaștere a celor spuse de Mihai. Baraban privi la Mihai și parcă înțelese că îl implora să nu îl irite pe colonel. Și Mihai tăcu.

— Bine, spuse din nou Arghir, lăsând în suspensie problema, dar trebuie să fiți de acord cu mine că pentru ceea ce au obținut de la inginer, tevatura a fost exagerat de mare.

Dragu și Baraban fură de acord și Arghir continuă:

— Documentele de la întreprindere, care i-au fost cerute inginerului Marin de către spioni, nu constituiau decât un interes practic imediat pentru aceștia, dacă într-adevăr îi interesau. Sunt sigur că ele constituiau noi fire cu care să-l înfășoare pe inginer, noi piese de șantaj în vederea unor acțiuni viitoare. Cu aceste argumente, spionii l-ar fi strâns și mai bine în plasa lor și l-ar fi silit să le facă jocul în continuare. L-ar fi obligat pe inginer să facă și pasul următor pe drumul trădării.

— Au nevoie de un om ca inginerul Marin, cu poziția și relațiile sale, interveni Baraban, dar pentru ce oare?

— Asta trebuie să aflăm și noi, spuse Mihai și colonelul Arghir încuviință.

Logica colonelului, în tot ceea ce spusese era fără cusur, de astă dată dar, în același timp, se ridicau nenumărate alte probleme. Și ceea ce îi sâcâia pe toți nu era decât faptul că trebuiau să opereze cu mult prea multe presupuneri. Aveau elemente concrete, dar

insuficiente ca să poată porni o acțiune... frontală.

Mihai dezdoi picioarele strecurându-le sub măsuța din fața biroului.

— V-am raportat mai demult că inginerul Marin a fost solicitat de profesorul Poenaru să lucreze la institut...

Mă gândesc că cei interesați erau la curent cu această propunere. Este posibil să fi avut în vedere că inginerul ar fi putut să accepte, sau l-ar fi silit la aceasta. Un om de-al lor în institutul de proiectare, condus de Poenaru, le-ar fi deschis perspectiva de a fi la curent cu ce se lucra acolo și să obțină tot ce vor.

— Exact, îl întrerupse Arghir, de asta v-am și chemat. Nu vi se pare ciudată liniștea aceasta din jurul invenției profesorului Poenaru? Nu știu de ce, dar eu o asociez cu liniștea care precede furtuna. Apropo de institut, tovarășe Mihai Dragu, profesorul Poenaru mi-a mărturisit că este foarte mulțumit de munca dumitale de consilier... Nu putea înțelege de ce ai părăsit meseria de inginer și ai îmbrățișat-o pe aceea de ofițer de securitate.

— Mă împac bine cu profesorul, spuse Mihai. Este puțin ironic și distrat, ca toți savanții, dar în rest, ascultător ca un copil cuminte. Mă tachinează uneori pentru prudența mea... excesivă, cum o califică el, dar acesta nu-i motiv de supărare.

— Liniște, spuse Baraban, această liniște nu o fi

cumva efectul cauzei care se numește consilierul Andrei Milcovan, mână dreaptă a profesorului Poenaru?

— Exclus, sări Mihai de la locul său, nu poate fi vorba de nicio desconspirare. Venirea mea la institut a fost foarte bine pregătită. Liniștea, care acum ne îngrijorează pe toți, face parte, mai curând, din planul agenturii străine. Și dacă cele ce am discutat referitor la inginerul Marin sunt adevărate, mi se pare logic această lipsă de activitate. De fapt, avea de-a face cu o activitate, dar cu una fără zgomot... Cred că sunt la curent cu ofertele pe care Poenaru le-a făcut inginerului Marin... Probabil știau și de refuzul acestuia. Mai târziu l-ar fi obligat să accepte... Fără să cunosc încă totul, și eu am fost unul dintre aceia care a insistat ca inginerul Marin să fie adus la institut. Mă gândeam că dacă cineva ar fi încercat să obțină date despre invenția profesorului, l-ar fi folosit pe inginerul Marin. Îmi făcusem și un plan în acest sens, dar acum a căzut.

— Plutim în abstract, murmură Arghir. Presupunem, presupunem, și iar presupunem...

— Avem și concretul, tovarășe colonel, spuse Baraban. Accidentul. Este ceva foarte... concret. Sunt convins că aici avem capătul firului, insistă Baraban, stăpânit parcă de o idee fixă. Cine și de ce a provocat accidentul? M-am gândit și la o diversiune...

— Exclus, îl întrerupse Mihai. Nimeni nu renunță,

pentru o diversiune, la doi agenți plantați atât de bine.

— Rivalitate? se întrebă Baraban cu jumătate de gură.

— Poate, spuse Mihai tot atât de îndoielnic. Arghir se ridică de pe scaun îndreptându-și spinarea. Un rictus de durere stăpânită cu greu i se așternu pe față. Făcu câțiva pași ca și cum și-ar fi încercat puterile și se opri lângă fereastră, privind noaptea rănită de luminile orașului. Tusea seacă a lui Baraban se sparse parcă de pereții încăperii. Arghir se dezlipi de fereastră și se așeză pe scaun cu satisfacție.

— M-am gândit la ceva care ar putea să dea alt curs întregii afaceri, zise colonelul.

Mihai și Baraban îl ascultau, țigările fumegau și fumul se înălța subțire, și leneș, fără niciun scop.

9

Spuse că este ospătar la Lido, că se numește George Gabrea și că a venit la miliție în legătură cu anunțul acela de accident din ziarul „Informația Bucureștiului”. Recunoscuse pe unul din bărbații „fotografiați acolo” și voia să spună ce știa despre el. Ofițerul de serviciu dădu un telefon, după care George Gabrea fu condus către unul din etajele clădirii Miliției Capitalei. I se deschise ușa unui birou și fu invitat să ia loc. Acolo se plictisi mai bine de cincisprezece minute, gândindu-se că poate au

și uitat de el. Baraban îl găsi tolănit pe scaun, cu picioarele întinse, studiind intens tavanul alb al biroului. Maiorul se scuză pentru întârziere și plictiseala lui George dispăru numaidecât. Începu să povestească vioi, însoțindu-și cuvintele cu gesturi repezite care, de fapt, voiau să dea o și mai mare greutate celor spuse de el.

— Am văzut fotografia și anunțul, turuia el, și mi-am zis că nu se face, e chestie de obraz, să nu *viu* să *spui* ce știu.

— Sunteți sigur că-l cunoașteți? insistă Baraban.

— Se poate?! făcu George cu un aer jignit. Eu am memorie de vedere, tovarășe. Eu o dată dacă văd un client și nu-l mai uit toată viața... Meseria, meseria, asta e... A fost în local de câteva ori... Un moment, să-mi aduc aminte... Așa... de cinci ori, exact. Om la locul lui, culant... băiat fin, cu educație. Știu că-l chema Laurențiu și că era avocat de meserie.

George tăcu și Baraban întrebă:

— Altceva mai știți despre dânsul?

— Ar mai fi o chestie... cum să vă spun. Băiat fin, fin, da' cam fraier.

— Cum adică, fraier?

— Așa, fraier. Cu femeile vreau să *spui,* încolo... nu știu. Lila îl cam îmbrobodise. Poate o cunoașteți pe Lila, că a stat și la pușcărie, doar trebuie să știți...

— Nu, nu știu. Pentru ce a fost închisă?

Pe figura ospătarului apăru nedumerirea în toate nuanțele ei apoi ceva ce era departe de a fi măgulitor la adresa ofițerului din fața sa. Se apleca spre Baraban ca și cum i-ar fi împărtășit o taină:

— E puțin cam haimana... A prins-o cu niște dolari pitiți undeva... știți unde, după ce dormise noaptea cu un *străinez*. D-asta a băgat-o la pușcărie.

— Dar cu Laurențiu cum a fost?

— Cu avocatul?... Îl zăpăcise rău, zicea că are s-o ia și de nevastă. Cu el, Lila se purta altfel. Era mai doamnă, mai serioasă. Avea de gând să se facă fată la locul ei...

Baraban scoase pachetul cu „Amiral" și îl întinse spre George. George clătină din cap cu un surâs îndatoritor și puse pe birou un pachet de „Kent", împingându-l spre Baraban.

— Luați din astea, e mai fine, și Baraban luă o țigară. Aprinseră amândoi de la bricheta cu gaz a lui George.

— Și?

— Mi le-a dat cineva cadou, justifică ospătarul proveniența țigărilor, fără să fie nevoie. Nu puteam să refuz, știți, în meseria noastră nu putem refuza, n-avem voie.

— Și? repetă Baraban întrebarea, trecând cu vederea tonul cam familiar al ospătarului.

— Lila vine mai des pe la noi. M-a rugat să fiu băiat

bun și să nu-i *spui* nimic avocatului. Parcă altă treabă nu aveam. Nu era nevoie să-mi *spuie* ea, știam și singur că trebuie să fiu discret. Am servit-o după regulile meseriei, ca pe o doamnă, ca și cum n-aș fi știut ce-i poate pielea. Și, la urma urmei, era o clientă și atâta tot.

— De unde știți că îl cheamă Laurențiu și că este avocat?

— De la Lila, ea mi-a spus. Dacă o fi sau nu adevărat, nu știu. Mă gândeam că Lila poate să vă *spuie* ce-i cu el, care-i sunt rudele, unde stă. Eu, de fapt, pentru asta am venit. Dacă doriți, pot s-o anunț și pe Lila să *vie* la dumneavoastră.

— Nu, nu e nevoie. O să vină cineva de la noi să stea de vorbă cu ea. Numai că va fi necesar să i-o arătați dumneavoastră.

— Cu cea mai mare plăcere, numai să fie atunci în restaurant. Dar cred că trebuie să pice zilele astea.

— Ea știe de accidentul lui Laurențiu?

— Nu cred, nu prea citește ziarele. Numai dacă nu i-o fi spus careva dintre ai noștri.

Baraban îi mulțumi și, la plecare, George îi mai oferi o țigară. Maiorul refuză însă, explicându-i:

— Tușesc, eu sunt învățat cu ale mele. Am servit una să nu vă refuz... Chestie de obraz, vorba dumneavoastră. Ospătarul îl aprobă foarte serios și își aprinse o țigară.

Pe Lila o găsiră peste două zile, în restaurant, în față cu un pahar de „Cinzano”, schimbând ocheade discrete cu doi bărbați de la o masă de vizavi. Fuma degajat și se uita mereu la ceas ca și cum ar fi așteptat pe cineva care îi punea răbdarea la încercare. Localul se umplea încet, încet, de clienți și de zumzet, fumul de țigară plutea molatic, mesele se ocupau, dar Lila părea că nu are de gând să plece. Era o fată frumoasă, tânără, îmbrăcată cu gust, avea părut negru, lung și ochii încercănați inutil cu rimel. Când George se aplecă spre ea politicos, își luă un aer distant și îl ascultă cu exagerată bunăvoință, clătinând demn din cap în semn că a înțeles ce-i spune ospătarul și că îi mulțumește. Își fumă elegant țigara, sorbi cu vârful buzelor vermutul și, după ce se mai uită la ceas încă o dată, se sculă de la masă lăsând la vedere, pe farfurie, plata consumației. La garderobă o întâmpină un tânăr care, după ce o salută, îi spuse că este de la miliție. Lila surise ca și cum ar fi mulțumit tânărului pentru un compliment, și, tot încet, protestă cu același surâs, ca să nu atragă atenția:

— Ce mai aveți cu mine? Nu am făcut nimic...

— Nu vă acuză nimeni. Vă rugăm numai să ne ajutați într-o problemă.

— Bine, consimți Lila și ieșiră împreună pe bulevard.

...De avocatul Laurențiu? Da, își amintea, recunoscu

Lila imediat. Sigur, el era, confirmă fata după ce i se arătă o fotografie.

— A făcut ceva rău? se interesă ea mai mult speriată decât curioasă. Vă jur că nu știu nimic, n-am niciun amestec...

— Nu, n-a făcut nimic rău... A avut un accident...

— Și... și este grav?

— Da, foarte grav... Cum să vă spun...

— E...? Lila nu mai rosti cuvântul, îngrozită parcă, și îl privi intens pe tânărul de lângă ea.

— Da, e mort, spuse tânărul cu glas șoptit.

— A murit? se îngrozi Lila. Ochii i se umeziră dar se stăpâni și nu izbucni în plâns. Vestea o îndurerase sincer, buzele i se făcură albe și tremurau.

— L-ați iubit mult? întrebă, într-un târziu, tânărul.

— Da, l-am iubit, spuse Lila înverșunată... Eu l-am iubit, și el a murit... Ar fi trebuit să ne căsătorim și tocmai acum... Sunt o biată fată fără noroc. Toate îmi merg anapoda, toate...

Ofițerul o privi discret, cu coada ochiului, dar nimic nu lăsă să se creadă că femeia de lângă el juca teatru. Îi spuse încet, ezitând parcă:

— Aș îndrăzni să vă mai întreb ceva... Este o chestie mai delicată... Lila se opri și se întoarse brusc spre el.

— A fost vorba de iubire între noi, de iu-bi-re, silabisi Lila, dacă puteți să mă înțelegeți.

Ofițerul era puțin derutat, nu știa ce să creadă. Era sinceră cu adevărat, Lila? La masă, în restaurant, avea alura unei femei stăpâne pe situație, care știe ce vrea. Acum însă, din cochetăria ei, nu mai rămăsese nimic. Părea înfrântă, uluită de cumplita veste. Într-adevăr, Lila era o înfrântă, dar fără să știe, și asta nu de acum. Trăia într-o lume a ei, la întâmplare, fără nicio rază de certitudine. Un timp, merse tăcut lângă ea, intuind zbuciumul femeii, uluiala ei, întrebările pe care și le punea.

...Ce mai putea spune despre Laurențiu, despre ai lui? Mama avocatului era pensionară, locuia în Focșani, și Laurențiu îi scrisese că avea de gând să se căsătorească. Prietenii? Nu cunoscuse pe niciunul dintre ei. Laurențiu îi spusese că nu are prieteni, ci numai cunoscuți pe care nu dădea doi bani. Erau egoiști, răi și bârfitori. Unde se întâlneau? La Lido și la cineva acasă, la o cunoștință. Spunea că nu are încă o locuință a lui, dar că în curând avea să primească un apartament. Până atunci, locuia la un coleg de barou, bineînțeles, contra unei chirii substanțiale. Acolo nu ar fi vrut să o ducă, să nu o compromită. Avea să fie, doar, soția lui. Adresa unde se întâlnise de câteva ori cu el? La ce trebuia această adresă? Poate afla unde locuia mama lui Laurențiu. Da, la asta nu se gândise și îi dădu adresa. Apoi îl privi pe ofițer cu ochii umezi și îl întrebă descumpănită:

— Și... și eu ce să fac acum?

— Să mergeți acasă. Aveți părinți, sunt bătrâni și nu mai au alt copil. De ce nu vreți să lucrați undeva, să nu-i mai amărâți?

— Nu știu, nu știu, spuse Lila.

— Unde v-ar place să lucrați?

— Zău că nu știu... Și Laurențiu unde este? Aș vrea să-l văd, așa cum este... Nu e posibil?... înțeleg, înțeleg, nu mai am de fapt ce vedea, și sicriul a fost sigilat. N-ați vrea să vorbiți dumneavoastră cu tata? Și cu mama... Ei nu mă mai cred. Nici nu ar putea să mă mai creadă.

— Da, am să trec chiar azi pe la dânșii... Poate că ar fi bine să fiți acasă. Ar fi mai ușor și pentru mine să-i conving că sunteți hotărâtă să vă apucați de ceva serios... Acum mergeți acasă și nu le spuneți nimic din ce vi s-a întâmplat. Da, vă sfătuiesc să mințiți. De data asta, minciuna n-o să facă rău nimănui. Dimpotrivă...

...Ofițerul se ținu de cuvânt și, spre seară, îi vizita pe părinții fetei. Erau speriați, neliniștiți și căutau întrebători la el. Nu știau ce să facă, se încurcau unul pe altul.

Lila era și ea acasă. Începuse să plângă de cum o întrebaseră ce este cu ea, de unde vine. Și plânsese mult, fără un singur cuvânt, în hohote, apoi, istovită, se trântise îmbrăcată pe pat și adormise. Iar ei o lăsaseră în pace să doarmă și oftaseră scuturați de teamă și

presimțiri negre.

— Iar a făcut ceva? întrebă tatăl cu ochi obosiți în care se citea numai tristețe.

— Nu, n-a făcut nimic. M-a rugat să vin la dumneavoastră și să pun o vorbă bună pentru ea. Îi era rușine să vă mai promită ceva, spunea că nu o mai puteți crede. A promis că o să se îndrepte.

— Parcă numai o dată a mai spus-o? clătină mama din cap. Și nu e o fată rea. A învățat bine, m-a ascultat și, așa, dintr-o dată, a luat-o razna. Am iubit-o mult, o mai iubesc și acuma, se corectă femeia repede, e doar singurul nostru copil, nu mai avem altul...

...Ofițerul plecă întrebându-se dacă Lila avea să se țină de cuvânt. Nu mai povesti nimănui acest amănunt, care nu avea importanță în elucidarea cauzei. Nu de altceva, dar se putea prea bine ca să se mai găsească dintre colegii lui vreunul care să facă haz. Mai ales că antecedentele nu pledau în favoarea ei.

Casa în care Laurențiu se dusese cu Lila și petrecuseră câteva nopți era contractată cu O.N.T. [3] -ul. Proprietăreasa apartamentului, o femeie de vreo cincizeci de ani, avea pretenția unei doamne bine, serioase. Vorbea mieros, totuși, ca și cum ar fi vrut să te

---

[3] ONT Carpați (Oficiul Național de Turism Carpați) a fost o companie hotelieră din România, înființată în anul 1936 fiind inițial o companie de stat.

îmbie la ceva. Când află pentru ce au venit, de fapt, cei doi bărbați care se recomandară ca funcționari în centrala O.N.T.-ului, femeia își pierdu siguranța de sine și vorba mieroasă se stinse transformându-se într-o continuă jelanie.

— Totul este legal, poftiți, am chitanțe, am borderouri, am registrul de evidența persoanelor la zi. Nu m-am abătut cu o iotă de la litera legii...

— Ne interesează o singură problemă, doamnă, cum a fost cu avocatul Laurențiu, voi să știe unul din cei doi.

Femeia ridică din sprâncene, mirată, ca și cum acum ar fi auzit pentru prima dată acest nume.

A venit și cu o fată de câteva ori, îi solicită memoria celălalt bărbat. Cu o fată înaltă, brunetă...

Femeia negă. Nu-și amintea de nimic, doar atâția oameni se perindau prin casa ei. Posibil să fi fost, poate, demult, și ea nu-i poate ține minte pe toți, este greu...

Adevărul i-l smulseră picătură cu picătură, după mult timp. Laurențiu nu numai că venise de câteva ori cu o fată, dar locuia permanent acolo, într-una din camere. De ce nu întocmise formele legale? Femeia dădu din umeri și căzu într-o muțenie din care se părea că nu o vor mai putea scoate.

— Ați cam încurcat-o, îi atrase atenția unul din cei doi, pe un ton aspru. Femeia începu să se jeluiască, să argumenteze că, la urma urmei, nu făcuse nicio crimă,

mânca și ea o bucată de pâine, nu fura de la nimeni...

— Și apoi, am terminat-o cu domnul avocat.

— Cum asta? se interesă unul din ei.

— Nu mai locuiește la mine. Și-a luat și lucrurile.

— Când a venit?

— Nu, n-a venit el. A trimis un prieten al lui cu un bilet. Acum vreo cinci zile, de dimineață.

„Deci, imediat după accident", se gândiră cei doi bărbați.

— Îl cunoșteați pe acest prieten?

— Bineînțeles, mai fusese de câteva ori pe la domnul avocat. Altfel, credeți că i-aș fi dat lucrurile? De fapt, nici nu avea mare lucru. Un geamantanaș și atâta tot.

— Cum arăta acest prieten?

Femeia îl descrise ca pe un bărbat de statură potrivită, cu păr negru, mustață și ochelari cu lentile fumurii.

— Biletul îl mai aveți? Femeia îl privi lung pe cel care îi pusese întrebarea. Începu să intre la bănuieli. Ce-l interesa biletul acela? Ce legătură era între el și O.N.T.?

— Ne interesează pentru că vrem să-i dăm de urmă. Are o datorie pe care a uitat s-o plătească.

— Mă mir, spuse femeia răsfrângându-și buza de jos. Mă mir, mai repetă ea ca pentru sine. Era un om foarte corect. Plătea la timp.

— Poate știți cumva adresa mamei lui din Focșani.

— Din Focșani? Mie mi-a spus că are părinții la

Craiova... Dar de adresa lor nu l-am întrebat.

— Dar biletul acela îl mai aveți?

— Bineînțeles că l-am păstrat... Să vi-l arăt. Scotoci într-un șifonier și aduse un petic de hârtie împăturit cu grijă.

— Vă rugăm să-l lăsați la noi, n-o să se piardă.

— Bine, dar...

— Nicio grijă, doamnă... Cât despre povestea aceea cu chiriașul dumneavoastră, de data asta n-am văzut nimic, nu știm nimic. Dar, pe viitor, vă atragem atenția că luăm măsuri energice...

— Sunteți foarte amabili, mi-am dat seama că am – de-a face cu niște domni. Dar luați loc, să serviți o cafea, un coniac... Să știți că mă supăr, dacă mă refuzați... Chiar nu se poate? Mă rog, vă înțeleg și vă scuz.

Îi conduse până la ușă și, la plecare, le promise că, dacă au nevoie de o cameră discretă, le stă la dispoziție cu mare plăcere. Doar oameni sunt. Vorba ceea: „O mână spală pe alta”.

— Mai nimic, tovarășe maior, numai biletul cu ajutorul căruia cineva a intrat în posesia geamantanului lui Laurențiu. Pentru Lila, era din Focșani, pentru proprietăreasă, din Craiova.

— Bine, Vâlsane, spuse Baraban, lasă, te rog, biletul la mine. Să fiți atenți cu supravegherea pe care am

ordonat-o. Poate, poate...

Vâlsan se îndreptă spre ușă dar Baraban îl opri din drum și căpitanul se întoarse spre el:

— Ordonați, tovarășe maior!

— Am nevoie de fotografiile celor aflați în atenția noastră la „Metalul”. Să fie cât mai clare. Stai că n-am terminat: aranjează-mi o întâlnire cu inginerul Marin, dar discret...

— Asta-i tot, tovarășe maior?

— Da.

Vâlsan plecă și Baraban începu să măsoare biroul de la un capăt la altul. „Cine naiba o fi individul care a luat geamantanul lui Laurențiu? Indiscutabil că știuse de accident. Poate participase la regizarea lui. Oricum, nu pot să-mi explic de ce au fost uciși Laurențiu și cu Rarău... Este vorba de rivalitate, așa cum îi spusese maiorului Mihail Dragu?” Și, mult timp, Baraban nu se opri din plimbarea dintre birou și ușă.

10

Mihai Dragu se întâlni cu Baraban tocmai spre seară și Baraban îl puse la curent cu rezultatele investigațiilor din ultimul timp. Arătându-i biletul luat de la gazda lui Laurențiu, Mihai se interesă dacă era scrisul avocatului.

— Da de unde, spuse Baraban. I-am arătat și Lilei

fragmente din el și fata mi-a confirmat bănuielile noastre. Cunoștea scrisul lui Laurențiu.

— Mi se conturează tot mai mult ideea care ți-a venit, acum câteva zile, când eram la bătrânu.

— Adică?

— Rivalitate, asta am spus atunci.

— Așa se pare, deși, să se ucidă între ei...

— Nu mă gândesc la aceeași agentură, ci la oameni din agenturi diferite.

— Două agenturi care s-au întâlnit tocmai la noi?! Baraban își ciocănea dinții cu capătul unui pix... Posibil, adăugă el lăsând pixul pe cristalul biroului. Dar de ce nu au încercat ceva asemănător și împotriva inginerului Marin?

— Aici problema se pune altfel. E cam așa: când doi iubesc aceeași fată se iau ei la bătaie și nu dau în cap fetei. Fiecare speră că, până la urmă, el va rămâne cu fata.

— A naibii fată, râse Baraban gândindu-se la inginerul Marin. Cam naivă, ușor de dus de nas. Spun așa ca să nu zic că este proastă și, mai ales, lașă.

— Vrei să-mi mai dat puțin biletul acela? Întinse mâna și îl luă din fața lui Baraban. Îl privi mult timp ca și cum ar fi vrut să-l memoreze...

Vântul sufla ușor, stelele tremurau subțire, tot mai îndepărtate sub pânzele de nori ce se strângeau din

toate părțile. Erau semne de ploaie. Era cald, te înăbușea dogoreala ce se ridica din asfaltul încins peste zi. Undeva, departe, se frângeau, ca niște vreascuri, aprinse, fulgere, și ecouri de tunete veneau până în inima orașului. Mihai se despărțise de Baraban și acum se grăbea spre stația de autobuz. Lungi pasul. Vântul începuse să bată mai tare și primele picături de ploaie explodară pe asfalt. Curând începu să plouă de-a binelea și Mihai își ridică reverele hainei, deși nu-l apărau prea mult. Începu să alerge. Se adăposti în pasajul subteran din fața magazinului „București”. De afară se auzea răpăitul prelung al ploii și, în răstimpuri, tunetul înfundat. Stația autobuzului 31 era aproape, dar Mihai nu se încumetă să iasă din acest adăpost. Ar fi vrut să ajungă mai repede acasă, să facă un duș și apoi să se odihnească. Era obosit, eu gândurile învălmășite de un început de presimțire pe care căuta să o argumenteze. Dar nu reușea. Arghir avusese dreptate când asociase cele întâmplate cu o intenție a spionilor, bănuită deocamdată, de a ținti mult mai sus decât întreprinderea „Metalul”...

În mintea lui Mihai totul se derula cu o logică de roman polițist. Inginerul Marin era prieten bun cu profesorul Poenaru care, și în virtutea acestei prietenii, voia să-l ia la institut. Marin refuzase, dar cei interesați erau la curent cu refuzul inginerului. Până acum îl

făcuseră pe inginer să cadă din greșeală în greșeală și, dacă ar fi vrut, nu le-ar fi fost greu deloc să-l determine să primească propunerea profesorului, ca să aibă omul lor la institut, să-l manevreze cum vor, să fie la curent cu tot ce se petrece acolo... Intervenise însă accidentul și asta le încurcase toate planurile. Sau accidentul făcea parte dintr-un plan de care nu numai că, habar nu aveau, dar nici măcar nu-l puteau bănui? Nu mai știa ce să creadă, se încurca în propriile deducții... La institut era liniște, o liniște suspectă, după cum se exprimase Arghir. Poenaru, împreună cu toți ceilalți, își vedeau de treabă și invenția se ridica pe picioare încet, încet, ca un copil care învață să meargă... Dacă Marin ar fi venit la Securitate chiar din prima zi a înapoierii în țară! Era enervant acest *dacă...* Ideile care-i veniră îl neliniștiră serios: nu era exclus ca, în timp ce se făcuse atâta tapaj cu „Metalul", altcineva să „lucreze" în liniște acolo unde trebuia. În cazul acesta, „Metalul" nu era decât o acoperire și nimic mai mult...

Furtuna de afară începuse să se liniștească și acum ploua potolit iar tunetele se îndepărtau. Mihai se hotărî dintr-o dată, așa cum ai plonja în apă fără să mai stai pe gânduri, și urcă repede treptele. Avu noroc. În stație sosea autobuzul. Urcă și răsuflă ușurat.

...Adormi greu și dimineața se trezi mahmur ca după o noapte de chef. Capul îl durea și buzele îi erau uscate.

Iar lumina de afară îi rănea dureros ochii...

Portarul institutului îl privi puțin surprins pentru că stricase rânduiala stabilită în mod tacit de luni și luni de zile. Venise mult mai devreme decât avea obiceiul, înaintea profesorului Poenaru. Se ridică de pe scaunul lui și, sprijinindu-se de ușă, scoase veșnica lui țigară din colțul buzelor.

— V-am Spus de ieri, tovarășe inginer, că o să fie averse... Ei, ce mai aveți de zis? Ați văzut? A plouat de a rupt pământul.

— Și pentru azi ce pronostic dai?

Portarul ridică la început din umeri. Nu citise încă ziarul. Dar se hazarda într-o prognoză personală, după ce se uită mai întâi la cerut senin, spălat parcă de ploaia din noaptea trecută.

— Mde, făcu el cu importantă... n-o să fie averse, sigur n-o să fie.

— Asta-i bine, îl bătu Mihai pe umăr, înseamnă că după lucru o să putem face o plimbare prin parc.

— De, știu eu! clătină portarul din cap. S-ar putea...

Ajuns în biroul său, Mihai răsuci cheia în broască. Sigiliul casei de fier era neatins. Întoarse scaunele, se târî pe sub birou, dădu covorul la o parte, cercetă telefonul, draperiile... Apoi descuie ușa stăpânit de un sentiment de jenă: „Am început să suflu și în iaurt”.

Își aprinse o țigară pe care o aruncă după câteva

fumuri. „Am să vorbesc totuși cu cei de la tehnic să mai vină o dată să controleze fiecare birou. Nu vreau să am dureri de cap.”

Profesorul Poenaru deschise brusc ușa și Mihai tresări. Fără să dea bună-ziua, îl cuprinse cu amândouă mâinile de umeri strângându-l ușor:

— Milcovane, am găsit soluția. Azi noapte am găsit-o, când nici nu mă mai gândeam la ea. Știi cum a venit? Ca o scânteie. De fapt, totul era nespus de simplu. Nici nu-ți imaginezi măcar. Să-ți spun cum a fost. Și îl copleși într-o avalanșă de explicații și formule pe care Mihai deabia le putea urmări și înțelege. Chiar simplu, așa după cum spunea profesorul, nu i se părea lui Mihai. La un moment dat, nu mai urmări firul explicațiilor, ci numai mimica lui Poenaru.

— Înseamnă că ne apropiem de finiș, interveni Mihai bine dispus. Poenaru ridică din umeri, după cum avea obiceiul când nu era de acord cu ceva:

— Nici chiar așa, doar ești de meserie, știi cât mai avem, și ce urmează... Ah, dacă și păcătosul ăla de Marin m-ar asculta și ar veni să lucreze la noi, sări profesorul la altă idee... Știi la ce m-am gândit?

Mihai ridică din umeri și el imitându-l parcă pe profesor.

— N-am de unde să știu.

— Îi fac bucata olteanului, se entuziasmă dintr-o dată

Poenaru. Pur și simplu am să-i obțin mutarea la institut. O să țipe nițel, îl cunosc eu, dar până la urmă n-o să aibă încotro și o să se așeze pe treabă. Ei, ce părere ai?

Mihai nu numai că nu-i împărtăși entuziasmul, dar fu de altă părere, spre surprinderea profesorului.

— Cred că va trebui să renunțați la transferul lui, tovarășe profesor.

— Bine, dragă, dar mai ieri erai de acord.

— M-am răzgândit, tovarășe profesor, nu fără motiv.

— Dar de ce? insistă Poenaru.

— Am să vă spun mai târziu, acum nu pot, vă rog să mă credeți.

— Nu cumva exagerezi?... Dar, mă rog, își desfăcu larg brațele Poenaru, n-am ce să fac, te ascult. Și începu să râdă încetișor ca de o glumă. Doar așa ne-am învoit amândoi de la început.

— Fiți sigur că este bine. Și pentru noi, și pentru inginerul Marin. Cu atât mai mult cu cât nici el nu este prea încântat de oferta pe care i-ați făcut-o.

— Atunci să ne vedem de ale noastre, domnule consilier și, făcându-i un semn amical cu mâna, părăsi biroul.

Printre perdelele fine de mătase lumina se strecura albă și egală. În birou era liniște de puteai să-ți auzi și bătăile inimii.

...Scrisul, scrisul acela de pe biletul iscălit de

Laurențiu îi. Amintea lui Mihai de ceva. Îl mai văzuse, dar unde anume? Și în ce împrejurare?

11

Krugenn nu se arătă deloc încântat când i se spuse că este căutat de Globi, numele sub care era cunoscut șeful său. Prin cap îi trecură fel de fel de gânduri negre și se chinui mult timp să ghicească pentru ce îl chema Globi. De fapt, invitația era un ordin, căruia trebuia să i se supună. Nu avea încotro, și Krugenn avu un sentiment de răzvrătire împotriva șefului său pe care îl cunoștea ca pe un om intolerant față de cele mai mici greșeli. De altfel, Globi nu era prea comunicativ cu subalternii săi; îi întâlnea foarte rar, numai în cazuri de mare urgență, când avea de comunicat ceva strict secret, sau când urma o explicație după un eșec... în rest, lucra numai prin secretarii săi. Chiar mulțumirile sau recompensele bănești, tot prin secretarii săi le transmitea. De felicitat, Krugenn nu se putea aștepta, nu avea pentru ce. Dimpotrivă, erau suficiente motive ca să-și facă griji și să cam bănuiască în ce fel avea să decurgă discuția cu șeful său. În timp ce se îmbrăca, căuta răspunsuri, argumente solide, la eventualele întrebări. Globi nu era omul care să fie jucat pe degete, care să înghită orice explicație. Bine informat, întotdeauna, domina discuția.

Interlocutorul se putea întreba, pe drept cuvânt, de ce mai fusese chemat când șeful său știa totul, ba, chiar mai multe decât el.

Krugenn se necăji îndelung cu nodul cravatei; îl desfăcea, poate pentru a patra oară și, prin nu se știe ce asociație de idei, își aminti de Doris. Începu să o înjure în gând pe ingrata asta, care își bătuse joc de el. Vinovat era însă, el, Krugenn. Era agenta lui, recrutată cu mulți ani în urmă și care îl și ajutase de câteva ori în rezolvarea unor situații limită, în care alții erau cât p-aci să-și rupă gâtul. În ciuda aparențelor de frivolitate, Doris era o femeie inteligentă, o agentă care ar fi fost în stare să zăpăcească și pe un sfânt...

...Conducea încet, prelungind timpul până la întâlnirea care nu-i făcea nicio plăcere.

Nu așteptă. Fu condus numaidecât în cabinetul secretarei lui Globi și graba aceasta nu i se păru de bun augur. Secretara șefului îl invită să ia loc, cu aceeași voce rece și impersonală, pe care Krugenn o cunoștea și care îl agasa. Femeia aceasta subțire, cu talie înaltă, tăcută și severă, cu părul strâns într-un coc mare, îmbrăcată simplu, în aceleași stofe fine de culoare închisă. Nu se putea spune că era urâtă. Avea un trup mlădios, bine proporționat, trăsăturile feței îi erau fine și regulate, dar aerul acesta de călugăr franciscan desprins fals de cele lumești nu numai că îi răpea

feminitatea, dar îngheța orice încercare de a comunica cu ea.

Krugenn avea un fel de temere față de ea, deși femeia se purtase corect cu el în cele câteva rânduri când fusese chemat de Globi. Dar nici ea nu făcuse vreun efort pentru a plăcea. Privirea îi aluneca întotdeauna peste el, atunci când îl invita să ia loc, să aștepte. Uneori îl privise mai mult, dar fără interes, ca pe un obiect cunoscut sau ca și cum ar fi privit prin el la altcineva. Avea această impresie atunci când îl fixa cu ochii aceia reci care ar fi putut fi frumoși, chiar și prin lentilele ochelarilor, dacă ar fi vrut să spună și altceva în afară de indiferența aceea jignitoare uneori.

O cunoștea mai demult, de pe când era secretara domnului „K”. Fata avansase, între timp, în vreme ce fostul ei șef coborâse vertiginos treptele ierarhiei după răsunătorul eșec din nenorocita de afacere „Baxer” Domnul „K” înghițise hapul în România, unde, din prostie, că altfel nu se putea spune, își pulverizase o agentură întreagă. Ba, mai mult, oferise pe tavă Securității românești, ca supliment, și pe unul din cei mai buni agenți, expert în problemele românești. Pe atunci, Krugenn lucra în alte probleme și îl compătimise colegial pe domnul „K”. Dar se și bucurase că nu fusese el în locul celui căzut în dizgrație. Când fusese avansat, acum patru ani, Krugenn se scuturase ca de o presimțire

rea, aflând că se va ocupa de unele probleme din răsărit. Dar nu-și exteriorizase prin nimic nemulțumirea. Dimpotrivă, își înghițise amărăciunea și se apucase de treabă. Tot cam pe atunci o recrutase și pe Doris. Nu îi fusese amantă ci numai colaboratoare. Și acum, după toate cele întâmplate, se întreba dacă nu cumva Doris fusese aceea care îl recrutase pe el. Gândul acesta absurd și neghiob îl înfuria, dar îl și îngrijora. Poate tocmai Doris era motivul convocării sale urgente. Aștepta, iar secretara, Herta, parcă așa o chema, își vedea de lucru. Sună telefonul; Herta ridică receptorul, ascultă câteva clipe și apoi răspunse scurt, tăios: „Mai târziu”. Își reluă îndeletnicirile fără niciun gest inutil, ca o mașinărie bine pusă la punct.

Timpul se scurgea exasperant de încet pentru Krugenn. Și fiecare minut îl măcina ca și cum s-ar fi hrănit din propria lui ființă. Ce mai, nu-i făcea nicio plăcere să fie față în față cu Globi. Doar nu pentru o șuetă nevinovată îl chemase. În biroul secretarei plutea un miros discret de parfum fin, franțuzesc, și Krugenn remarcă în gând rafinamentul Hertei.

O voce impersonală țâșni de undeva, dintr-un difuzor minuscul, așezat pe biroul secretarei, și Krugenn își aranjă mecanic nodul cravatei. „Să intre!” spusese vocea și Herta îl invită pe Krugenn cu un gest spre ușa capitonată în piele, de culoare bej.

Intră și închise ușa după el, încet, ca și cum n-ar fi vrut să-și semnaleze prezența. Rămase lipit de ea, într-o poziție respectuoasă de așteptare, privind la Globi care sta înfundat într-un scaun greu și moale și îl privea mai mult curios decât sever.

— Apropie-te și ia. Loc, îi porunci Globi cu vocea sa nenuanțată, ca a unui țârcovnic plictisit. Dă-mi și tava aceea cu apa minerală, îi mai ceru el și Krugenn o luă de pe măsuța de la intrare. Globi umplu paharul încet ca și când ar fi turnat o doctorie ce trebuia luată în doze precise și așteptă până ce bășicuțele plesniră într-o pulbere minusculă. Sorbi în înghițituri mici și își șterse buzele umede. Mulțumesc, spuse el împingând tava cu sticla și paharul la o parte. Globi avea o față uscățivă și galbenă, ca a unui om ce suferă de ficat, iar mâinile mici și ușoare erau într-o veșnică agitație. Privindu-l, aveai impresia că vorbește cu degetele, nu cu buzele care se mișcau abia perceptibil, de te mirai cum de puteau ieși sunetele dintre ele.

— M-am prezentat la dumneavoastră! se trezi Krugenn vorbind și se sperie el însuși de îndrăzneală. Globi își drese ușor glasul și îi spuse fără ironie:

— Văd! Se foi pe scaunul înalt și continuă: Am să întru direct în subiect, nu vreau să-ți consum fără rost timpul dumitale. De mâine... ce spun eu de mâine, chiar de azi, chiar din minutul acesta, ai fost avansat.

Krugenn rămase cu o mirare de copil prost întipărită pe față și Globi fu foarte încântat de efectul pe care-l produseseră cuvintele sale. Își savura această mică satisfacție cu orgoliul celor mari, care avându-i la cheremul lor pe cei mici, pot să jongleze cum vor cu stările lor sufletești, îi pot mânui ca pe niște păpuși, goni ca pe niște vrăbii și chema ca pe niște câini care au fost ciomăgiți.

— Vă mulțumesc, reuși să îngaime Krugenn... Vă mulțumesc, repetă el ceva mai cu inimă, după câteva clipe. Era în glasul lui și surprindere, și emoție dar, mai ales, o imensă ușurare.

— Și-acum, se mișcă iar pe scaunul său înalt Globi, să-mi explici și mie povestea cu inginerul român. Parcă Marin se numește, nu?

Krugenn nu mai fu surprins de trecerea aceasta metodică de la una la alta. Ca orice om, mereu în criză de timp, modul de lucru direct, fără introduceri de circumstanță, făcea parte din însuși felul de existență al lui Globi. Krugenn era liniștit, iar întrebarea lui Globi știa că va fi fără urmări, oricare ar fi răspunsul. Și asta, pentru că, de vreme ce fusese avansat, nu se putea aștepta la ceva rău. Poate o săpuneală „stil Globi”, un avertisment și... gata. Așa că, atunci când începu să relateze întâmplarea, Krugenn vorbea sigur de el. Globi îl ascultă vreme de vreun minut, după care îl întrerupse

puțin enervat. Enervarea nu se putea ghici din tonul lui ci din modul cum era formulata fraza:

— Cunosc istorioara. Mie să-mi spui cum ai fost tras pe sfoară de femeia aia... Doris, nu?

— Cred că face joc dublu... Mai lucrează pentru cineva din afară, răspunse Krugenn, dar simți cum îl încearcă ușoare valuri de căldură.

— Crezi? Adică, ai dubii, nu? Asta vrei să spui... Să scurtăm discuția. Femeia te-a tras pe sfoară, cum se spune. Normal, ar fi trebuit s-o... lăsă fraza fără punct și își turnă în pahar apă minerală.

— Dar am primit indicația să o las și...

— Gata, i-o reteză Globi, știu, doar eu am hotărât. Numai că ceilalți ne-au luat-o înainte și l-au recrutat ei pe acest inginer... Ce-ai fi făcut în această situație?

— L-aș fi înlăturat pe inginer, răspunse furios Krugenn și Globi pufni pe nas.

— Omori găina care face ouă! Să nu fim rudimentari, domnule Krugenn... Și sunt delicat când spun rudimentari. Doar cunoști ce eforturi am făcut ca să reparăm imprudența dumitale, explică Globi indulgent. Nu ne ajungea Securitatea pe capul nostru, au mai răsărit și dumnealor, să ne pună bețe în roate... Ultimele cuvinte le rostise arțăgos, cu dușmănie.

— N-ar fi fost bine să cădem la o înțelegere cu ei, să lucrăm împreună? La urmă, vedeam noi...

— Exclus, sacadă Globi... De altfel, ai să te convingi singur când ai să intri în miezul problemelor... Nu fă pe miratul; vei prelua întreaga afacere. De ce m-am oprit asupra dumitale? Ei bine, am să-ți satisfac curiozitatea. Un om care greșește grav, așa cum ai făcut dumneata, într-o chestiune măruntă, nu va greși niciodată într-una de anvergură; Cu singura condiție, ca respectivul să nu sufere de imbecilitate cronică, ceea ce nu este cazul dumitale. Asta-i tot, conchise Globi. Mergi la biroul Z2 de unde vei prelua acțiunea.

Krugenn se ridică de pe fotoliu și se înclină ușor.

— Și pe Doris, cultiv-o mai departe, și las-o să danseze pe două ringuri. Pentru ceilalți vei avea un paravan admirabil. Manevrează-l însă cu iscusință.

„Îi merge mintea urâtului ăsta”, îl măguli sincer, în gând, Krugenn, în timp ce își lua rămas bun de la șeful său.

12

Emilia se sculase devreme, obsedată de veșnicul gând că, dacă nu se afla de dimineață în piață, n-avea să mai găsească ce-i trebuia. Se strecură de sub plapumă binișor, să nu-l trezească pe Marin. Ceasul deșteptător, care ticăia pe noptieră, avea să-l smulgă din somn sau chiar ea, Emilia, dacă se va înapoia mai devreme, așa

cum se întâmplase și în alte dăți. Ieși din cameră cu pași mărunți iar ușa scânci subțire ca un copil. Emilia strânse dinții și își opri răsuflarea. Nu mai închise ușa ci o lăsă întredeschisă și se îmbrăcă repede pe hol. Liftul era defect de câteva zile. Porni pe scări și, până ajunse la parter, moleșeala somnului dispăru cu totul.

Piața se afla aproape, la o stație de tramvai, așa că nu avea de ce să se grăbească. O întâmpină mirosul de verdeață proaspătă și larma vânzătorilor care își lăudau marfa sau se tocmeau cu clienții. La o tarabă din margine, chiar lângă trotuar, un om mai în vârstă, puțin adus de spate, cu cravată la gât și căciulă pe cap, striga cât îl ținea gura:

— Luați, mă, de la tata! Eu nu vând cu legătura, mă, tată, ci cu grămada, mă! Eu nu dau cu chilu', ci cu ocaua lu' Cuza, mă!

Emilia se opri, cumpără verdeață și negustorul o convinse să ia și câteva legături de ridichi, deși nu avea nevoie, mai erau în frigider.

Se înghesui la un chioșc unde se vindeau păsări, cumpără doi pui și, după ce mai dădu un ocol pieții, se îndreptă spre casă. Se opri în drum la pâine, strâmbă din nas că nu era chiar caldă, dar cumpără totuși. Bineînțeles, liftul nu fusese reparat, între timp, și urcă scările oprindu-se să răsufle la fiecare etaj. Deschise ușa și, când intră, rămase surprinsă. Doi bărbați, și Marin

între ei, o așteptau parcă să sosească. Emilia privi întrebătoare la soțul ei apoi schiță un surâs care se stinse însă repede.

— Suntem de la securitate, spuse unul din ei. Soțul dumneavoastră merge cu noi.

— Dar... cum, de ce? izbucni Emilia scuturată de un fior. Pentru ce?

— Fără scene, Emilia, o potoli Marin cu glasul puțin schimbat. O să se lămurească totul, căută el s-o liniștească... Și-acum, la revedere, mai spuse el ca și cum ar fi plecat la serviciu. Și Marin, însoțit de cei doi ofițeri, ieși. Pe fața Emiliei se așternu paloarea și se sprijini de perete. Cele două sacoșe încărcate se răsturnară și păsările țipară ascuțit. Dar Emilia nu le auzi. Numai într-un târziu își reveni și ridică sacoșele răsturnate...

Pe la orele opt dimineața, directorul întreprinderii „Metalul” îl chemă pe inginerul Onisie și, fără nici o altă introducere, îi spuse:

— Inginerul șef Marin a fost reținut de organele de securitate. O să preluați dumneavoastră sarcinile sale de serviciu.

— Arestat! exclamă stupefiat Onisie... Nu înțeleg.

— Ei, arestat, a fost reținut să dea unele relații, încercă directorul să îndulcească situația.

— Ar fi bine să vă interesați, să-i întrebați despre ce

este vorba... Dacă-i nevoie, chiar să interveniți, se precipită Onisie, roșu la față, grijuliu de soarta colegului său.

— Și dacă-i... ceva, credeți că-mi spun? Cât despre intervenție, la cine și pentru ce, atâta timp cât nu știu nimic? O să ni se comunice atunci când vor crede de cuviință. Hai să nu intrăm în panică. N-avem de ce. Avem legi și sunt sigur – ele vor fi respectate. Dacă inginerul Marin n-are. Nicio vină, n-o să i se întâmple nimic. Altfel... capul face, capul trage.

— Dar ce putea să facă? se strădui Onisie să afle. Directorul ridică din umeri și începu să frunzărească într-un maldăr de hârtii pe care-l avea în față.

— Habar n-am... Asta am vrut să vă comunic, mai spuse el nemaidorind să continue cu întrebările și presupunerile. Știa că toate acestea nu-i puteau fi de niciun folos inginerului Marin. Onisie se îndreptă spre ușă însă directorul îl opri: Vă mai rog să nu comentați, nu aș vrea să se facă atmosferă în jurul omului până nu știm precis despre ce este vorba.

În biroul profesorului Poenaru se purta o discuție aprinsă în jurul unor amănunte ale invenției. Una din schițe devenise roșie în urma adnotărilor făcute de profesor cu acel creion enorm pe care-l cunoștea întregul institut. Profesorul, în ziua aceea, era mai

irascibil ca de obicei când nu găsea o soluție și părerile celorlalți nu aduceau nimic nou.

— Bine, o să mai vedem, curmă el dezbaterile. Mă mai gândesc și eu, vă mai gândiți și dumneavoastră... Tovarășe Milcovan, se adresă lui Mihai Dragu care voia și el să părăsească încăperea, mai rămâneți puțin, avem ceva de lucru împreună.

„Ei bine!, spunea întreaga înfățișare a lui Mihai, vă ascult."

— S-a întâmplat ceva care m-a bulversat, începu Poenaru, supărat. Marin, inginerul pe care voiam să-l aduc la noi, a fost arestat azi dimineață... Mi-a telefonat nevastă-sa, biata Emilia. Era desperată, nu știa ce să facă...

— Arestat?! îl privi Mihai sincer surprins.

— Da, întări Poenaru, ca și cum ar fi trântit o înjurătură. Dar pentru ce, te întreb?

— N-am de unde să știu.

— Dura lex, sed lex[4]! silabisi Poenaru ca și cum ar fi vrut parcă să se convingă de adevărul celor spuse. Ar fi

---

[4] („Legea e dură, dar aceasta este legea". Expresia latină „dura lex, sed lex" ar fi apărut pentru prima dată, conform unor surse, în scrierile lui Ulpian, om politic și jurist roman de la începutul secolului al III-lea care, conform altor surse, ar fi preluat-o de la filosoful grec Socrate. Aceasta este însă forma simplificată a expresiei, în opera lui Ulpian ea regăsindu-se sub o formă mai amplă, dar care are aceeași semnificație: „quod quidam perquam durum est, sed ita lex scripta est"

păcat, mi-e prieten. Țin mult la el, așa că, vrând-nevrând, judec și cu inima.

Mihai reținu că Poenaru vorbise la prezent, nu la trecut. Să deschidă o discuție despre prietenie și lege nu-și avea rostul. Spuse totuși:

— Prietenia presupune apărarea cinstei și onoarei prietenului. În esență e vorba despre adevăr, cinste și dreptate... Dar să nu ne complicăm. Să vedem pentru ce a fost reținut... să nu judecăm pripit.

— Biata Emilia, o compătimi Poenaru. O. Femeie preocupată mai mult de treburi domestice, dar inimoasă... Am să mă duc pe la ea, are nevoie de ajutor...

— Cred că ați face foarte bine.

— N-ai vrea să mergem împreună? se agăță Poenaru de această idee care-i venise dintr-o dată.

— N-am nimic împotrivă, fu de acord Mihai, numai că n-o cunosc. Nici pe ea, nici pe inginerul Marin. Să nu pară așa... nu știu cum. Oamenii, în situația ei, sunt foarte susceptibili, foarte sensibili. N-aș vrea s-o pun într-o situație jenantă...

— Totuși, să mergem împreună, insistă Poenaru. Nu știu cum m-aș descurca singur, nu-mi plac scenele cu lacrimi multe. Sunt sigur că față de un necunoscut o să se stăpânească... După cum vezi, încercă un zâmbet profesorul, sunt egoist. Mă gândesc mai mult la mine decât la ea și la Marin. De altfel, dumneata ai și mai

multă experiență.

— De unde naiba să am, nu se putu abține Mihai. Sunt om trecut de treizeci de ani și încă nu m-am însurat. Dar n-o să vă las singur, îl asigură Mihai, o să vă însoțesc.

...„Inginerul Marin a fost arestat, își spuse Mihai. Deci, colonelul Arghir mi-a aprobat planul. Mai devreme sau mai târziu, inginerul trebuia să dea seamă pentru faptele sale. Legea este una singură pentru toți."

13

Subalternii lui Krugenn nu erau deloc încântați de noul șef. Îi ținea la distanță cu o aroganță aristocratică, amintindu-le, parcă, în permanență, de diferența ierarhică. Și aroganța lui era asociată cu o severitate ce mergea, uneori, dincolo de limitele absurdului. Krugenn nu trebuia să depună un efort aparte în această privință. Nu făcea decât să-și traducă convingerile sale despre relațiile cu oamenii.

Erau convingeri solide, clădite pe eșafodajul unei experiențe de mulți ani. De câte ori se abătuse de la ele și fusese mai maleabil, avusese surprize neplăcute. De aceea, era hotărât să nu mai facă nicio concesie. Șeful să fie șef, să-i amintească subalternului că nu este de capul lui. Subalternul să știe că te afli deasupra lui, că îi ești

șef. Dacă încearcă să gândească, fără să te întrebe, coboară-l la situația lui, umilește-l; dacă-i nevoie, sperie-l, dacă este cazul să dai un exemplu, distruge-l. Dintre toți, Dolgen părea că se împacă cel mai bine cu această situație. Era de o vârstă cu Krugenn dar arăta mult mai bătrân. Masiv, cu un pronunțat început de obezitate, pe Dolgen nu-l interesa ce cred alții despre el, în afară de șefii săi. Demnitatea era pentru Dolgen o noțiune abstractă pe care nu încercase niciodată s-o înțeleagă. Sau, dacă o descifrase cândva, o privise ca pe un apendice care nu putea decât să-l încurce și să-i complice existența. Era omul soluțiilor simple, comode, în relațiile cu ceilalți. Mai bine să se creadă despre el că este un executant fără personalitate, servil chiar, decât unul care ține mai mult la propriile păreri decât la ale șefilor. Funcția creează o psihologie aparte, cu nuanțe și mutații afective care devin deprinderi. Și dacă tu, subaltern, nu-ți dai seama de ele, poți să-ți rupi gâtul. Orgoliul celui cu funcție trebuie să aibă câmp de manifestare, trebuie să se afirme, să fie. Hrănit cu ceva, de cineva. Rezistența transformă orgoliul în ură și nimic nu este mai distrugător decât acest soi de ură. Dolgen se considera un psiholog fără cusur, dar nu o mărturisea nimănui și cu atât mai puțin, aceste păreri intime despre psihologia șefilor. Era un secret despre care își închipuia că-i aparține și de care se bucura statornic. Și, pentru ca

să doarmă într-adevăr liniștit, nu lăsa nici unui șef impresia că în el ar sta la pândă un prezumtiv rival. Nu risca dizgrația, nici suspiciunea permanentă, nici lupta aceea surdă, încărcată de ipocrizie și manevre de culise. Dacă s-ar fi putut, și-ar fi agățat de gât o tăbliță pe care să scrie cu litere groase: „Subaltern desăvârșit. Nu vrea să devină șef”. Tăbliță nu avea, dar întreaga înfățișare și comportare dădea certitudinea celui ce-l cunoștea cât de cât, că era tipul de subaltern sublim pentru acest gen de șefi. Nu știm dacă Krugenn era paradigma șefului creat de Dolgen, dar cert este că noul șef îl aprecia pe acesta și îl „unsese”, neoficial, bineînțeles, ca pe un fel de mâna sa dreapta. Un subaltern ideal, care nu te contrazice niciodată, care știe să te asculte și îți execută orbește ordinele.

Când cineva venise cu idei și începuse să le argumenteze cu încăpățânare, Krugenn spuse răspicat:

— Să ne înțelegem; eu nu am nevoie decât de soldați. Un singur ofițer cu idei ajunge.

Nu-i era teamă că se vor plânge lui Globi. N-aveau decât, nerozii! Și Globi era șef, un șef mai mare, e drept, dar n-avea să le dea lor dreptate. Cu atât mai convins era Krugenn de aceasta cu cât Globi îi dăduse mină liberă să facă ce vrea, numai misiunea să fie executată. Iar Krugenn se înarmase cu acel: „Scopul scuză mijloacele”, dicton cunoscut de mai toți, dar înțeles

numai de unii și mai ales, aplicat cu pricepere și cinism de numai câțiva. Și Dolgen îl aplica, dar la înțelegerea lui, la scopul lui, la scara aspirațiilor ce le nutrea. Când Krugenn îl chemă în biroul său, Dolgen se prelinse în încăpere cu o discreție care știa că-i face plăcere șefului.

— Inginerul Marin a fost arestat de securitate, își frecă mâinile Krugenn și Dolgen se lumină brusc la față.

— Era o piesă în plus, îndrăzni el și Krugenn îl aprobă.

— Mă întreb: ce vor face... amicii noștri? spuse Krugenn ca și cum ar fi vorbit singur. Dacă vor afla că avem pe cineva acolo, vor încerca să ne tulbure apele... Poate că au și ei omul lor sau, dacă nu-l au, îl caută...

— După eșecul cu inginerul Marin parcă s-au topit. Nu mai dau niciun semn, îl informă Dolgen.

— Cred că n-ar fi fost rău să-i luăm de guler și să nu le permitem să-și facă de cap aici, chiar în țara noastră, medită Krugenn... Dar se contrazise singur, fără ca Dolgen să schițeze vreo opinie. Ei, na! Aveam vreun motiv?... Ne luau și ei de guler pe-ai noștri, care se află la ei...

Krugenn îl invită, în sfârșit, pe Dolgen să ia loc și Dolgen se așeză încet, cu o sfială bine studiată. Krugenn începu să-și roadă unghiile, un obicei urât, de care nu se putuse dezbăra, pe care îl avea încă de mic copil.

— Ce-i facem? spuse el, de data aceasta adresându-se

direct lui Dolgen. Avem nevoie de cineva din anturajul omului nostru. Agentul Victor ne informează că îi este imposibil accesul la sursă.

— Peste puțin timp va avea loc la noi o consfătuire științifică. Va veni și omul care ne interesează, spuse Dolgen și Krugenn îl privi mirat și satisfăcut.

— Ar fi o soluție, dar cred că jocul este cam tare. Tare și riscant... Totuși, e o soluție; să mă gândesc, trebuie găsit ceva pe calibrul persoanei. Acum să iei măsuri pentru a obține legătura cu agentul Victor... Azi e luni... Până miercurea viitoare să am răspunsul. Nu ceva evaziv, ci o certitudine...

Dolgen înclină capul; adică: „se va face precum spuneți”, și așteptă căutând să prindă privirea lui Krugenn care aluneca în locurile cele mai neașteptate. Făcu gestul de a se ridica, dar Krugenn ridică mâna și Dolgen înțelese că trebuie să rămână pe fotoliu. Semnul lui Krugenn, autoritar, ca într-un dresaj, îl împietrise. Simțea parcă mâna șefului cum îl apasă și îl lipește de plușul vișiniu al fotoliului.

— Ce părere ai de secretara domnului Globi, e interesantă, nu?

— De Herta vorbiți? întrebă Dolgen, căutând să câștige timp ca să poată descifra sensul adevărat al întrebării și, eventual, să-i dea răspunsul cât mai apropiat de intențiile sale.

— Da, de dânsa, preciză Krugenn.

— E interesantă, repetă el prostește constatarea lui Krugenn care, surprinzător, nu mai insistă. Își aprinse o țigară și Dolgen știa bine că șeful renunțase, cu bună știință, la subiectul discuției.

14

Cei care executaseră controlul circuitelor telefonice descoperiseră două minuscule posturi de emisie instalate discret: unul în sala de consfătuiri și altul în biroul lui Poenaru. Aflând de aceasta, Mihai se grăbi să tragă concluzia că planul său fusese bun. Adversarii făcuseră prima mișcare. Cine erau ei? Întrebarea nu avea deocamdată răspuns. Exista însă o certitudine: invenția profesorului Poenaru era în atenția cuiva și inginerul Marin intra în combinația pe care spionii o pregătiseră. Că unul din oamenii lor se afla în institut, nu mai era dubiu. Bineînțeles că nu aveau să se rezume la cele două emițătoare... Mihai le considera ca un început... Ca un început? Nu, nu acesta era începutul, greșea. El se afla în seara aceea când inginerul Marin făcuse cunoștință cu Doris și Krugenn. Sau, poate, și mai înainte...

Într-un fel trebuia avertizat și Poenaru, să știe de existența lor, să ia măsurile care se impuneau. Lui Mihai

nici nu-i trecea prin gând să neutralizeze emițătoarele. Ar fi dat un semnal de alarmă pentru spioni, i-ar fi avertizat că jocul lor a fost descoperit. Trebuiau lăsate să funcționeze și să se caute receptorul sau receptoarele, dacă existau mai multe. Mihai era convins că numai așa se va face lumină și în ciudatul accident de automobil de pe autostrada București-Pitești.

Poenaru crezu, la început, că Mihai glumește, dar când îi arătă minusculele aparate se încruntă și nu mai scoase un cuvânt. Mihai își duse degetul la buze și îl trase din nou spre biroul său.

— Aici putem discuta fără teamă, spuse Mihai, dar Poenaru nu-i răspunse. Nu-și revenea încă din uimire.

— Cine a făcut asta? întrebă el într-un târziu. E revoltător, domnule... Trebuie să puneți mâna pe el, izbucni mai apoi Poenaru nervos... Așa ceva este inadmisibil, revoltător... Să-i prindeți și cât mai repede.

— Asta vrem și noi, spuse Mihai, dar nu este deloc simplu. E necesar să le dăm... ajutor să se descopere. Și eu zic să începem chiar din această clipă. Am nevoie, însă, de sprijinul dumneavoastră.

A doua zi, Poenaru își strânse colaboratorii și îi anunță că după amiază va avea loc o discuție asupra unor probleme pe care le vor afla la fața locului, în sala de ședințe.

— Fumătorii să-și facă provizie de țigări, mai spuse Poenaru bine dispus, și toți înțeleseră că discuțiile se vor prelungi până noaptea târziu.

...Unii nu înțelegeau utilitatea acestei adunări. Poenaru vorbea de mult timp, neinteresant, obositor dar nimeni nu îndrăznea să-l întrerupă și, cu atât mai puțin, să i-o spună. Cuvântul profesorului se învârtea în jurul unor generalități de ordin teoretic pe care fiecare, dacă nu le cunoștea, le-ar fi putut citi din cărțile aflate în biblioteca institutului. În sfârșit, după un timp mai îndelungat, discuția sa căpătă miez și reuși să capteze atenția colaboratorilor.

— Aceasta-i schița comunicării pe care o voi face la consfătuirea internațională. N-avem decât o singură invitație, nenominală e drept, dar trebuie să mă duc eu. Nu pentru că sunt șeful institutului, ci pentru că tema consfătuirii este legată de problema pe care v-am schițat-o și de care mă preocup mai demult împreună cu tovarășul inginer Andrei Milcovan, și arătă spre Mihai.

— Noutăți? întrebă Mihai.

— Niciuna, spuse Baraban dezamăgit. Și institutul ăsta al vostru e așezat cum nu se poate mai prost pentru noi. Tocmai pe colț, deoparte și de alta străzi și apoi două parcuri unul mai frecventat decât altul. Iar

emițătoarele sunt foarte puternice. Se aude de parcă te-ai afla în birou... Eu zic, fie ce-o fi, să le stricăm jucăriile, propuse Baraban. Pentru noi nu sunt de niciun folos.

— Nici gând de așa ceva, protestă Mihai ca și cum Baraban ar fi vrut să treacă la fapte chiar din clipa aceea.

— Măi omule, îl luă Baraban cu binișorul, dar este o crimă să le mai lăsăm să funcționeze.

— Poenaru știe.

— Dar ceilalți? îl întrebă Baraban sigur pe ei. Ei, vezi!?! Prin biroul profesorului și sala de ședințe se perindă multă lume. Vin cu treburi și nu-i poți obliga să comunice prin scris chestiunile de serviciu. S-ar uita la tine ca la o minune dacă nu le-ai explica de ce e nevoie să ocolească aceste două locuri. Ori, de spus, nu le putem spune, e limpede. Așa că singura posibilitate este să le defectăm.

— De-abia am dibuit un fir și-l aruncăm?

— Riscul e prea mare și eu am poftă să-mi mănânc liniștit pensia.

— Nu vrei să mă pricepi că dacă bănuiesc ceva schimbă metoda și pe urmă adio pensie și tu și eu? Ai face mai bine să-ți instruiești cum trebuie „cavalerii". Nu se poate să nu pice pe receptor; e undeva prin preajma institutului.

— O să raportez tovarășului colonel Arghir, spuse Baraban, dar, cum dânsul e în provincie, întâi stric

jucăriile... Dacă aprobă, le reparăm și gata...

— Acoperă-ți blidele cu șapte capace, mirii Mihai și Baraban se uită la el curios. Nu înțelese bine.

— Ai zis ceva?

— Nimic, replică Mihai cu lehamite. Am început să vorbesc singur, asta-i!... Măi, Barabane dragă, numai o zi, mâine, mai încearcă. Iau eu măsuri să nu se vorbească în cele două încăperi ce nu trebuie.

— Fie, admise mărinimos Baraban, dacă tu îți iei răspunderea.

— Mi-o iau, îl asigură Mihai, blestemându-și ghinionul că tocmai acum colonelul Arghir lipsea din București.

— Hai, înțelege-mă doar, căută să-l îmbuneze Baraban... Și-apoi, continuă el, după o clipă de gândire, de unde știi că emițătoarele nu au fost amplasate tocmai în ideea ca noi să dăm de ele?

— O diversiune?! se miră Mihai, masându-și ușor bărbia.

— De ce nu? spuse Baraban din ce în ce mai convins că putea să aibă dreptate. N-ar fi prima. Gândește-te la acțiunea „Metalul”, care n-a fost decât o nadă... Acum, cred că o să reflectezi mai mult.

— Asta înseamnă, dacă ai într-adevăr dreptate, că obiectivul pe care-l urmăresc nu se află aici, în institut, ci în altă parte, raționă Mihai... Imposibil, se scutură

parcă de propriile supoziții, imposibil. Toate firele duc aici, spre invenția profesorului Poenaru. E un lucru care ar merita riscul din partea lor.

— Mde! făcu Baraban imprecis și Mihai nu-și putu da seama dacă Baraban era sau nu de părerea lui...

— Ori poate vor să se convingă dacă le-am ghicit jocul, spuse Mihai și, în aceste condiții, stricarea „jucăriilor”, cum spui, le-ar da certitudinea că le-am descoperit intențiile și atunci vor ști ce măsuri să ia... Dacă am afla pe cei ce recepționează, ar fi altceva...

— Poate că nici nu există un receptor, se încăpățână Baraban în ideea sa, și noi alergăm după himere.

— Ți-a luat-o mult înainte fantezia...

— Eu, fantezist? se apără cu nădejde Baraban. Știi bine ca nu ai dreptate.

Mihai nu-i răspunse ci se cufundă parcă în el și Baraban îl lăsă așa, să plutească în incertitudine. Ipotezele lui Baraban îl încurcaseră, îi stricaseră ordinea logică a întregului raționament. Instalarea emițătoarelor fusese un răspuns pe care Mihai îl aștepta din partea spionilor. O mutare forțată, prima din planul pe care Arghir îl acceptase. Nu cu entuziasm, dar îl acceptase. Oare spionii să fi reușit să descifreze întregul său plan? I se părea mai mult decât absurd. Dar voia să se convingă dacă avea sau nu dreptate. Și tocmai acum colonelul Arghir nu se afla în București! Ar fi discutat

cu el, l-ar fi convins. Baraban... Nu spera să-l determine să-i accepte părerea. Îi era teamă să nu greșească. Și această teamă a lui Baraban...

Mihai știa că nu are niciun argument cu care s-o risipească. Baraban nu era omul care să riște, dimpotrivă. Mihai se gândea acum că nici nu se putea găsi un model mai bun pentru un sculptor căruia i-ar fi venit ideea să imortalizeze în marmură prudența. Zâmbi la acest gând: o statuie a lui Baraban.

— Nu știu ce-i de râs! se contrarie Baraban și Mihai începu, într-adevăr, să râdă.

— Te-ai țicnit! șopti Baraban întorcându-i spatele.

Știrea căzu brusc, a doua zi, înainte de terminarea programului. Profesorul Poenaru apăru încruntat, cu o mină de om obosit, și îi convocă pe toți în sala de ședințe.

„Ce i-o fi venit?” se întrebau toți care cunoșteau aversiunea profesorului pentru ședințe. În două zile, două ședințe! Asta nu se mai pomenise de când lucrau în institut.

— Nu am ce face! se scuză Poenaru și oamenii înțeleseră că le cerea scuze. Dar Poenaru se referea la cu totul altceva. Vorbea încet, cu o umbră de grimasă în colțul buzelor. Trebuie să plec... Medicii de-abia mi-au dat voie să mai vin... Spun că tratamentul va dura cam

mult... Nu știu nici ei cât: o lună, două!... Rinichii!... M-am certat degeaba cu ei... în lipsa mea, tovarășul inginer Ionescu va conduce institutul. Apoi... Totul s-a încurcat... se opri Poenaru trecându-și mâna peste față... Să continuați calculele pe care le aveți și să le verificați prin probe de laborator, reluă el nesigur. La consfătuirea științifică va participa tovarășul Milcovan, care va prezenta comunicarea pe care ați auzit-o ieri... Mă gândesc să rămână în continuare în străinătate pentru studii și documentare... Avem nevoie... Vorba e, se înciuda brusc Poenaru, înviorându-se parcă, vorba e, reluă el, că o să întârziem cu întreaga lucrare... Afurisiții ăștia de medici, că nu te poți înțelege cu ei!

Poenaru plecă acasă și, de acolo, direct la spital. Iar peste încă o zi, trenul îl purta spre Olănești. Era îmbufnat și nu scotea un cuvânt, în timp ce soția sa vorbea într-una și se bucura că, în sfârșit, după atâția ani puteau să petreacă o lună de zile împreună. Dar Poenaru nu-i împărtășea entuziasmul...

La o zi după ședința în care Poenaru anunțase că este bolnav, Mihai constată că emițătoarele nu se mai aflau la locul lor. Fuseseră luate tot așa de discret cum fuseseră instalate. Operațiunea se petrecuse, probabil, imediat după ședință. Nu se așteptase la aceasta... Un om de-al spionilor se afla în institut. Un om care avea

acces în birouri. Casa de fier era neatinsă. Nu se făcuseră încercări nici de a se lua mulaje pentru confecționarea cheilor. Nici n-ar fi folosit la mare lucru. Cifrul casei, sistemele multiple de alarmare ar fi tăiat entuziasmul celui mai versat specialist în deschiderea safeurilor. Dar Mihai greșise. Nu intuise această mișcare a spionilor, scăpase o ocazie unică. Și era sigur că a doua oară aceștia nu aveau să mai repete manevra. Baraban se înșelase și el. Receptorul care capta transmisiunile exista. Sau, mai precis, existase. Numai că nu putuse să fie descoperit.

Toată povestea aceasta Baraban o ascultă cuminte ca un școlar căruia îi e teamă să nu-l supere pe profesor. Ipotezele sale fuseseră false. Dacă n-ar fi luat în seamă rugămințile lui Mihai și ar fi stricat „jucăriile”, consecințele ar fi fost...

Nu, nici nu voia să se mai gândească. Bine că totul ieșise așa. Adică nu era tocmai bine. Cel ce demontase emițătoarele nu fusese identificat și... Dar aici ar fi trebuit să intervină Mihai... Și ar fi putut să prevadă ce se va întâmpla. Dar n-o făcuse. Nici el, nici Mihai... în doi, parcă era mai ușor de raportat eșecul... O greșeală de începător totuși, care-i rănea orgoliul său de vechi ofițer de securitate și Baraban suferea sincer.

Mihai se plimba liniștit, cu mâinile la spate, între ferestre și ușa biroului, ca un om mulțumit de isprava

pe care a făcut-o.

— Fantezie, spuse el destul de tare și Baraban îl auzi.

— Ești puțin cam... cam... Baraban nu găsea cuvântul cel mai potrivit de replică și Mihai îi surâse candid.

— Nu la tine mă refeream, doar ai mărturisit singur că n-ai așa ceva, ci vorbeam în general.

— Nu fii răutăcios!

— Ba da, sunt și am să fiu, dar nu cu tine, ci cu mine. Și, te rog să mă crezi, o merit cu prisosință.

15

Omul era îmbrăcat modest dar cuviincios și nu atrăgea atenția prin nimic. Făcea parte din categoria acelor inși numiți, în mod obișnuit, „oameni șterși”, care nu lasă în urma lor decât amintirea cuiva pe care îți este imposibil să-l descrii decât în termeni foarte generali.

Fusese angajat la întreprinderea aceasta din Timișoara, ca muncitor necalificat, de vreo două săptămâni. Venea dimineața, pierdut în șuvoiul de oameni, ponta și se apuca de lucru. Nu muncea nici mai mult, nici mai puțin ca alții, anume parcă se străduia să nu fie luat în seamă. În pauza de prânz își scotea pachețelul cu mâncare. Mesteca încet, fără să se grăbească, de parcă fiecare îmbucătură ar fi fost un chin.

Când pauza lua sfârșit, intra în rând cu toți ceilalți. Nu era prea vorbăreț dar, dacă era întrebat, răspundea firesc, fără reținere, însă nu mai mult decât era necesar ca să nu pară ursuz sau nepoliticos.

Numai cu portarul de zi era mai prietenos. Pleca printre ultimii și mai întârzia câteva minute fumând împreună. Spre sfârșitul lunii, când se dădu salariul, primi și el ce i se cuvenea pentru timpul lucrat.

— Fac cinste, îi spuse portarului, te aștept până ieși și dumneata din tură.

Portarul protestă de formă dar, până la urmă, acceptă. Și lui îi ardea gâtul după „una mică”. Iar în doi parcă e mai bună.

— N-am pe nimeni mai cunoscut, se pare că fusese argumentul cu care reușise să-l convingă pe portar.

Intrară în prima bodegă și se așezară la o masă liberă din apropierea ferestrei. Își rezemară coatele de masa umedă. Comandară rachiu și dădură de dușcă primele păhărele, strâmbându-se și cutremurându-se când înghițeau, apoi luminându-se la față de plăcere. Discuția se închegă mai târziu, când mai veni o litră și despre care portarul spuse că asta era „rândul lui”. Istrate, așa-i chema pe noul venit, Gheorghe Istrate, se angajase de nevoie. N-ar fi voit tocmai la întreprinderea asta, că era ceva, „o chestie”, dar nu găsise în altă parte.

— O chestie?! se miră portarul. Ce chestie?

Îi spuse după multe insistențe, că avea încredere în el și îl vedea cm serios.

— Aici a lucrat un văr al meu. Un văr dinspre nevastă-mea. A fost ceva ștab aici.

— Ștab spui? Cine-i ăla?

— Inginer, inginer bun, Milcovan Andrei, Milcovan îl chema.

Portarul miji ochii și îl măsură pe comesean ca și cum ar fi vrut să-l cântărească dacă avea sau nu mutră de rubedenie cu un inginer. „Se poate" își spuse portarul umplând păhăruțele și ciocnind. „Se poate" repetă el și Istrate începu să crească în ochii lui. Oricum, văr cu un inginer, nu-i chiar de colea.

— Poate l-ai cunoscut și mata, spuse Istrate. Era unu' înalt, cu ochii verzi. Stai așa, și scoase o fotografie soioasă dintr-un portmoneu de vinilin cârpit cu ață neagră. E amintire, când a fost demult pe la noi. Portarul privi fotografia, și încredințat că Istrate nu-i un palavragiu, îi spuse, invidiindu-l chiar puțin:

— Ei na, sigur că-l cunosc. A lucrat la noi. Dar l-au „suflat" ăia de sus și l-au dus la București. Era om popular, zău că da. Dacă a ajuns acolo sus înseamnă că are el pe cineva... Nu zic, era cu cap, dar fără cineva e greu... Da', ia stai! făcu portarul pe alt ton împingând cu latul palmei păhăruțul din fața sa. De ce nu te-ai dus la el? Te-ar fi ajutat, că nu era rău...

— De ce? învârti Istrate păhăruțul în mână. Mai e o chestie... Sunt cam certat cu el... Adică, nu chiar eu, ci nevastă-mea. Oricum, nu se făcea.

— Ești un prost, îl luă de scurt portarul. În locul tău aș fi îngroșat obrazul... Să știi, domnu' inginer Milcovan nu-i din ăia care să țină în burtă o ceartă... Da' din ce s-a luat cu nevastă-ta? sări portarul la altă idee.

— Naiba să-i ia. Văru-meu, ăsta, Milcovan, zicea nevastă-mea că e cam muieratic și că s-ar fi încurcat cu o prietenă a ei, că i-a promis ăleia nu știu ce... Naiba să-i ia... El a sărit la nevastă-mea, eu i-am luat partea și... asta-i tot.

— Domnu' inginer, muieratic? își lungi portarul fața, eu n-am auzit de așa ceva... Da', de, mai știi? Doamna la care locuia, în blocul ăla de lângă parc, poate că a văzut multe... Doamna Suzana, n-ai de unde s-o cunoști, a avut bărbatu' la noi, contabil. S-au divorțat. Eu i-am spus că are o cameră de închiriat...

Portarul sorbi din păhărel și întinse mâna după sticlă. O clătină și o privi cu ochi încețoșați.

— Mai luăm ceva? întrebă Istrate și, nemaiașteptând încuviințarea portarului, chemă ospătarul ridicând un deget. Adică: „Încă una!”

Doamna Suzana se învoi cu bărbatul acela, care părea om serios, să-i închirieze una din camerele

apartamentului la un preț convenabil pentru amândoi. Era o femeie liniștită, blândă, care în afară de fiica sa și soțul acesteia, nu mai primea alte vizite. Noul chiriaș îi întrecuse așteptările. Pleca dimineața și venea spre seară, salutând-o respectuos cu un zâmbet îndatoritor. Chiar din prima seară chiriașul intrase în vorbă cu ea și o tratase cu prăjituri, iar Suzana făcuse cafele. Discutaseră despre multe, chiar și despre vechiul chiriaș, inginerul Andrei Milcovan, pe care Suzana îl lăuda cu o însuflețire care pe Istrate îl puse pe gânduri cu privire la moralitatea lui Milcovan și, bineînțeles, a doamnei Suzana. Îi părea rău că plecase dar se și bucura că ajunsese la București, într-un post de răspundere. Un om ca el, merita. Băutura? Nu, nu prea îi plăcea... Nici ușuratic nu era.

Dacă i-ar fi fost capul la însurătoare, îi găseam eu o fată pe plac. Am o nepoată, fata sorei mele, e doctoriță, cred că s-ar fi potrivit de minune, îi spusese Suzana într-o seară. E o fată excepțională, studioasă și drăguță... Poate că ai s-o cunoști o dată. Mai vine din când în când pe la mine.

— Mi-ar face plăcere, zâmbi chiriașul.

Într-una din seri, chiriașul ieși în oraș, spre regretul Suzanei care nu mai avea cu cine să-și bea obișnuita cafea. El hoinări câtva timp pe „Corso” și, ceva mai

târziu, se afundă în parc așezându-se pe o bancă la marginea Begăi. Dinspre apă pâlpâia o undă subțire de răcoare.

— Ei, Istrate, auzi o voce lângă el și tresări. Necunoscutul venise încet, cu pași de pisică. Se așeză. Pe aceeași bancă unde, cu trei săptămâni în urmă se întâlniseră pentru prima dată. Exact acum trei săptămâni, cu buzunarele goale și fără nicio perspectivă. Necunoscutul intrase direct în subiect. Îl cunoștea, se pare, foarte bine.

Știa că ieșise de puțin timp din penitenciar și că serviciul unde fusese repartizat nu-i satisfăcuse pretențiile. Îi oferise o posibilitate să câștige ceva bani și Istrate acceptase fără rezerve. Numai când auzise că va trebui să se angajeze ca muncitor necalificat îi pierise entuziasmul. Dar suma de bani care i se oferea îl tenta. Și câteva săptămâni, o lună cel mult, avea să treacă repede.

— Trag ca un câine, se văicări Istrate cu gândul să mărească prețul la care conveniseră.

— Ce-ai aflat? se interesă necunoscutul.

— Tot ce mi-ați cerut, răspunse Istrate, tot... Se opri și își aprinse o țigară iar necunoscutul înțelese și râse încetișor. Îi dădu un pachet de bancnote care foșniră plăcut în urechile fostului pușcăriaș. Le pipăi; erau de o sută. Le numără grăbit și le ascunse în buzunarul hainei.

— Dă-i drumul! îl îndemnă necunoscutul pierzându-și răbdarea. Și Istrate îi povesti tot ce aflase despre inginerul Andrei Milcovan.

— Dar cu doctorița, cu nepoata aceasta a gazdei, nu s-a întâlnit?

— Ba da, de vreo două ori, întâmplător, la Suzana acasă. Dar nu i-a dat nicio atenție.

— Ești sigur? insistă necunoscutul.

— Se poate, dom′ șef! Am scos de la bătrână tot ce se putea scoate. Ba și mai mult, dacă nu cumva mi-o fi pus niscai bărbi.

Necunoscutul părea că meditează și Istrate îi respectă liniștea cu un fel de slugărnicie.

Da′ de ce vă interesa inginerui′ ăsta? îndrăzni Istrate să întrebe într-un târziu. Oți fi cumva *presar*?

— Poate! îl lăsă neconvins necunoscutul... Apoi urmă cu aceeași voce monotonă pe care Istrate o cunoștea bine: Mai lucrezi până la sfârșitul lunii și...

— Aoleu, dom′ șef, se scutură Istrate.

— Fără prostii, își înăspri glasul necunoscutul, faci așa cum îți spun eu. Mai na, pentru orele suplimentare. Și. Îi mai împinse în palmă câteva bancnote. Să fii băiat cuminte. Altfel, o încurci, e clar?

— Este...

— Așa deci: la sfârșitul lunii pleci ca orice om cumsecade. Dacă faci cum spun eu, o să am grijă de

tine... De găsit te găsesc eu. Dar orice ar fi, să nu sufli un cuvințel despre ce s-a întâmplat. O pățești, zău așa...

Necunoscutul se ridică de pe bancă și plecă fără să-i mai adreseze vreun cuvânt. Istrate rămase singur să-și macine crâmpeiele de întrebări care, însă, nu-l nelinișteau. Plecă și el, mai târziu, gândindu-se că a doua zi avea să se scoale de dimineață. O perspectivă care îi mai întunecă buna dispoziție ce i-o dădeau banii primiți.

Istrate fu prins într-o după-amiază în timp ce încerca să fure din poșeta unei femei, profitând de aglomerația din holul unui cinematograf. Deși avea bani destui, nu putuse rezista tentației când văzuse poșeta întredeschisă, și mâinile plecaseră singure, într-o fracțiune de secundă, desconsiderându-i parcă gândirea. Până să intervină subofițerul de miliție, Istrate fu bușit zdravăn și, dacă acesta nu ar fi potolit mulțimea, nu se știe cum ar fi scăpat.

— Iar, Istrate? îl întrebă la miliție un lucrător de la judiciar care îl cunoștea.

— Iar, domnu' șef, ghinionul naibii. Nenorocita asta de mină, și se plezni peste mâna dreaptă. Da' și cucoana aia, lasă poșeta deschisă. Dumnezeu să fii, și tot întinzi mâna.

— Dă mai bine în cap, ăla-i de vină, îl sfătui ofițerul.

Și-acum, inventarul, Istrate!

Scoase tot ce avea în buzunar și ofițerul, văzând atâția bani, se miră ironic:

— Oho, a dat norocul peste tine... Ia spune tu, frumușel, cine oftează după banii ăștia?

— Nu i-am furat, dom′ șef, pă libertatea mea. Am muncit cinstit, zău așa.

— Fii om de înțeles, îl povățui blând ofițerul.

— Dom′ șef, îmi sunteți ca un tată, că v-ați purtat bine cu mine și e păcat de Dumnezeu să vă fac greutăți în muncă, că aveți și dumneavoastră plan. Da′ zău dacă i-am furat.

— Da′ de unde îi ai? Ai fi câștigat la loz în plic, nu?

— Degeaba râdeți de mine, dom′ șef, da′ nu pot să vă spui, mi-e frică, zău că mi-e frică.

— Ai omorât și jefuit pe cineva?

— Nu! se scutură ca de o vedenie urâtă Istrate. E altă chestie... Vreau să vorbesc cu dom′ șef ăl mare, se hotărî el după o clipă de gândire.

Ofițerul insistă, dar Istrate rămase neclintit în ideea lui și fu dus la „șeful ăl mare”.

Istrate discută cu „șeful ăl mare” mai mult de o oră, după care i se dădu... găzduire în arestul miliției.

Seara, târziu, sosi cineva de la București cu avionul și avu cu el o lungă convorbire. După aceea, mai stătu de vorbă cu el, încă o dată, „șeful ăl mare” de la miliție.

— Ne-am înțeles, îi spuse acesta, îți dau drumul cu o condiție: să lucrezi mai departe la întreprindere. Reclamația o țin la mine, să știi asta. Cum nu-ți vezi de treabă și încerci să dispari, ne întâlnim din nou. Ai înțeles?

— Am, dom' șef.

...Când Istrate părăsi clădirea miliției, ofițerul de la judiciar care îl anchetase la început clătină puțin sceptic din cap. Era convins că hoțul de buzunare n-o să-și schimbe năravul.

16

Violetele de Parma erau ambalate într-o cutie fină din material plastic. Krugenn înfășurase cutia în foiță și o băgase în servieta sa încăpătoare. Părea cam stânjenit când intră în cabinetul secretarei lui Globi. Zâmbi stângaci și Herta îi răspunse la zâmbet cu obișnuita sa privire care nu spunea nimic. Krugenn se așeză pe fotoliu cu servieta lângă el, într-o așteptare de om timid. Nu era timid, mai ales cu femeile. Le aborda direct, cu nonșalanța cuceritorului care nu știe ce este insuccesul. Se purta curtenitor cu ele, fără să exagereze, și, de obicei, nu-și irosea prea mult timp cu introduceri care, după părerea lui, dacă erau prea lungi, deveneau plictisitoare și pentru femei. Se conducea după

principiul că femeia trebuie pusă în condiții cât mai firești, fără insistențe prelungite. Atunci, poți obține ce vrei de la ea. Herta însă îl dezarma cu atitudinea ei rezervată, cu o siguranță de sine cum numai oamenii care trăiesc pe picioarele lor și nu depind de alții pot avea. Era un exemplar cum nu mai întâlnise și, poate, tocmai insolitul acesta îl ațâța și-l atrăgea. Krugenn însă era și un om practic. Nu uita că Herta era secretara șefului său și că, fie numai și pentru asta, merita efortul. Se gândise cum să înceapă asaltul; cumpărase și florile acelea, dar atitudinea Hertei îl dezarma. „Fie ce-o fi", își zise el deschizând servieta și scoțând cutia. Se apropie de biroul Hertei și îi așeză pachetul la îndemână.

— Pentru dumneavoastră, spuse el simplu și se înclină ceremonios.

Herta îl privi prin lentilele ușor umbrate, cu aceiași ochi în care nu puteai citi ceva și, tot atât de simplu, începu să desfacă pachetul. Vederea florilor îi însufleți ochii și buzele schițară o părere de surâs.

— Sunt foarte frumoase, spuse ea cu un ton pe care Krugenn nu-l cunoștea. Vă mulțumesc. Mai privi puțin florile și se aplecă din nou peste dosarul din fața ei. Redevenise secretara glacială a domnului Globi.

Krugenn mai vru să spună ceva dar nu găsea cuvintele care să nu o supere pe Herta. „Pentru început poate că trebuie să mă mulțumesc cu atât!", abdică el

subit de la principiile sale în relațiile cu femeile.

Vocea lui Globi îl chemă pe Krugenn și acesta intră în biroul șefului cu un început de bună dispoziție.

— Pari mulțumit, remarcă Globi sec și Krugenn căută să deslușească în ce toane se afla șeful.

— Am venit pentru varianta pe care mi-ați sugerat-o, începu Krugenn calm.

— Eu nu am sugerat nimic, i-o reteză Globi. Eu nu sugerez, eu ordon... Sau îți iei cumva măsuri de prevedere? Dacă lucrurile nu ies, trebuie să ai o scuză, și, în același timp, pe cine arunca vina. Îți repet pentru ultima dată: răspunzi personal de această afacere. Pe mine mă informezi numai cum merge acțiunea. Amănuntele, combinațiile sunt treaba dumitale.

— Întocmai, aprobă Krugenn fără să fie cazul, voiam să vă informez.

— Apa, întinse mâna Globi și Krugenn se grăbi să-i aducă tava cu sticla și paharul. Așteptă ca Globi să-și toarne și să bea și continuă:

— Profesorul Poenaru s-a îmbolnăvit... a stat și în spital, acum e la o stațiune pentru cură.

— Ce are? se interesă Globi curios ca despre un cunoscut apropiat. Ficatul?

— Nu, rinichii... O litiază renală... N-o să mai poată participa nici la consfătuire... Va veni, în schimb, consilierul său, Andrei Milcovan. Își va prelungi

șederea și pentru unele studii de documentare.

— Cu atât mai bine, spuse Globi, cu atât mai bine.

— Într-adevăr, conveni și Krugenn. Dar... dar să știți că e o nucă tare, vă rog să-mi scuzați expresia, n-am găsit alt termen mai potrivit.

Pentru cine este cam tare, pentru dinții dumitale?

— Nu, nu asta voiam să spun, se zori Krugenn să spulbere, orice umbră de văicăreală de care crezuse că-l acuză Globi... E un tip integru, am informații și de unde a lucrat înainte de a fi transferat la institut. Nu-i plac nici băutura, nici femeile, deși nu este căsătorit... Nu este nici măcar tipul arivistului...

— Excelent, îl întrerupse Globi și Krugenn păru că deslușește un început de entuziasm la șeful său. Globi se ridicase de pe scaun și lui Krugenn i se păru ridicol de scund. Pricepu de ce Globi își primea colaboratorii stând pe scaun și nu se ridica aproape niciodată.

— E foarte ordonat și își alege relațiile cu grijă.

— Și chiar deloc, deloc nu-i plac femeile? insistă Globi într-un gând al său.

— E foarte curtenitor cu ele, nu se dă înlături... de, ca bărbatul în situația lui, dar e discreția personificată.

Globi se plimba cu pași mărunți și țopăiți, ca de vrabie. În spatele biroului, vorbind pedant, cu aerul unui om care emite judecăți de valoare. Nu-l privea pe Krugenn, ca și cum nici n-ar fi fost în birou, ci scruta, cu

ochii pe care-i îngustase, undeva departe de ziduri, unde numai el putea ajunge.

— Am spus excelent și iată de ce, începu să argumenteze Globi. Paradoxal, dar oamenii cei mai integri. Cei mai corecți și scrupuloși se prăbușesc cel mai repede, fără putința de a mai reveni. Răsturnările care se petrec în psihicul lor sunt ireversibile. Tocmai integritatea îi fac să nu mai șovăie, odată ce au apucat pe un drum. Mai mult ca la orice, ei țin la demnitatea lor ca fenomen psihosocial. Îi interesează părerea formată în jurul lor, puterea de atracție ce o exercită asupra celorlalți. E, dacă vrei, un soi de orgoliu de o altă calitate decât cel obișnuit. Nu pot, nu concep să le fie luată această apreciere. De aceea, acești oameni devin cei mai perfecți lași... Numai că trebuie să provoci această răsturnare cu finețe, cu o soliditate de argumente care să reziste la orice contraargumente... Șocul... șocul trebuie să fie puternic, să dezvăluie dintr-o dată consecințele, să îngenuncheze și cea mai perfectă logică.

Globi se așeză iar pe scaun și, epuizat parcă, sorbi îndelung din paharul cu apă minerală.

— Am câteva variante, spuse Krugenn schimbându-se decent de pe un picior pe celălalt.

— Mă rog, conveni Globi, dar de ce nu iei loc? remarcă el, în sfârșit, că Krugenn pendula enervant de-

acuma, căutându-și o poziție cât de cât comodă. Ia loc, îl invită insistent Globi și Krugenn se așeză. Începu să explice și Globi își rezemase capul de spătarul înalt al scaunului, cu palmele pe genunchi și pleoapele relaxate. Îl asculta, fără să-l întrerupă, fără să schițeze niciun gest de aprobare sau dezaprobare. Când Krugenn tăcu, Globi spuse încet, ca un om sfârșit:

— Cunosc pe cineva care trăiește acum în Elveția. O veche colaboratoare de-a noastră. Am să-ți fac legătura cu ea, îți poate fi de mare ajutor... Cât despre variante, nu par rele, numai vezi cum lucrezi... Și încă ceva, e un ordin de data asta: să n-o amesteci pe Doris în niciun fel. Andrei Milcovan nu-i inginerul Marin, să ne înțelegem.

Amintindu-i-se despre Doris și Marin, Krugenn avu o senzație neplăcută. Înțelegea că Globi îl avertiza. Și acest avertisment, deși delicat, atât cât puțea fi Globi astfel, îl îngrijora. Globi nu era omul care să uite sau să te mustre de două ori pentru o greșeală care se repeta. Era omul măsurilor radicale și Krugenn cunoștea consecințele lor dezastruoase.

Globi ridică receptorul unuia din telefoane și Krugenn se înclină și părăsi biroul.

— Dacă vă plac atât de mult florile, am să vă mai aduc, îi promise Krugenn Hertei și femeia îi mulțumi fără nicio vorbă. Dacă accepta flori, înseamnă că putea

accepta și o invitație la masă. O făcu tot atât de simplu cum îi oferise și florile și Herta fu de acord după o scurtă ezitare.

„E o fată interesantă. Și drăguță, atunci când încearcă să zâmbească...”

Și când, după-amiază, o întâlni pe Doris, i se păru vulgară în cochetăria ei studiată. Vulgară și neinteresantă de-i venea s-o ia la palme și să-i spună cele mai mari grosolănii. Dar se depăși. O măguli cu aceleași cuvinte care acum i se păreau niște neghiobii imense, și se strădui să-i fie pe plac. Mai avea nevoie de Doris. Încă mai avea nevoie.

17

Chiar de la aeroport, maiorul Mihai Dragu avu impresia că a picat, pe negândite, într-o altă lume. Îl stăpânea o senzație neutră, greu de descifrat, ceva apropiat mai degrabă de curiozitate decât de surprindere. Nici modernul edificiu cu risipa trufașă de monumental, nici cuvintele rostite într-o limbă străină al căror sens îi era cunoscut dar pe care nu încerca să-l asocieze logic propriilor gânduri, nu-i genera această stare. Cauza părea că se află undeva în afară de el și de cele ce-l înconjurau. Răspunse cu zâmbet la zâmbetul profesional al stewardesei și cu amabilitate la politețea

protocolară a celui însărcinat cu controlul pașapoartelor. Pătrunse împreună cu ceilalți pasageri într-o vastă încăpere tapisată în albastru, în care domina un mobilier ușor dar confortabil. Zgomotul avioanelor se auzea vătuit ca venind de undeva de departe. Pe măsuțe, reviste ilustrate și pliante colorate într-o dezordine studiată ce atrăgeau mașinal. Plutea un parfum discret de țigări fine, se vorbea cu glas scăzut, aproape șoptit, fiecare păstrând o atitudine rezervată, distinsă, subliniată de gesturi calme care se voiau cât mai firești.

— Domnul inginer Andrei Milcovan, auzi Mihai Dragu o voce și se îndreptă spre ușa metalică de unde venise chemarea. Îl întâmpină un bărbat în vârstă, într-un impecabil costum de culoare închisă, care-i întinse o mână albă cu degete moi și se prezentă, înclinând ușor capul. Scuzându-se pentru întârziere, bărbatul îl conduse curtenitor spre un birou unde pașaportul îi fu înmânat cu o grabă aproape servilă. De acolo, traversă un hol imens, pardosit cu mozaic, pe care lumina filtrată prin imensele geamuri ale cupolei proiecta imagini de umbre și soare. Afară, în fața aerogării, parcă incendiată de lumină și culorile florilor, Mihai fu invitat în automobil, în timp ce geamantanul era așezat în portbagaj.

Automobilul rulă aproape fără zgomot și însoțitorul

lui Mihai îi întinse portțigaretul. Întrebări protocolare: „cum ați călătorit? cum e vremea la dumneavoastră în țară?” cărora Mihai le răspunse curtenitor, neuitând să adauge câteva amabilități referitoare la arhitectura modernă a aerogării și la belșugul de flori din fața ei, consumară timpul până ce ajunseră la hotel. Un lux greoi, fără a fi însă strident, îl degajau și holul, și apartamentul care îi fusese rezervat. Însoțitorul căuta tot timpul să-i surprindă privirea pentru a putea să-și dea seama de reacția oaspetelui, dar Mihai se purta degajat, ca și cum mediul îi era familiar. Acest fapt îl făcu pe însoțitor și mai curtenitor, întrebându-l ce dorește. Mihai îi mulțumi pentru grija arătată. Apoi se interesă de programul reuniunii. Însoțitorul îi oferi un program tipărit și începu să-i explice detaliat fiecare punct. Mihai asculta, întrerupându-l rar pentru a cere o informație suplimentară. Masa urma s-o servească la restaurantul hotelului, ca toți invitații la reuniunea științifică; la orice oră dorea, în grup sau singur, după cum avea să-i facă plăcere. Înainte de a se despărți de Mihai, însoțitorul îl întrebă dacă avea vreo preferință pentru a organiza timpul din ziua aceea.

— Știți, aș prefera să hoinăresc la întâmplare... îmi plac surprizele, lucrurile neașteptate... Și, după cum bănuiesc, zilele ce vor urma vor fi destul de încărcate.

— Cum doriți, făcu un gest însoțitorul...

Mihai deschise ferestrele larg și se sprijini de pervaz. De la etajul șapte i se oferea panorama orașului, ciuntită ici-colo de construcții masive ca niște piloni ridicați în întâmpinarea cerului. Până la el pătrundeau zgomotele orașului, nedefinite, amestecate ca într-o orchestrație a unui compozitor improvizat. Marele oraș respira zgomotos, gâfâia, transpira, tropăia, își zornăia podoabele și uneltele, uneori se părea că încearcă să cânte sau să râdă, dar trepidația vieții moderne subția râsul și cântecul, speria liniștea care alerga zănatică să-și caute un loc pe care nu avea să-l găsească nici noaptea. Mihai se dezlipi de pervaz și închise fereastra...

Dușul călduț îl învioră alungându-i urmele de moleșeală ce le cuibărise în el călătoria. Avea o jumătate de zi în care putea să hoinărească fără să aibă de dat socoteală nimănui. Și se decise să profite de ea. Ieși din apartament și refuză serviciile liftului. Covorul gros îi înăbușea pașii, simțind aproape moliciunea mângâietoare cum îl încearcă prin tălpile pantofilor.

— Ei, drăcie, auzi Mihai în spatele său o voce de femeie în cel mai curat grai românesc.

Se întoarse surprins. În fața ușii unui apartament, o femeie se străduia, cu gesturi nervoase, să încuie ușa.

— Îmi permiteți să încerc și eu? se apropie Mihai de femeia care, cu un gest firesc îi întinse cheia. Încercă și

el, fără să izbutească. Atunci apăsă pe clanță și izbucni în râs în timp ce ochii nedumeriți ai femeii îl întrebau: „Ce găsiți de râs în asta, domnule?”...

— Ușa era încuiată, doamnă, spuse Mihai...

— M-am zăpăcit, râse ea, sunt tare distrată... în orice caz, vă mulțumesc, ați fost foarte amabil.

Mihai nu se întrebă de ce „în orice caz” și femeia, ca și cum atunci și-ar fi dat seama, izbucni cu o mirare ce-l amuză pe Mihai:

— Dar dumneavoastră sunteți român, domnule...

„Am de-a face cu o distrată, hotărî Mihai. Tocmai acum și-a dat seama că nu se află în țară... ce

— Sau sunteți străin și ați învățat românește? se îndoi ea de propria-i afirmație, încrețindu-și ușor fruntea. În cazul ăsta vorbiți impecabil...

Mihai se înclină pentru ceea ce crezuse că este un compliment.

— Sunt român, doamnă. Totuși, aprecierea dumneavoastră mă măgulește.

— Un compatriot, cine și-ar fi închipuit! Anda, Anda Iosifescu, și îi întinse o mână fierbinte, catifelată.

— Inginer Andrei Milcovan, se prezentă Mihai sărutându-i mâna.

— Oho, făcu Anda. Plăcut surprinsă... Mă și dezobișnuisem printre străini cu acest gest...

Coborau împreună scările ca și cum s-ar fi înțeles

dinainte, ca două cunoștințe vechi ce s-au întâlnit pe neașteptate.

— Pe englezi, pe nemți și pe americani îi înțeleg, spunea Anda. E vorba de temperament, de tradiție, mă rog; dar pe francezi nu-i pot scuza... Și când te gândești că despre francezi se spune că sunt cei mai curtenitori cu femeile... I-am spus asta unui francez, un cunoscut apropiat. Știți ce mi-a răspuns?... Că sunt maniere vetuste și că noi românii suntem încorsetați în prejudecăți ce țin de matriarhat...

— Modul de exteriorizare a politeții, ca și preferințele gastronomice, de pildă, sunt specifice fiecărui popor, fac parte din ceea ce unii numesc sintalitate...

— Nu înțeleg acest ultim termen, recunoscu Anda sincer, și nici n-am să vă rog să mi-l explicați... Instinctiv simt că nu mi-ar folosi la prea multe... Și cum, de obicei, nu rețin nici tot ce mi-ar folosi...

Mihai surâse cu îngăduință. Anda începuse să vorbească despre călătorii, dar Mihai părea numai că o asculta. Cobora alături de ea, treaptă cu treaptă, o privea în răstimp atent, o aproba uneori când Anda îl întreba: „Spuneți, nu-i așa că am dreptate?" În mintea lui, imaginea femeii se contopea tot mai mult cu o alta pe care el o văzuse cu mulți ani în urmă, într-o fotografie dintr-un dosar al colonelului Arghir... Apoi îi amintea de o descriere amănunțită pe care fostul ei soț,

un anume Grigore Bărculescu, i-o făcuse, și care avusese multe de pătimit de pe urma ei... Asemănarea era izbitoare, chiar dacă părul Andei era blond și nu castaniu ca al Martei Vertulian, fosta soție a lui Grigore... Evident, părul fusese vopsit... Dacă nu se înșela, ce căuta Marta Vertulian aici, când ea ar fi trebuit să fie în Elveția, unde se recăsătorise după fuga din țară? O călătorie de plăcere? Îi privi mâinile și văzu că nu are verighetă. Numai un inel fin cu un safir la unul din degetele mâinii stângi...

Anda vorbea, vorbea într-una, cu voluptate parcă, nu pentru că ar fi avut ceva de spus, ci din simpla plăcere de a vorbi românește. Iar faptul că Mihai nu intervenea decât rar, părea că n-o stânjenește cu nimic. Ieșiră în stradă și se opriră. Anda îl privi ștrengărește și surise. Iar Mihai trebui să recunoască, în sinea lui, că femeia era frumoasă.

— Azi mi-am programat să flanez[5] la întâmplare, spuse Anda... Sper să ne mai vedem, nu e așa, domnule inginer Cricovan?

— Milcovan, cu îngăduința dumneavoastră, o corectă Mihai.

— Pentru mine tot una-i, de vreme ce sună

[5] A hoinări, a pierde timpul cu nimicuri.

românește... M-am săturat de toți *baumii*[6], *stoltzii*[7], *gardenii*[8] și așa mai departe... Acum vă las, spuse ea întinzându-i mâna pe care Mihai, luat prin surprindere, i-o strânse încet, fără s-o mai sărute.

— De-abia ați venit și v-ați și occidentalizat, îi reproșă ea râzând retrăgându-și mâna repede și depărtându-se cu un mers iute și elastic.

Mihai privi în urma ei, contrariat de această despărțire precipitată, ca și cum femeia n-ar fi Vrut să fie văzută împreună cu el. I se părea ciudată graba ei după ce, nu cu mult timp în urmă, părea dispusă să discute ore în șir. Nu o întrebase nimic despre ea. Dacă Anda era Marta Vertulian și cunoștința cu el fusese pusă la cale intenționat, orice întrebare de prisos n-ar fi făcut decât să nască suspiciuni asupra lui. Această întâlnire să nu fie decât o tatonare a terenului? N-avea de unde să știe, iar simpla bănuială nu-l îndreptățea să tragă vreo concluzie. Câți oameni nu seamănă între ei? Să se intereseze la portar de unde venea doamna Anda Iosifescu? Exclus... Se afla într-o țară străină, unde nu se

---

[6] Specie cu flori mari, galbene-lucioase, parfumate. Corpuri ovoidale, verzi, lucioase. Axile lemnoase. Plante acoperite dens cu spini filamentoși: cei centrali galbeni-deschis, cei marginali, albi.

[7] Microcoelia stoltzii, specie de orhidee.

[8] Gen de plante lemnoase tropicale și subtropicale, cu frunze verzi persistente, cu flori mari, albe, cu miros plăcut, care se cultivă și la noi ca plantă decorativă (Gardenia).

putea încrede în nimeni, unde nu putea cere ajutorul nimănui. Trebuia să joace ireproșabil rolul inginerului Andrei Milcovan și să aștepte cu răbdare. Dacă previziunile colonelului Arghir aveau să capete contur sau nu, asta rămânea de văzut. Până atunci, nimic altceva decât așteptare, așteptarea cu îndoielile și semnele ei de întrebare, cu neprevăzutul care se afla undeva, lângă el, și care putea s-o reteze în orice clipă, să-i dea finalitate.

Se dezlipi de trotuar, cu pași agale, amestecându-se în forfota pestriță.

Ar fi vrut să vadă cum arăta orașul și noaptea. Știa că fiecare oraș are două personalități, dacă se poate spune așa: de *zi* și de noapte; fiecare cu farmecul și surprizele ei. Dar se simțea obosit și, mai ales, sentimentul acela de contrarietate pe care i-l provocase Anda amenința să devină obsesie. Pe Anda trebuia neapărat s-o mai vadă, să-i vorbească, s-o asculte vorbind, să se convingă dacă este sau nu Marta. Acest fapt ar fi limpezit mult lucrurile, i-ar fi sugerat, eventual, calea pe care ar fi trebuit s-o apuce. Se întunecase și reclamele luminoase începură să clipească în scurte explozii de culori violente...

Liftul îl lăsă la etajul șapte și Mihai intră în apartament trântindu-se îmbrăcat, pe un fotoliu. Cât a

stat așa, nu știa. Poate și ațipise. Se dezmetici fulgerat de înțepături în brațul drept care-i amorțise. Umblă puțin prin cameră, ca și cum ar fi căutat să dea de rostul unui lucru pe care-l știuse și îl uitase... Îi era foame. Apa rece de la chiuveta din baie îi împrospătă obrajii și-i readuse buna dispoziție.

Fluierând în gând o melodie, coborî în restaurant. Aici, același lux greoi, accentuat parcă de personalul de serviciu îndatoritor, prompt, agasant de serviabil. Se așeză la o masă retrasă, de unde putea cuprinde cu privirea tot salonul.

— Helo, domnu' Andrei, se auzi Mihai strigat. Și chelnerul întoarse capul. În ușă, zâmbitoare, Anda îi făcea semn cu mâna, sfidând parcă atmosfera sobră, uscată, a restaurantului. Mihai surâse stingherit, dar se ridică s-o întâmpine.

— Sunt frântă de oboseală; am răscolit toate magazinele ca până la urmă să nu mă aleg decât cu această broșă, spuse Anda trântindu-se pe scaun și oftând. Vă place? îl întrebă ea pe Mihai ducând un umăr înainte. De bluză era prinsă o broșă lucrată în filigran, cu o montură de pietre ce scânteiau catifelat.

— E minunată, o încurajă Mihai, dar Anda se răsuci spre chelnerul care aștepta politicos comanda.

— O listă, ceru ea, bărbătește, fără să țină seama de niciun protocol. Ești invitatul meu, spuse apoi

întorcându-se spre Mihai, trecând firesc de la dumneavoastră la tu... Nu protesta că o faci degeaba. Bani prea mulți știu eu bine că n-ai... Îndemnizația, sau cum naiba îi spune, pentru zilele reuniunii voastre, a savanților... Te miri de unde știu? Au pus un afiș enorm în hol. Nu l-ai văzut? Păcat: în zilele de și de, va avea loc... și așa mai departe...

Chelnerul adusese lista și Anda se cufundase în studierea ei. Părea concentrată ca și cum de hotărârea pe care avea s-o ia ar fi depins înfăptuirea unui lucru important.

— La naiba, spuse ea oarecum nemulțumită... Dar surâse chelnerului și comandă rar un lung șir de bucate de care Mihai se îngrozi. Ar fi ajuns pentru șase persoane. Dar nu obiectă.

— Iartă-mi limbajul, spuse ea catifelat, dar simt o poftă nebună să înjur pe românește... Când eram necăjită, am înjurat și înainte, dar nu mă auzeau decât pereții... Și dacă nu te înțelege cineva, e ca și cum ai mima că bei apă dintr-un pahar gol. Poți sorbi cât vrei, însă setea rămâne sete... Ba și mai chinuitoare ca înainte...

...Mâncau în tăcere, încet, iar vinul ușor, gălbui, dansa ca uleiul când ciocneau paharele...

— Nu-ți place vinul? îl întrebă Anda observând ca Mihai bea puțin... „Ei, asta-i, se hotărî Mihai, doar n-o

să mă îmbete o femeie”. Ciocni cu Anda.

— Până la fund?

— Până la fund.

Și goliră paharele dintr-o sorbitură.

— Tu cât stai pe aici? o întrebă Mihai într-un târziu, când obrajii femeii se îmbujoraseră.

— Până mă plictisesc și apoi... țuști în altă parte.

— Ai timp, nu glumă.

— Dar ce-aș putea să fac?... Sunt ani de când mă străduiesc să risipesc ce mi-a lăsat scumpul meu soț și nu reușesc... Nu, nu interpreta greșit ce ți-am spus... Nu sunt cinică, dar de fostul meu soț nu pot vorbi altfel. M-am măritat de nevoie cu el, și, când am rămas singură, am plâns de fericire... Dar s-a răzbunat pe mine și după moarte... E chi-nu-i-tor, silabisi ea, să ai atâția bani, să cheltuiești, și tot să ai, să cheltuiești și să nu ai nicio bucurie... Șampanie! comandă ea brusc, cu răutate parcă...

...Paharele aburite fierbeau. Șampania era rece și parfumată. Iar Anda sorbea încet și râdea. Într-un timp Mihai privi pe deasupra Andei. La o masă, lângă un perete, o femeie de o eleganță sobră îl privea stăruitor. Iar când îi întâlni privirea și-o feri. Tot timpul cât stătu în restaurant Mihai nu mai putu sa prindă privirea femeii.

„Prin urmare, Herta Winkler, secretara

„onorabilului” domn Globi, m-a luat în colimator... Să sperăm că e de bun augur”, își spuse Mihai și, cu o voioșie care aproape că o surprinse pe Anda, ciocni paharul și-l goli pe nerăsuflate. Mai târziu, când se uită iar spre ușa de lângă perete, constată că nu se mai afla nimeni acolo. Herta Winkler plecase.

...Nici șampania n-o amețise prea mult pe Anda. Exuberanța îi scăzuse, vorbea mai puțin și se străduia să întrețină o discuție logică. Îi scăzuse brusc și entuziasmul pentru vorbele românești „tari”, Părea că sorbise, o dată cu băutura, și timiditatea. Era o metamorfoză pe care Mihai nu o înțelegea și o catalogă în începutul fazei de melancolie a celor ce beau. Dacă nu greșea, după asta trebuiau să urmeze mărturisirile. Dar Mihai se înșelă. Anda se menținea pe o linie de plutire, în care luciditatea domina încă. Ba, mai mult, când Mihai ciocni paharul cu al ei, clătină din cap și îi spuse firesc:

— Gata, nu-mi mai place.

...Plecară împreună urcând scările încet și Anda îi refuză brațul. La un moment dat se opri și, privindu-l în ochi, îi spuse:

— Nu știu ce părere ți-ai făcut despre mine, dar mi-ar părea rău să-mi porți o amintire urâtă... Ar fi păcat pentru că... pentru că...

— Pentru că, o încurajă Mihai...

— ...pentru că n-aș vrea asta, continuă ea simplu luându-i brațul și sprijinindu-se de el.

Urcau în tăcere, cu pauze scurte între etaje. Anda surâdea dar nu spunea nimic, iar Mihai o privea străduindu-se să ghicească ce-ar putea să se ascundă sub fruntea aceea frumoasă peste care pendula o șuviță de păr blond ori de câte ori întorcea capul spre el.

— Na, l-am scăpat, spuse Anda dându-i drumul de braț și aplecându-se să ridice ceasul ce i se desprinsese de la mână. Îl culese de jos cu două degete și întinzând mâna spre Mihai îl rugă: Prinde-mi-l tu, vrei?

— Mâna cealaltă, îi spuse Mihai.

— Dar eu îl port la dreapta, sunt stângace, spuse Anda și Mihai se strădui ca mâna ce prindea ceasul Andei să nu-i tremure.

— Deschide-mi te rog ușa, spuse Anda și Mihai răsuci cheia ușor... „Nu m-am înșelat; Anda este Marta Vertulian...”, își spuse Mihai amintindu-și că Marta era stângace. O privi cu atenție și apăsă pe clanță. Îi prinse mâna și i-o sărută, după care făcu un pas înapoi ca și cum ar fi vrut să plece. Dar femeia îl trase spre ea și îl împinse ușor spre ușa deschisă.

— Fii până la sfârșit român, ce naiba, veni ea la tonul pe care Mihai îl cunoștea atât de bine.

Iar prin mintea lui Mihai se derula întreaga comedie pe care o jucase și în care el fusese gata să creadă. „Bun,

să vedem continuarea”, își spuse el, pășind după femeie în apartament.

18

Consfătuirea îl captase cu totul. Se discuta la obiect, competent și cu pasiune. Condițiile create de gazde erau excelente; depășeau și cele mai optimiste așteptări. Șeful statului îi onorase cu prezența sa chiar în prima zi. Vorbise ponderat și nu le pusese răbdarea la mare încercare. Un discurs protocolar și nimic altceva. Rămase puțin uimit de răceala cu care fuseseră întâmpinate cuvintele sale de către unii dintre participanții la consfătuire, care nu-l aplaudaseră nici măcar din politețe. Îl ascultaseră plictisiți, puțin ostentativ chiar, șușotind între ei și râzând ca în pauza unui spectacol. Ba, câțiva se ridicaseră și părăsiseră sala fără nicio jenă. Erau participanți la consfătuire din țara gazdă și Mihai trase concluzia că făceau parte din partide de opoziție. Oricum, gestul lor, care voia să însemne un protest la adresa venirii șefului statului la consfătuire, era fără sens: cel puțin așa era considerat de foarte mulți dintre participanți. Cu atât mai mult cu cât oratorul subliniase că s-au strâns la această consfătuire să discute nu politică, ci știință. Mă rog, că această dihotomie era forțată, Mihai era de acord, dar

impolitețea fățișă crea o atmosferă neplăcută ce putea să impieteze asupra desfășurării lucrărilor. Mici altercații între oamenii de știință ai țării gazdă, au mai existat. Unul dintre ei, un om în vârstă, înainte de a intra în subiectul comunicării sale, făcu un apel la toți participanții de a nu permite folosirea descoperirilor în scopul creării unor noi arme de distrugere. Unii din sală îl întrerupseră zgomotos, cerându-i să nu facă propagandă și să treacă la subiect, alții îl aplaudară apostrofându-i pe „apolitici”. Se produse o rumoare, care degeneră în schimburi de cuvinte grele, în timp ce vorbitorul îi privea tăcut, cu o expresie dură pe față. Trebui să intervină președintele consfătuirii, care făcu apel la participanți să nu depășească limitele și să nu mai fie întrerupt cel care vorbește. Fiecare putea dispune de timpul pe care îl avea la dispoziție, pentru a prezenta comunicarea așa cum credea de cuviință.

Mihai era rezervat și, când îi veni rândul la cuvânt, explică, la început, de ce profesorul Poenaru nu putuse să-și susțină personal comunicarea. Fu ascultat cu atenție, cu o curiozitate profesională amestecată cu surpriză pentru ideile îndrăznețe ale profesorului român, și, în pauză, Mihai se trezi înconjurat de un cerc larg de participanți care-i solicitau amănunte. Gusta din succesul lui Poenaru ca și cum ar fi fost propriul său succes.

Pe Anda, adică pe Marta Vertulian, nu o mai întâlnise. Îl ocolea intenționat? Nu avea niciun motiv. Luase el inițiativa și se interesase de ea, dar cei de la recepția hotelului îi spuseseră că doamna Iosifescu nu se afla în apartament. Întâlnirea cu această femeie să fi fost întâmplătoare? Era posibil. Numai că felul în care o cunoscuse și rapiditatea cu care avansase această cunoștință îl făcuse, la început, să creadă că totul face parte dintr-o piesă repetată până la perfecțiunea interpretării. Dar nepăsarea femeii îi dezmințea ipotezele. Crezuse apoi că întâmplarea cu ea era numai o introducere, un prolog, ai „spectacolului" care de-abia avea să înceapă. Însă nimic nu-i confirma presupunerea. În trei zile, de când se afla aici, nimeni și nimic nu-i stârnise vreo bănuială. Să-i fi eșuat combinația pe care el o crezuse fără nicio fisură?

Subestimaseră oare adversarul care îi cunoștea adevărata identitate, ori abandonaseră obiectivul spre care crezuse că își încrucișează focul: invenția profesorului Poenaru. Și el, care venise aici să prindă un fir, cât de subțire! Dar atenei pentru ce toată acțiunea de recrutare a inginerului Marin, accidentul acela de pe autostrada București-Pitești, și comedia cu instalarea emițătoarelor la institut? O provocare ca să-și dea seama cum vor acționa, ce măsuri vor lua? Poate că acum, cel

care pusese la cale toată afacerea râdea de se prăpădea, și concepea adevăratul plan al acțiunii... Dar intervenise și acel Istrate din Timișoara, care se interesase de el. Și tocmai acest fapt îi întărea convingerea că nu se aflase nimic despre el. Poate! În orice caz, dacă voiau cu adevărat să pună mâna pe invenția profesorului Poenaru, lucrau prudent, exagerat de prudent și fără nicio grabă. Aveau însă un prilej minunat să-și încerce șansa. El, consilierul lui Poenaru, se afla aici, și nu mișcau măcar un deget. Era o situație excepțională pe care, dacă o lăsau să le scape, însemna că ei gândiseră cu o mutare înainte. Sau, cu mai multe mutări... Ar fi fost mai bine ca Poenaru să fi participat la consfătuire și el, Mihai, să-l însoțească? Dar faptele se consumaseră... Să-i fi făcut să intre la bănuieli faptul că nu se dovedise atât de... cuminte cum îl recomandau informațiile culese despre el și, chiar de la venire, le dezvăluise o altă ipostază a inginerului Milcovan, pe care ei nu o cunoșteau, nu o bănuiau și care-i surprinsese nepregătiți?

Fumase strașnic, în cameră plutea un fum înecăcios, compact. Îl usturau ochii și începuse să-l doară capul. „De mâine mă las de fumat”, hotărî el părăsind camera. Ciocăni în ușa apartamentului în care locuia recenta lui cunoștință; Anda, adică Marta, cum era el convins, dar nu i se răspunse. Coborî pe scări încet, adunându-și

gândurile, și dintr-o dată, îl împresură sentimentul de singurătate.

Ieși din hotel cu gândul că trebuia să se întâmple ceva. Indiferent ce, dar să se întâmple. Dorea aceasta, ca pe ceva necesar care i-ar fi echilibrat întreaga ființă. Era târziu, dar mașinile mai alergau încă. Mai treceau și oameni iar luminile pulsau agasant. Din spatele perdelelor grele de pluș ce acopereau ferestrele unor localuri răzbăteau sunete înfundate de orchestră. Se putea ghici ce se petrece acolo. Orașul nu dormea, ci aluneca în cea de a doua existență a sa, mai discretă dar mai neliniștită.

Se înapoie la hotel: nu-l mai usturau ochii și durerea de cap trecuse. De mâine începeau discuțiile de lucru pe grupuri, după preferința și interesul fiecăruia. Iar după două zile, consfătuirea se încheia. El însă, avea să mai rămână (îi anunțase și pe organizatori să nu-i rezerve loc la avion), pentru studii și documentare.

— A întrebat doamna Iosifescu de dumneavoastră, i se comunică de la recepție.

— Este în apartament?

— Nu, nu este; a plecat în oraș.

Deci, se întâmplase, în sfârșit, ceva. Îl căutase Marta Vertulian.

— Uite ce-i, Marta dragă, se strădui Globi să-i capteze atenția și s-o convingă. Ascultă-mă pe mine, doar mă cunoști demult.

— Vreau un Campari, ceru ea degajat aprinzându-și o țigară.

Globi păli de enervare și înghiți în sec. Îi reproșă totuși calm:

— Aici nu-i cârciumă.

— Atunci o să mă duc la cârciumă, replică ea moale și se ridică de pe fotoliu.

— Nu fi nebună, o certă Globi blând. Doar ne-am înțeles că ai să mă ajuți până la sfârșit. Știi că prețuiesc serviciile așa cum se cuvine.

— N-am nevoie de bani, am destui, îi spulberă Marta argumentul pe care Globi nu-l formulase până la capăt.

— Ai acuma, dar când n-ai avut? Cine ți-a mijlocit căsătoria cu răposatul milionar? îi reproșă direct Globi.

— M-am săturat, nu-mi plac chestiile voastre, decretă Marta cu încăpățânare.

— Atunci de ce ai acceptat să vii? își ieși Globi din fire. Numai ea, Marta, era în stare de asemenea ispravă: să risipească imperturbabilul calm al lui Globi.

— Eu știu? își țuguie ea buzele; poate de amuzament.

— Și-acum nu te mai amuză?

— Ba da, îl exasperă pe Globi.

— Mă scoți din sărite și îmi face rău la ficat... Mă obligi să fac nu știu ce...

Marta râse.

— N-ai decât, sunt sătulă de viață și de bani și de tot. Nici măcar liniște nu mai vreau, nimic nu mai vreau.

— Ești nebună, fetițo, se calmă iar Globi.

— Se poate...

— Totuși, ai ceva în capul tău ăsta zvăpăiat... Ce vrei?

— Bine, răspunse Marta așezându-se mai comod pe fotoliu. Fac ce doriți, cu o singură condiție...

Globi se liniști definitiv. O cunoștea pe Marta, îi accepta toanele (de ce, nici el n-ar fi putut s-o spună) și, până la un punct, chiar îl distra o discuție cu această femeie. Dar numai până la un punct. Marta voia ceva de la el; ca să fie sigură că nu va fi refuzată, prelungise inutil această discuție. Ajunsese, în sfârșit, și la formularea pretenției. Cine știe ce aiureală i se mai năzărise.

— Hai, spune, o încurajă.

— Uite ce-i, îl vreau pe inginerul asta, îmi place, vreau să fie al meu.

— Ia-l, dacă-ți face plăcere, se grăbi Globi să-i satisfacă dorința.

— Nu, nu așa, făcu Marta serios... Vreau un pașaport pentru Elveția, cu toate vizele. De fotografia lui faceți

voi rost, nu e o problemă. Restul, mă privește pe mine...

„A naibii femeie, ce i-a trăsnit prin minte, tratează cu mine de parcă aș fi stăpân de sclavi și inginerul ăsta proprietatea mea.”

— De ce atâta grabă? îi spuse Globi mieros. Omul nu pleacă nici mâine, nici poimâine. Mai stă vreo lună de zile, la documentare și studii.

— Mie nu mi-a spus nimic, se miră Marta înveselindu-se brusc. Dar dacă mă minți? redeveni ea suspicioasă.

— N-ai decât să te interesezi... Nu dintr-o dată, ci așa, mai pe departe. O să-ți spună chiar el.

— M-ai convins, oftă ea fals.

— Și cât o să țină capriciul ăsta al tău?

— Cât o ține, făcu Marta indiferentă. Dacă n-o să mai vreau pașaport pentru el am să te anunț eu. Dar tu să-l ai gata. Și-acum spune-mi ce trebuie făcut...

Nu mai era nici urmă din femeia capricioasă de acum câteva minute. Asculta cu seriozitate, făcea mici obiecții și Globi își spuse că numai cine n-ar fi cunoscut-o pe Marta așa cum o cunoștea el s-ar fi lăsat înșelat de aparența aceea de frivolitate.

20

Orașul rămăsese în urmă și limuzina alerga pe

autostrada netedă și albă, spulberând kilometru după kilometru.

— Ești plină de surprize, îi spuse Mihai. Marta se aplecă pe volan. Conducea cu exaltare și, la început, Mihai se cam înspăimântase. Dar se convinsese că femeia șofa excelent și răsuflase ușurat.

— Am telefonat la mine și mi-au trimis mașina. Ce-i extraordinar în asta? Știam eu că o să avem nevoie de ea... O lună...

— Dar n-am să pot fi permanent cu tine, spuse Mihai. Am o mulțime de treburi...

— Le facem și pe alea, îi răspunse Marta ca și cum ar fi lucrat împreună cu el.

Opriră la o stație de alimentare și, lăsând mașina băiatului de la pompa de benzină, intrară în bufetul-bar. Nu mai era nimeni, în afară de o chelneriță tânăra care le sări în întâmpinare cu un zâmbet profesional.

— Te uiți la picioarele ei, îi reproșa Marta în glumă. Mă faci geloasă... Să știi că trădările nu le iert.

Mihai nu-i răspunse și când fata le aduse cafeaua îi privi pulpele goale, pline și rotunde.

— Da, are picioare frumoase, conveni el și amândoi râseră. Fata auzise, dar nu înțelesese ce spune și, crezând că mai vor ceva, se întorsese din drum într-o atitudine de așteptare.

— Scobitori, ceru Marta și fata aduse ce i se ceruse

fără să se mire. Se obișnuise cu trăsnăile și toanele clienților; mai ales ale celor ce poposeau cu asemenea mașini luxoase ca aceea pe care tocmai o aduce la parcare omul de la pompa de benzină.

— Nu vrei să conduci și tu? îl îmbie Marta și Mihai acceptă cu plăcere. Plimbarea aceasta nu-i spunea mare lucru. Se părea că, deocamdată, nu ascunde nimic. Marta se purta degajat, era tandră, ca și cum l-ar fi cunoscut demult și acum reînnoda o legătură mai veche. Intuia că jocul acesta nu era gratuit, deși comportarea Martei era firească. Sau era o artistă desăvârșită. Și cu atât mai periculoasă în acest caz, sau toată povestea nu avea nimic de-a face cu bănuielile sale.

— La ce te gândești? îl luă prin surprindere Marta.

— Eu? La nimic.

— Nu mă flatează răspunsul, încercă ea să se supere.

— Așa se răspunde de obicei, se scuză Mihai. Ca să-ți spun adevărul, mă gândeam că mâine dimineață, în loc să fiu cu tine, va trebui să lucrez.

— Chiar ai vrea să fii mereu cu mine?

— Cred că da.

— Crezi numai... Ingratule, și îl sărută ușor pe obraz.

Parcară în garajul hotelului și Marta propuse să meargă la un restaurant, pe care-l știa ea, unde se

serveau numai specialități naționale.

— Au niște cârnați cu varză, și cremvurști și o bere... lăudă ea restaurantul și îl apucă de braț.

...Marta avea dreptate. Toate erau minunate; berea proaspătă și rece, iar liniștea desăvârșită. Mihai remarcă, mai târziu, la o masă retrasă, pe Herta, secretara lui Globi, care își terminase dejunul și chemase chelnerul să-i prezinte nota de plată. „A naibii coincidență!” se gândi Mihai. „Nu m-a adus întâmplător aici!” Bine dispus, ciocni cu Marta și goli o jumătate de halbă. Halbele erau înalte, dintr-un porțelan fin cu flori imprimate și aveau capace ușoare de metal.

— Îmi vine să fur una ca amintire, spuse Mihai și Marta, îl sfătui, în glumă, să ascundă o halbă în buzunar.

Plecară și, după câțiva pași, Marta se opri:

— Am uitat ceva, spuse ea întorcându-se în restaurant. Se înapoie, după scurt timp, cu un mic pachet în mână.

— Ce ai acolo?

— Halba ta, chiar aia din care ai băut. Nici nu e spălată.

— Vai, se poate!

— N-avea grijă, am plătit-o, n-am furat-o...

...În holul hotelului, Marta îi spuse că e obosită și va

încerca să doarmă, ceea ce îl sfătuia și pe el să facă; Se vor întâlni mai târziu. O să-l sune ea la telefon.

„Încep să am aerul unui om care-i dus de nas. Nici nu mi-a cerut părerea. Se poartă cu mine ca și cum aș fi cățelușul ei... Foarte bine, dacă așa crede... Foarte bine!”

Se opri în fața ușii, cu cheia în mână și buzele i se uscară. Așa i se păru lui, cel puțin. Semnul pe care-l pusese la plecare nu mai era. Cineva intrase în lipsa lui. În niciun caz personalul hotelului. Se mai înapoiase în cursul dimineții, după ce se făcuse curățenie și i se schimbaseră prosoapele. Asta fusese înainte de a primi invitația Martei. Intră. Geamantanul intact; semnul se afla la locul său. Telefonă la recepție și întrebă dacă a fost căutat de cineva în lipsa sa. Nu-l căutase nimeni. Își scoase haina și se trânti pe pat cu mâinile sub cap.

Prânzul îmbelșugat, și mai ales berea, îl moleșiseră. Se hotărî să doarmă, nu „să se facă numai”, vorba lui Baraban. Asta însemna că trebuia să se îmbrace cu pijamaua și să se vâre sub așternut. Ridică perna și găsi un plic alb, închis. Nu mai așteptă să se consume surpriza, ci desfăcu nerăbdător plicul. O foaie de hârtie împăturită în două. Un scris nervos, ca al unei persoane ce se grăbește și se teme în același timp, acoperea în rânduri rare hârtia.

Domnule inginer,

Vă aflați într-o tovărășie foarte periculoasă. Femeia vă va pricinui necazuri. Fiți prudent și nu vă lăsați atras într-o aventură care ar putea avea consecințe grave. Este o spioană. Vrea să vă recruteze. Găsiți un pretext și nu vă mai întâlniți cu ea.

Cineva care vă dorește binele

P.S. *Ardeți biletul! Vă rog, ardeți biletul!*

Cortina se ridicase și piesa începuse! Citi de câteva ori biletul, nu pentru că nu l-ar fi înțeles, ci dintr-o pornire de care nu-și dădea seama. Scrisul, scrisul acesta i se părea că-l mai văzuse... Nu, nu se înșela, așa după cum era sigur că nu se înșelase nici atunci când citise biletul adus de prietenul acela cu mustață și ochelari fumurii al avocatului Laurențiu. Dar de data aceasta, scrisul îi amintea precis de un *altul*. Un *altul* pe care el îl văzuse... Da, știa unde... în dosarul acela cu mențiunea strict secret, pe care îl răsfoise când lucrase la elucidarea cazului „Baxer". Îi trecu prin gând că ar putea fi și o mistificare prin care... „Prin care, ce?", se întrebă el puțin enervat, deoarece nu-i găsea continuarea logică... Sau rivalitatea... Acea rivalitate dintre agenturi... în cazul acesta, persoana care-i scrisese... Nu era posibil, i s-ar fi spus dacă ar fi intervenit ceva în atâția ani de zile. Mai ales că știau că acolo unde se duce el va fi singur...

Arse biletul și scrumul pulverizat îl lăsă să se cearnă puțin câte puțin de la fereastra hotelului. Dar trebuia să pună imposibilul pe primul plan. Cu asta să înceapă. Adică, să accepte că biletul era scris de ei, de cei ce aveau interes să-l recruteze. Dacă n-ar fi ținut seama de el și s-ar fi purtat cu Marta ca înainte de primirea avertismentului, ar fi fost rău. S-ar fi demascat că asta așteaptă și el, să fie recrutat...

Dar erau și argumente ce pledau în sprijinul altei ipoteze: cel care-i trimisese biletul era sincer, voia să-l prevină. Să renunțe dintr-o dată la combinația „Marta”, după ce o puseseră așa de bine pe picioare, i se părea o neghiobie... Se decise să acționeze după cum avea să-l sfătuiască bunul simț. Acest al șaptelea simț care îl scosese, de multe ori, din cele mai încâlcite situații. Își trase așternutul peste cap și adormi ca și cum n-ar fi avut niciun fel de griji...

Îl trezi telefonul și, somnoros, întinse leneș mâna spre receptor. Cu voce de fetiță răsfățată, Marta îl zorea să se îmbrace.

— Nu... nu mă simt tocmai bine, se scuză el, cu voce înceată de om suferind. Mă cam doare capul... Eu știu... S-ar putea să ai dreptate... O plimbare pe jos ar fi bună... Deși tare aș vrea să nu mai ies... Da, mai ales că mâine sunt foarte ocupat și trebuie să mă înzdrăvenesc... Nu, n-ai dreptate, nu sunt nici ingrat, nici mofturos... Nu, nu

veni, mă îmbrac și cobor... M-ai convins, dar ai să mă ai pe conștiință...

— Nu arăți deloc, stimate domn, ca un om bolnav, îl întâmpină Marta în elegantul hol al hotelului.

— Ce știi tu! răspunse Mihai. Tot capul mi-e cuprins de un cerc de fier care mă strânge... N-am chef de nimic.

— Dragostea mea să-ți fi provocat durerile de cap? ridică Marta din sprâncene. Hai să mergem, nu-i mai lăsă ea timp de replică. Am de făcut câteva curse... Nu, nu cu mașina, ci pe jos. Îmi fac treburile și tu iei aer. Vezi, așa se poate îmbina plăcutul cu utilul.

Mihai o urmă mimând o indispoziție enervantă. N-o luă de braț. Marta îl sfătui să treacă pe la un doctor.

— Nu vreau la doctor! spuse Mihai ca un băiețel mofturos. N-are ce să-mi facă doctorul. Îmi trece până mâine.

— Cum crezi, conveni Marta, dar nu mai sta așa de abătut. Cine te vede are impresia că nu-ți face nicio plăcere să mergi cu mine.

— De ce exagerezi?

Dinspre răsărit curgea o noapte frumoasă. Cerul tremura ușor în ape albastre amestecate cu lumini de amurg. Bulevardele nu se animaseră încă. Oamenii așteptau răcoarea serii sau părerea de răcoare, pentru că întunericul dădea numai impresia că a dispărut căldura de peste zi. Asfaltul, zidurile înapoiau nopții dogoarea

soarelui din timpul zilei. Femeia îl apucase de braț și se lipea cu obrazul de umărul lui, potrivindu-și mersul după mersul lui. Nici ea nu avea chef de vorbă, așa părea. Mergea lângă el, tăcută și felină.

— Am să mă opresc puțin la o casă de mode, spuse aproape șoptit Marta, cerându-i parcă încuviințarea. N-am să stau mult. Dacă vrei, intri cu mine... Cum crezi!

— Te aștept! spuse Mihai.

Casa de mode se afla la intersecția bulevardului cu o stradă pe care se înșirau magazine de tot felul. Vizavi, un hotel de categoria întâi frecventat mai ales de turiști străini. Marta intră după ce îl strânse ușor de braț cu un: „Să fii cuminte!” Mihai se apropie de vitrina imensă în care erau expuse noutățile sezonului pentru femei. Un grup gălăgios se oprise lângă el comentând exponatele, glumind pe seama extravaganței unor modele. Era un grup de turiști români și, pentru o clipă, Mihai avu senzația că nu se mai află singur ci între ai săi, acasă, în fața „Victoriei (Magazinul Victoria din București este un monument istoric aflat pe teritoriul municipiului București. Magazinul a rezultat din transformarea unei părți din Palatul Librăriei și Institutului de Arte Grafice Socec & Co., construit în 1880. După 1931, magazinul s-a extins în toată clădirea. A fost reamenajat de arhitectul Herman Clejan în stil Art Deco, după modelul magazinelor pariziene, cu spații mari de expunere. A

fost primul mare magazin din România și și-a păstrat funcționalitatea de-a lungul epocii comuniste.)" sau a „Romartei (Romarta a fost un lanț de magazine din România. Krikor Zambaccian a inventat conceptul de consignație de artă după cel de-al doilea Război Mondial, deschizând primul magazin de acest tip pe Calea Victoriei din București, denumit Romarta (Arta Româneasca).)". Îl privi amuzat, bucuros de bucuria lor, și i se păru că glumele lor improvizate erau cele mai bune pe care le auzise în viața sa. Grupul se subție și rămase lângă el numai un bărbat cu favoriți deși, care ținea spânzurată de umăr o sacoșă din material plastic.

— Coniac! se adresă el lui Mihai și se trase mai departe de lumina vitrinei chemându-l cu un gest discret. Coniac... Vrancea... și făcu să apară din sacoșă gâtul unei sticle. Dai money, geld, franci, dai coniac la tine, stâlci el limba română crezând că așa va fi mai bine înțeles.

În primul moment lui Mihai îi veni să râdă, apoi îl cuprinse mânia. Cum i-ar mai fi tras una peste mutra aceea ferchezuită și i-ar mai fi scărmănat favoriții pomădați!

— Coniac, bun... fain... extra... începu să-și laude marfa și Mihai se întrebă pentru ce naiba merg unii în străinătate; să-și plaseze niște amărâte de sticle cu băutură sau să vadă ce este de văzut? Nu mult money...

puțin geld, puțin franci, insistă vânzătorul improvizat, crezând că „străinul” ezită.

— Ia balene, ia balene, este bune la cămăși! îi șuieră Mihai la ureche, dintr-o dată, în loc să-l repeadă. Și, „negustorul” rămase cu gura căscată privind la acest străin, clar își reveni numaidecât.

— Aha, ai fost pe la noi, spuse el.

— Uite ce-i, îl apucă Mihai de umăr, nu-ți dai seama că ne faci țara de râs? Ce, aici ești la talcioc? Vrei să pună poliția mâna pe tine? Dă-i drumu′ și bea-ți coniacul singur.

— N-am „Dunărea”, ar fi fost mai bun. Dar am la hotel, „Milcov”, spuse „negustorul”. Camera 120. După ora unsprezece. Milcov am, stărui acesta, și Mihai îi răspunse:

— Prefer „Segarcea”, „negustorule”, ai înțeles? și îi dădu drumul de braț tocmai când Marta se îndrepta spre el.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Marta.

— Dumnealui ne face țara de râs, explică Mihai. A venit cu O.N.T.-ul să vândă coniac. Hai, dă-i drumu′, îl zori pe „negustor”, dar Marta interveni prompt:

— Ce-ai cu omul, dragă!? Scoase o bancnotă din geantă și o întinse „negustorului”. Ține și dă-mi coniacul, spuse ea. Și omul îi întinse uluit sticla în timp ce privea mirat la bancnotă. Marta îi făcu un semn

amical și omul, revenindu-și, o luă din loc.

— Anda! încercă Mihai să intervină, dar femeia îi puse palma pe buze.

— Și dacă îți spun că mie îmi place la nebunie coniacul românesc? Îmi amintește de țară, de ai mei, de multe.

— Chiar ți-e dor? o chestiona Mihai. De ce nu te întorci?

— La ce? Nu mai am decât o mătușă bătrână căreia îi trimit pachete din când în când. Îi plătesc și vama, să nu mă blesteme că sunt zgârcită.

— Totuși, nu ți-e dor de locurile unde te-ai născut?

— De născut, eu m-am născut cu adevărat aici, spuse Marta cu puțină încrâncenare. Și tot aici am și murit, continuă ea. După o pauză, compătimindu-se... Sunt iremediabil pierdută... Numai tu, zilele astea, ai făcut să se aprindă o scânteie de bucurie... Spun, o scânteie, pentru că nu știu cât o să țină...

— Să nu dramatizăm; exagerezi, crede-mă!

Sticla pe care i-o dăduse Marta îl incomoda și tare ar mai fi avut poftă să scape de ea. Îi spuse și ei intenția și Marta i-o luă din mână și intră în primul magazin.

— Le-am spus să mi-o împacheteze și s-o trimită cu un comisionar la hotel.

— Ești o femeie întreprinzătoare, o flată el. Și periculoasă, mi-a spus mie cineva.

— Da, sunt foarte periculoasă, mai ales pentru urși ca tine, care se îmbolnăvesc când nu trebuie, glumi ea. Și, încetinind pasul, îl întrebă cu interes.

— Cine ți-a spus asta despre mine?

— Simțul meu de anticipație, surâse Mihai mângâindu-i mâna. El mi-a spus. Și încă ceva; mi-a atras atenția, că, dacă nu mă apuc de lucru, n-o să-mi fie deloc moale când am să mă înapoiez în țară.

— Pentru un șef mare ca tine?

— Chiar pentru un șef mare... Fiecare șef mare are un șef mai mare, în fața căruia trebuie să spună ce a făcut.

— Dar șeful cel mai mare peste toți șefii?

— Nici el nu e scutit... Are un alt șef care e format din toți șefii mari și mici și din cei care nu sunt șefi, și răspunde în fața lor.

— M-ai zăpăcit, nu înțeleg nimic, scutură Marta din cap și o șuviță blondă îi alunecă pe frunte dându-i un aer ștrengăresc.

Orașul se animase, apăruseră și edițiile de seară ale ziarelor, mai subțiri decât cele de dimineață, dar abundând și acestea în reclame cu fotografii pe un sfert de pagină. Ziarele de dimineață, groase ca niște broșuri de format uriaș, aproape că nu puteau fi citite pe stradă. Oamenii cumpărau fiecare ziarele preferate, le răsfoiau grăbiți citind rubricile pe care le cunoșteau și îi interesau, apoi le făceau sul și, aceste suluri de hârtie

erau aruncate în coșurile metalice care se găseau pretutindeni: pe străzi, în stațiile taxiurilor sau de metrou, în fața magazinelor.

— Ești atent la ce te întreb? îl înghionti ușor Marta.

— Forfota, reclamele, mă zăpăcesc. Nu sunt obișnuit cu animația asta. Îmi distrage atenția... E frumoasă rochia pe care ai comandat-o? o întrebă el și Marta îi reproșă:

— Mă așteptam să te interesezi mai demult... Sigur că va fi frumoasă... Era să și uit, se opri ea. O broșă, ceva să se asorteze la model și, mai ales, la culoarea rochiei. Să ne grăbim, peste o jumătate de oră închid magazinele de bijuterii.

Magazinul de bijuterii era micuț dar elegant, iar patronul, un om distins, într-un impecabil costum de culoare închisă completa atmosfera de seriozitate. O doamnă înaltă, fardată discret, probabil soția lui, le zâmbi amabil. Și patronul întrebă ce doreau. Marta nu era decisă. Bijuteriile scumpe, expuse la vedere, sclipeau și te atrăgeau irezistibil.

— O broșă sau ceva asemănător, care să fie în ton cu o rochie de spectacol de culoare bleu-pal, își exprimă dorința Marta.

Cristalurile lunecară fulgerând mătăsos; patronul și soția sa așezară, cu evlavie parcă, broșe, coliere, diademe, cercei și inele explicând profesional, dar

convingător, ce era fiecare piesă în parte, ce calități avea, câte carate, recomandând, pentru „un bleu pal”, cutare sau cutare bijuterie. Dar nu aminteau nimic despre preț. Și nici Marta nu întreba. Mângâia fiecare bijuterie, o proba, se privea în oglinda înaltă. Nu se grăbea și nici patronul nu dădea semne de nerăbdare. Vorbea aproape șoptit; uneori glasul îi devenea șuierător; se extazia și el, mai mult prin privire și mimică decât prin vorbe. Mihai privea încântat acest joc de lumini răsfrânt de pietrele prețioase. Marta se opri la o broșă de aur în formă de floare, cu o stamină de ametist șlefuită cu măiestrie. Întrebă de preț și, fără să se tocmească, dădu adresa hotelului și numărul camerei lui Mihai. Dar reveni, scuzându-se, și căută în geantă.

— Nu am carnetul de cecuri la mine, spuse ea. O să vă dau bani, deși aș fi avut nevoie de ei pentru altceva.

Scoase banii și achită. Era o sumă mare și Mihai se întrebă pentru ce umbla Marta cu atâția bani la ea când mai comod și mai sigur ar fi fost să se folosească de carnetul de cecuri. Vârî broșa în geantă cu un gest neglijent și Mihai se întrebă dacă într-adevăr bijuteria îi plăcuse atât de mult cum spusese cu numai câteva clipe înainte.

— Mă schimb și mergem undeva să cinăm, îi spuse Marta după ce coborâră din lift.

— Mă doare capul, se eschivă Mihai, ți-am spus doar.

— Nu vrei să-mi faci și mie o plăcere, se lipi Marta de el îmbrățișându-l. Te rog mult... Zilele care vin o să ne vedem mai puțin, mi-ai spus că ai de lucru.

— Nu te poate refuza nimeni, ești irezistibilă.

— Atunci, peste o oră vii să mă iei.

Intră în camera sa, liniștit, și înainte de a-și dezbrăca haina goli buzunarele pe cristalul mesei. Era un vechi obicei de-al său, care, cu timpul, se transformase în deprindere. Portmoneul, pașaportul, batista, bani mărunți. Și... și asta ce mai era?... în buzunarul de sus al hainei un inel. Da, un inel de aur cu un diamant ca o lacrimă înghețată. Rămase uluit cu inelul în mână și piatra juca ape și culori tremurătoare. Inelul îl frigea parcă. Îl lăsă pe masă, iar restul obiectelor le puse în haina cu care voia să se îmbrace.

Cum ajunsese inelul acesta la el? Dar nu mai avu timp să caute răspuns. Se auziră ciocănituri în ușă nu prea puternice, dar insistente. Își îmbrăcă haina și, cu un gest grăbit, luă inelul și îl aruncă în glastra de porțelan din mijlocul mesei, printre lujerele florilor. Deschise și se pomeni cu doi bărbați care se legitimară și apoi intrară înăuntru, fără să ceară permisiunea. Unul dintre ei, spuse, deși nu mai era nevoie:

— Poliția!

— Pentru ce? încercă Mihai să protesteze. I se cerură actele și Mihai îi întinse pașaportul. Polițistul îl răsfoi, îl

arătă și celuilalt și spuse cu o politețe exagerată:

— Vă rugăm să ne iertați, dar nu avem încotro. Legea ne obligă să dăm curs unei reclamații. Bijutierul, la care ați fost cu o doamnă, reclamă că i-a dispărut unul din inelele pe care i le-a arătat.

— Singur spune că am fost cu o doamnă!

— Bineînțeles, și la dânsa se află acum cineva... Nu vă acuzăm de nimic, nu ne îndoim de cinstea dumneavoastră, dar, v-am mai spus, ne obligă legea.

— Am să-l dau în judecată pentru calomnie, încercă Mihai să se înfurie.

— E dreptul dumneavoastră, după cum obligația noastră e să ne încredințăm de adevăr.

— Dar e umilitor, protestă vehement Mihai.

N-avem ce face, se scuză polițistul cu un surâs stingher.

— Bine, făcu Mihai, depărtând mâinile de corp și unul dintre polițiști începu să-l percheziționeze cu abilitate. Nu insistă prea mult asupra celorlalte buzunare și pipăi îndelung, fără grabă, buzunarul de sus al hainei, ca și cum ar fi știut dinainte unde se afla obiectul. Polițistul își vârî degetele în buzunarul hainei, îl întrebă dacă s-a schimbat și Mihai spuse că nu. Dar regretă imediat minciuna. Înțelese totul. Înțelese și avu impresia că cineva i-a așternut o pânză roșie peste față. Scăpase o ocazie unică, dar acum nu mai avea ce face.

Polițiștii se uitară unul la altul, puțin derutați, și îl rugară să deschidă geamantanul. Scotociră și în el, și în hainele din garderobă și în noptieră. „Uite, acolo. În vaza aceea este”, îi venea lui Mihai să strige, dar nu putea s-o facă. Spuse, totuși:

— Vă rog, întoarceți și covorul, căutați și pe garderob, și în vaza aceea, răscoliți totul să vă încredințați că este o eroare... Eu, însă, am să mă plâng instituției dumneavoastră și ambasadei mele. Este un adevărat scandal!

— Dacă nu o să-l faceți dumneavoastră, nu o să fie, spuse unul dintre polițiști. Noi am venit fără zarvă și am procedat cu discreție... Ce-ați fi făcut în locul nostru?

Mihai le dădu dreptate și cei doi îl rugară să se descalțe și de pantofi, lucru pe care Mihai îl făcu protestând și proferând amenințări la adresa bijutierului calomniator. Polițiștii erau din ce în ce mai încurcați; asudaseră și, la fiecare două cuvinte, se scuzau. Mihai citea parcă în gândurile lor nemărturisite un fel de neîncredere față de el, aproape o certitudine că inelul se afla aici, undeva, și că îi trăsese pe sfoară. Plecară totuși, rugându-l să considere totul ca un incident neplăcut și promițându-i că vor lua măsurile care se impun împotriva celui care îi pusese pe drumuri și le crease o situație penibilă. Închise ușa în urma lor și îi veni să înjure furios, să ia glastra aceea pe care numai

ghinionul i-o pusese la îndemână și s-o trântească de parchet. Regizaseră totul admirabil și dacă n-ar fi avut obiceiul acesta cu golitul buzunarelor, ar fi putut intra cu adevărat în joc. Dar ce-l determinase să arunce inelul în vază, când auzise bătăile acelea insistente în ușă? Nu-și putea da seama nici acum după ce totul se liniștise. Instinctul de conservare, teama de a nu îi surprins? Lucrase subconștientul, intervenise prompt luând-o înaintea rațiunii? „Iată cum poate face un inel, dintr-un om întreg la minte un freudist convins!” Și Marta! Acum nu mai avea niciun dubiu. Biletul acela care-l prevenise îi fusese trimis de cineva care îi voia binele. De cineva care încerca să păzească un inginer român de cursa care i se întindea. „Ei bine, își spuse Mihai, am cam întârziat. Dar recuperăm timpul... O să vă ajut eu. Un prim rund pierdut de voi dar, mai ales, de mine.”

Scoase inelul din vază și îl puse în buzunarul de sus al hainei cu care fusese în oraș. Se va îmbrăca tot cu ea. Știa el de ce... Avea să se amuze și, în același timp, să-i pună în încurcătură și pe cei ce regizaseră toată comedia.

Marta se afla în apartamentul ei. Își schimbase rochia și fuma plimbându-se nervoasă.

— Am să mă plâng ministrului de externe, izbucni ea când îl văzu pe Mihai. Au năvălit la mine ca sălbaticii și

au pus o femeie să mă controleze ca pe o hoață... Auzi, mizerabilii; eu să iau un prăpădit de inel. Și de la cine? De la un mizerabil și mai mare, pe care aș fi putut să-l cumpăr cu dugheana lui cu tot... Dacă nu-l bagă în pușcărie, fac scandal internațional. Mihai de-abia o putu liniști. Apoi îi povesti că și el fusese supus la același tratament. Ochii Martei scăpărau și Mihai nu-și putu da seama dacă mânia era sau nu sinceră. Să nu fi știut de acest aranjament? Dar vizita la bijutier nu ea o făcuse? Să nu fi cunoscut urmarea? Cine și când să-i fi strecurat inelul în buzunarul hainei dacă nu ea? Altcineva, în aglomerația de pe bulevard?

— Mi-a pierit tot cheful, spuse Marta strivind de pervazul ferestrei țigara pe care de-abia o aprinsese. Hai, să mergem, se răzgândi ea aproape în aceeași clipă și îl apucă pe Mihai de braț...

— Am nevoie de aer, mă înăbuș, spuse ea așezându-se la o masă lângă fereastră. Chemă chelnerul și, înainte de a comanda, ceru să i se deschidă fereastra.

Încet, încet, Marta uită cele petrecute. Deveni volubilă și spirituală și îl copleși pe Mihai cu tot soiul de drăgălășenii.

— Să-ți spun ceva, dar rămâne între noi, și Mihai se apropie mai mult de ea. Am găsit în buzunarul hainei inelul reclamat de bijutier...

— Cum? făcu Marta și Mihai o rugă să vorbească mai

încet ca să nu fie auziți.

— Îl am la mine, îi spuse Mihai și îl scoase din buzunar.

Marta îl luă și îl răsuci între degete, cercetându-l cu atenție și curiozitate ca pe o raritate pe care nu o mai văzuse până atunci.

— Bine, dar dacă ți-a plăcut, de ce l-ai furat? Puteai să-mi spui mie și nu mai aveam neplăceri.

— Dar nu l-am furat, spuse Mihai blând.

— Ești cleptoman, nu-ți dai seama ce se întâmplă cu tine, pui mâna așa...

— Dar ți-am spus că nu eu l-am luat, se strădui Mihai să o convingă și Marta se părea că îl crede.

— Adică, vrei să spui...

— Da, vreau să spun că bijutierul este un mare șnapan. Un individ fără scrupule. Inelul mi-a fost vârât în buzunar de el sau de vreun complice de-al lui.

— Nu înțeleg, de ce?

— Eu înțeleg... A văzut la tine bani; s-a gândit că prin șantaj, ca să renunțe la reclamație; avem să-l îmbogățim. Inelul găsit la unul din noi ar fi fost o probă care ne-ar fi acuzat fără putință de apărare...

Marta îl ascultă cu interes și spuse cu gândul aiurea:

— Cum o fi putut să-i treacă prin minte?

— Dar cu inelul ce facem?

— Să-l ia dracu, și, cu un gest brusc, înainte ca Mihai

S-o poată opri, îl aruncă pe fereastră... Să-l caute prin iarba din preajma restaurantului, dacă vrea să-l aibă înapoi.

— Păcat, făcu Mihai, era un lucru frumos.

— Într-adevăr, păcat, spuse și Marta, dar gândindu-se la cu totul altceva, nu la inelul pe care îl aruncase cu un gest de mânie princiară.

Prin geamul ferestrei se legăna un vânt ușor, pus pe joacă. Părul blond al Martei se risipi într-o mulțime de șuvițe moi, aurii. Și Mihai, fără s-o întrebe pe femeia de lângă el, chemă picolo și-i spuse să închidă fereastra.

...Mergea lângă Marta dar număra minutele în gând. Era trecut de unsprezece noaptea și Mihai știa că tânărul cu favoriți, de la care Marta cumpărase coniacul, îl aștepta în hotelul acela turistic, la camera 120.

21

Ca să ajungă la serviciu, Vâlsan schimbase două tramvaie și un autobuz. Era supărat pe șeful său, Baraban, care ar fi putut, după părerea lui, să-i spună de dimineață ce era de spus, nu să-l cheme de la treburi acum, spre ora prânzului, pe căldura aceasta infernală. Și în tramvai, și în autobuz, cu toate că geamurile erau deschise, mai puțin cele de vizavi de taxatoare care se plâng într-una că „le trage curentul”, aerul era fierbinte

ca într-o etuvă. Și Vâlsan se chinuise și se enervase cumplit până ce intrase în biroul său, unde era răcoare și bine. Îi raportase lui Baraban că a sosit, dar maiorul îi spusese să mai aștepte. Îl va chema el când va fi liber. „Asta-i bună, se revoltase Vâlsan, parcă eu aș fi venit de capul meu, nu că m-a chemat dânsul”. Dar nu așteptă prea mult și Baraban îl primi, moleșit și el de căldură, dar încheiat la haină și cu cravată la gât.

— Te-am chemat să-mi spui ce părere ai de obiectivul „M”, acum după ce l-ai supravegheat atâta timp. „Pentru asta m-a chemat? Îmi vine să-mi ies din pantofi. Nu putea să-mi spună de dimineață?” Își înghiți nemulțumirea și raportă laconic:

— Nimic deosebit, tovarășe maior.

Baraban privea pe deasupra capului tânărului căpitan, parcă absent. Își coborî, în sfârșit, privirea spre el, o privire obosită de om hărțuit cu nenumărate probleme. Și Vâlsan îi văzu cutele din jurul gurii cum se adânciseră și crețurile mărunte din preajma ochilor, și își dădu seama că Baraban începea să îmbătrânească neobișnuit de repede.

— Să insistăm în continuare, spuse Baraban umezindu-și buzele uscate... Și încă ceva: să-mi stabilești dacă există vreo legătură între obiectivul „M” și fosta gazdă a presupusului Laurențiu. Dacă se cunosc, dacă nu cumva și soția inginerului Marin are

vreun amestec. Iei legătura și cu cei ce au în supraveghere aceste probleme și coordonezi dumneata totul... Prea mare risipă de efort... Studiezi și îmi raportezi.

Vâlsan se ridică de pe scaun dar Baraban îi făcu semn să se așeze la loc.

— Acum altceva... în legătură cu festa amantă a lui Laurențiu, cu Lila, dacă nu mă înșel așa o cheamă; trebuie să ții minte mai bine ca mine... Cum să-ți spun... Baraban își făcu de lucru mutând scrumiera din stânga în dreapta sa. Cum să-ți spun, reluă el nehotărât, poate c-ar fi bine să n-o mai... supraveghezi atâta.

Vâlsan înțelese ce voia să-i spună, de fapt, Baraban. Pe Lila nu o avea în supraveghere. Baraban se referea la cu totul altceva. De ceea ce îi fusese teamă, nu scăpase...

— Am înțeles, răspunse el acru și Baraban nu puse punct discuției după acest „am înțeles” al căpitanului.

— Nu cadrează... nu se face, zise Baraban cu o convingere care pe Vâlsan îl agasă.

— Tovarășe maior, dar nu e vorba de ceea ce bănuiți, e cu totul altceva. Știu, este greu să mă credeți, eu sunt tânăr, neînsurat, ea e frumoasă... Concluzia ar veni de la sine, singură, fără niciun efort... Are niște părinți tare cumsecade. Niște oameni care au făcut totul pentru acest copil al lor... M-au rugat să mai trec din când în când pe la ei; spun că așa, poate, poate, mai de teamă,

mai de rușine, fata o să-și vadă de treabă... Asta-i tot, vă rog să mă credeți. Nu v-am raportat de teamă că o să râdeți de mine.

— Ce, asta-i de râs? se supără de-a binelea Baraban. Asta-i de râs?

— Știu că nu, dar m-am gândit...

— Să nu te mai gândești, îl repezi Baraban aparent fără vreun motiv. Și continuă în aceeași notă de om obosit, puțin jenat, de la început: Vezi cum poți să-i ajuți pe bieții oameni. Dar fără complicații... Mai ales acum, au nevoie de ajutor. Aseară, fata asta a lor, pramatia asta, se enervă iar Baraban, a făcut-o lată la „Podgoria". A ieșit și cu scandal: s-au certat unii din cauza ei.

— N-am știut, zise Vâlsan moale, cu regret.

— Păi, vezi?! îi reproșă Baraban... Du-te de ia legătura cu cei despre care ți-am spus, îl zori el închizând discuția despre Lila. Se vedea că nu-i face nicio plăcere. Lui și, mai ales, lui Vâlsan. Căpitanul plecă și Baraban se grăbi să fie punctual. Îl chemase colonelul Arghir la douăsprezece și acum era douăsprezece fără cinci.

— A luat legătura cu Mihai dar se pare treburile merg ca melcul, zise Baraban. Au încercat să-l recruteze dar, din vina lui, s-a ratat încercarea. I-a spus totuși că treaba se va aranja...

Arghir se stăpâni să nu înjure. Își netezi cu mâna, de

câteva ori, părul tuns scurt și zise calm:

— Să vedem însă cum se va aranja... Trebuie să se aranjeze... Evident, ne interesează să prindem și firul de aici, să lămurim cu accidentul acela și cu agentul de la institut, dar principalul este să protejăm invenția... Invenția profesorului Poenaru, asta ne interesează în primul rând... Chiar dacă prinderea agenților va mai dura, cei de dincolo trebuie dezinformați. Asta, în primul rând. Dezinformați și siliți să nu mai acționeze altfel decât așa cum vrem noi. Recrutarea consilierului lui Poenaru îi va liniști, le va dă certitudinea că sunt aproape de scop; iar Mihai va putea să o lungească până ce invenția va fi gata și se va experimenta.

— Tovarășe colonel, spuse Baraban neconvins definitiv de argumentele lui Arghir, ce ne face să credem că nu vor lucra pe mai multe direcții? Și să nu uităm că nu numai o agentură vrea invenția.

— Oricum, mâna dreaptă a profesorului, recrutată de ei, îi va potoli. Le va da certitudinea că se află la un pas de țintă. Și ceilalți când vor afla de recrutare, și vor afla asta, prin mijloacele lor sau, să ne gândim, poate îi vom ajuta noi, tot spre consilierul lui Poenaru se vor îndrepta. Vor avea un motiv în plus, o bază de șantaj...

— Așa s-ar părea, zise Baraban. Arghir nu-i reproșă scepticismul, dar nici nu mai încercă să aducă argumente noi ca să-l convingă. Nu mai era timp pentru

asta, trebuia acționat viguros. Și aici, și acolo...

— Să vedem ce măsuri luăm, spuse Arghir. Ridică receptorul și comunică secretarei să nu fie deranjat de nimeni. Numai ministrul, dacă întreabă de el, să-l anunțe. Două cafele, nu? se adresă către Baraban care își masa pleoapele. Două cafele tari, ce zici?

22

Insistențele lui Krugenn pe lângă secretara lui Globi nu rămăseseră fără rezultat, deși ar fi dorit ca lucrurile să avanseze ceva mai rapid. Gheața în care se părea că este înfășurată Herta se topea încet și, spre bucuria lui Krugenn, femeia din ea devenea tot mai mult femeie, se trezea din indiferența nefirească și, mai ales, de neînțeles pentru el. Herta devenise mai comunicativă, învățase să râdă, sau își reamintise că știe și, uneori, când ieșea în oraș cu Krugenn, mai ales seara, se îmbrăca în culori mai vesele. Dar tot ce făcea nu părea că este pentru propria-i plăcere, ci pentru bărbatul care o copleșea cu amabilități. Parcă fiecare abatere de la modul de viață cu care se obișnuise în atâția ani era o doctorie amară pe care o înghițea picătură cu picătură, nu în speranța că va avea, în final, un efect curativ ci numai așa, ca să nu dezamăgească medicul.

Krugenn o invitase și acasă la el și Herta nu ezitase să

vină. Acceptase așa cum accepți o invitație a unui camarad cu care-ți face plăcere să discuți. Krugenn observase asta, dar nu renunțase. Devenise pentru el o adevărată obsesie ca din secretara șefului său să facă amanta și confidenta sa. Și cu cât Herta îl făcea să înțeleagă că vede în el un camarad, un prieten, cu atât se înverșuna Krugenn. Ea mai mult asculta decât vorbea. Asculta cu răbdare, fără să dea semne de plictiseală; intervenea rareori și, atunci, Krugenn remarca inteligența și perspicacitatea ei. Îi povestise viața sa, cu micile adausuri care să-i dea un iz de insolit, în speranța că și Herta i se va destăinui. Dar ori de câte ori venea vorba despre viața ei, Herta se închidea ca într-un blindaj și nu spunea aproape nimic. „Deformație profesională”, se gândi Krugenn și trebui să recunoască în femeia care îl ațâța și-l tulbura, calități pe care el, din păcate, le avea numai în parte.

— Ai gust, remarcase ea când venise prima dată acasă la el și începu să-i laude mobilele, tablourile, covoarele cu o competență de care Krugenn nu o crezuse capabilă. Apoi, parcă fără nicio legătură, îi spusese că oricare femeie s-ar simți bine aici. Vorbise atât de detașat, ca și cum ca nu ar fi fost o femeie care să se simtă bine. Refuzase coniacul franțuzesc. Bere, da, acceptase și băuse însetată paharul. Krugenn o mai întrebase, printre altele, de ce nu se căsătorește, dar își dădu seama

de neghiobia lui. Indirect. Era o propunere, un apropo și lui nu-i trecuse niciodată prin minte să-și lege viața de o singură femeie. Herta îi răspunsese, firesc, că mai are încă timp, și asta îl liniștise. „Mai am timp pentru că, deocamdată, nu am... timp”, făcuse ca un joc de cuvinte, și se amuzaseră împreună. Mai ales Krugenn. Care căutase să descifreze sensul frazei.

— Însăși condiția umană, încercase el să teoretizeze, e împotriva acestui act care a devenit o prejudecată stupidă ce îngrădește spontaneitatea individului. În dragoste și, firesc, în creație. Doar sexualitatea a fost și este aceea care a decis și decide încotro se îndreaptă omenirea.

— Cam exagerată părere, îl temperase ea. Omul nu trebuie redus la instinct. Ar fi tragic să fie așa. Tragic și plictisitor. Și primejdios, totodată. Pentru speța umană, pentru viitorul ei.

— Pe naiba, râsese el. Când doi oameni, fac dragoste nu s? gândesc la viitorul speței, ci la dragoste.

— Dar după asta?... Dar înainte de asta?

— Mă predau cu arme cu tot, evitase el să mai continue disputa încolțit de logica și argumentele Hertei. O capitulare serioasă, din lipsă de replici, i s-ar fi părut degradantă pentru el. Pentru orgoliul său.

...Ultima dată când se întâlniseră, Krugenn observă că Herta era îngândurată. Parcă absentă la cuvintele sale.

O întrebase ce are și ea îi răspunsese, ca întotdeauna, direct, fără ocolișuri:

— Nu știu ce-o să iasă din toată povestea asta cu Marta Vertulian... Nu-ți reproșez nimic, doar a fost ideea șefului, nu a dumitale... O idee nefericită, completă ea și Krugenn ciuli urechile. Dar Herta tăcu și atunci el o întrebă:

— Cum adică, nefericită?

Herta îl privi în ochi și el repetă întrebarea. Atunci ea îi spuse strângând ușor buzele în semn de nemulțumire.

— Nu am nicio încredere în capacitatea acestei femei. A fost și a rămas o frivolă, o femeie care vrea să pară sofisticată, pentru a deveni mai interesantă.

— O, dar observ că vă cunoașteți, și încă bine, zise Krugenn, cu un ton ușor de glumă.

— Eu, da, ea însă nu mă cunoaște.

— Doamne, și dumneata, Herta, crezi că o pune cineva să rezolve cine știe ce probleme complicate?

— Oricum, mi-ar părea rău, pentru dumneata, să iasă prost. Știi cum e șeful. Se leapădă de toți și lovește, lovește tare, așa cât îl vedem de micuț.

— Ai dreptate, întări Krugenn. Este crud, uneori, șeful. Și nu întotdeauna cu motiv.

— După eșecul recrutării inginerului acela, Milcovan parcă, l-ai văzut cum a reacționat? D-aia spun eu că Marta nu e ceea ce trebuie.

— Ai dumneata vreo sugestie?

— Eu nu, de vreme ce chestiunea a ieșit așa...

— Data viitoare va fi altfel, spusese Krugenn. Și să mai știi un lucru, adăugă el. Nu din vina Martei nu a putut fi recrutat.

— Dacă asta crezi „cu atât mai rău pentru dumneata, spuse Herta și Krugenn se gândise că această femeie care știa totul... Doamne! se cutremură Krugenn. Evident, numai de la șef știa totul. Asta însemna că era iubita șefului, confidenta lui. Și el debitase o sumedenie de lucruri necontrolate, multe din ele tocmai la adresa lui Globi. Nu cumva chiar Globi îi ordonase să-i câștige prietenia ca, pe urmă, să-l poată informa de fiecare pas al lui? Privi la femeia din fotoliu și se gândi că putea fi capabilă de așa ceva. În clipa aceea simți cum începe să se topească entuziasmul erotic pentru secretara domnului Globi... Se despărțise de ea încercând să afișeze regretul, dar hotărât să o ocolească.

Chiar a doua zi, începu să-l chinuiască dorința de a o vedea, de a-i auzi glasul. Își spuse, supărat pe sine însuși: „Bietul Bobi, biată gloabă, ai început să te ramolești. Te-ai îndrăgostit de-a binelea, idiot bătrân”. De fapt, făcând această mărturisire, Bobi Krugenn nu era prea departe de adevăr.

...Timpul îl presa, și trebuia să facă ceva până nu era prea târziu. Prima tentativă de recrutare a lui Milcovan

eșuase. Când aflase de la Marta că inelul se aflase totuși în buzunarul hainei inginerului, Krugenn începu să înjure îngrozitor și să verse un potop de blesteme la adresa acelor indivizi care, în culmea tâmpeniei lor, cred că ei sunt cei ce susțin pământul cu picioarele lor, și nu pământul pe care calcă îi susține. Și cât de simplu și curat se desfășurase totul! Fără nicio bănuială, fără niciun incident. Iar ei, acești oameni de nimic, nu fuseseră în stare să rezolve lucrul cel mai simplu. Bine cel puțin că inginerul dăduse vina pe bijutier, pe viclenia și lăcomia lui. Găsise singur o explicație, fără să bănuiască altceva. Iar Marta nu trebuia decât să-i alimenteze această părere și să-l convingă să lase lucrurile așa cum erau. Aruncase inelul și vinovăția bijutierului nu mai putea fi probată prin nimic. Cel mult, inginerul putea să-l tragă la răspundere pentru calomnie. Marta însă va avea grijă ca excesul de demnitate al inginerului să nu ducă la un deznodământ care să încurce treburile.

Și aiurita asta de femeie, de ce o fi aruncat inelul? Bani risipiți. Bijutierul primise bani pentru inel. Nu era cu nimic în pierdere. De fapt, el nici nu avea habar de toată comedia care se jucase în numele său. Și tocmai de aceea Krugenn, că a lui fusese combinația, nu avu liniște câteva zile, până ce Marta nu-i comunică faptul că inginerul uitase complet întâmplarea.

Numai după ce primi această veste, Krugenn se hotărî să pună la cale o nouă combinație, din care inginerul să nu mai aibă decât o singură cale de ales.

23

Nu-l mai lăsă să se întoarcă la hotel. Îl luă cu mașina de la bibliotecă și, când Mihai îi spuse că ar fi vrut să se schimbe, Marta nici nu voi să audă.

— M-am săturat de documentarea ta. Azi e sâmbătă. Până luni nici să nu te gândești că te mai las să te apropii de nesuferitele tale de hârtii.

— Mi-e foame și aș fi vrut să mă și schimb, încercă Mihai s-o convingă, dar Marta se făcu că nu-l aude și apăsă pe accelerator cu încăpățânare. Trecură vâjâind prin oraș și când ajunseră pe autostradă mări și mai mult viteza.

— Mai încet, nu se poate? spuse Mihai și femeia răspunse, fără să întoarcă privirea spre el:

— Dacă ți-e teamă, prinde-ți centura de siguranță.

— Asta am să și fac, și Mihai își prinse centura cu un gest ostentativ care ar fi vrut să sublinieze că nu are încredere în calitățile de șofer ale Martei. Apoi se cuibări îmbufnat și nu mai scoase un cuvânt. Nici Marta nu mai vorbea; conducea atent, cu mâinile încordate pe volan, cu fruntea încrețită ușor.

— Unde mergem? întrebă Mihai într-un târziu. Marta ridică piciorul de pe accelerator și mașina își încetini mersul. Intrau într-un orășel liniștit, cu străzi curate și case cu acoperișul de olane țuguiat purtând patina vremii.

— Ai să vezi, îi răspunse Marta, am să te răpesc, asta am să-ți fac. Dar, deocamdată, să mâncăm undeva. N-am ce face cu un om flămând. Opri în fața unui restaurant și intrară. Era răcoare și liniște; o răcoare plăcută și mirosea a curățenie.

— Totuși, unde mergem? se interesă Mihai când ajunseră la cafea.

— Uff! zise Marta ca și cum ar fi trebuit să satisfacă un capriciu. N-ai răbdare deloc... Vreau să-ți fac o surpriză, așa că, te rog, nu-mi răpi această plăcere.

— Bine, conveni Mihai și se urcară din nou în autoturism.

Mașina alerga iar nebunește, în urmă rămâneau sate pitorești, și orășele amorțite în căldura amiezii... Se apropiau de frontieră și Marta încercă să-i risipească temerea bărbatului de lângă ea.

— Avem un permis de patruzeci și opt de ore... Am și bilete pentru concursul de muzică ușoară...

— Într-adevăr, o surpriză, se entuziasmă Mihai spre satisfacția Martei. Ești o comoară, draga mea, și o sărută pe obraz.

— Profiți că nu mă pot apăra, spuse Marta. Frână brusc și îi prinse capul în palme. Îl sărută apăsat ciufulindu-i părul.

— Vreau să-mi plătesc datoriile, și îl mai sărută o dată.

Sala gemea de lume și instalațiile de aer condiționat abia reușeau să facă față. Era totuși puțin cald și se aplauda delirant fiecare interpret. Uneori se fluiera și se tropăia minute în șir, de aveai impresia că plafonul avea să cedeze și să se prăvălească peste public. Muzica era, în general, plăcută, melodioasă și lui Mihai îi plăcea. Versurile însă erau îngrozitor de searbăde, neinspirate. Mihai constată că pretutindeni se întinsese molima asta a textelor proaste. Inima, mai ales inima era pusă în cele mai năstrușnice ipostaze: să suspine, într-un clar de lună, să plângă în hohote într-o pădure laolaltă cu păsările, să râdă cu zorii, cu soarele, să ticăie ca metronomul, să tipe sfâșietor ca sirena vapoarelor, ba să explodeze, de durere, ca o bombă atomică.

— Ce tot au ăștia cu inima? îi șopti Mihai Martei într-un moment de acalmie.

— Nu-ți place? se miră Marta.

— Ba da, însă ar trebui să mai lase în pace sărmana inimă, să n-o mai obosească în halul ăsta...

În pauză, Mihai se oferi să cumpere răcoritoare și

Marta îi ceru și dulciuri. Când voi să plătească, Mihai scoase, cu surprindere, din buzunar un petic de hârtie, pe care o mână energică de bărbat scrisese câteva cuvinte: „Femeia vrea să te racoleze, fii prudent. Intri într-un joc periculos". Cum ajunsese biletul acesta în buzunarul său? Era, într-adevăr înghesuială, așa că exista o explicație. Dar cine îl scrisese? Alt avertisment, scris însă de o altă mână. Îndemnul la prudență să aibă aceeași sursă? Nu avea însă timp să dezlege... enigma. Plăti și se strecură spre Marta care fuma cu vădită plăcere. În holul imens, luminat puternic, Mihai privi publicul și constată că aici era, de fapt, nu numai un reușit concurs de muzică ușoară, ci și o veritabilă paradă a modei. Pentru el, chiar mai interesantă decât muzica. Rochiile lungi, ușor decoltate, de o eleganță sobră, se amestecau cu minijupele strident colorate, cu hainele negre, cu sacouri pestrițe, cu cămășile largi și pantaloni Instruiți și peticiți sau în dungi ca niște pijamale. Și toate aceste rochii, haine, pijamale și cămăși zâmbeau, râdeau și comentau într-un vacarm asurzitor din care nu puteai înțelege ceva.

— Oamenii n-au griji, petrec, îi explică ea și Mihai nu o contrazise. Să fi știut oare și Marta de biletul pe care Mihai îl găsise în buzunar?

— E minunat, nu-i așa? îi ceru ea părerea și Mihai îi spuse că da. Dar gândul lui era în altă parte. Iar nebuna

asta de femeie părea că nu are nimic altceva în minte decât concertul care trebuia să reînceapă.

Părăsiră orașul când începuse să se înnopteze. Marta ar fi vrut să mai rămână puțin, să se plimbe cu barca pe lac și să cineze la un restaurant pe care îl cunoștea ea. Dar Mihai stăruise atât să plece, până ce Marta își dădu încuviințarea.

Trecură frontiera. Noaptea era calmă și Marta conducea încet, exagerat de încet chiar, se gândi el cunoscându-i pasiunea pentru viteză. Nu părea prea bine dispusă, deși nu avea niciun motiv. Din când în când se uita la ceas, ca și cum singura ei preocupare ar fi fost să știe, în permanență, ce oră este. Prin geamul deschis vântul îi flutura o șuviță de păr ce se zbătea ca un capăt de eșarfă.

Poposiră la un motel și Marta ceru coniac și suc de portocale.

— Sunt obosită, motivă ea lipsa de volubilitate. Îmi simt inima în tâmple. Mai bine am fi rămas încă o noapte, acolo. Parcă am o ceață în fața ochilor... În sănătatea ta, spuse ea ridicând paharul. Băură amândoi. Apoi Marta îi spuse că-i e foame și o chemă pe fata tânără și drăguță care îi servea...

Mânca încet, cu pauze lungi și, spre surprinderea lui, începea să se înviorează. Deveni vorbăreață, glumea și

râdea tare. Și timpul se scurgea pe nesimțite...

— Mi-e somn, mi-e tare somn, se plânse Marta când ieșiră. Automobilul, parcat în fața motelului, îi aștepta cu pernele sale moi și Marta îi mărturisi, râzând tare și sărutându-l, că se simte minunat, că s-a cam îmbătat puțin. Într-adevăr, băuse câteva păhăruțe de coniac.

— Am să conduc eu, spuse Mihai, dar să știi că mă grăbesc. Așa că închide ochii. Femeia protestă, dar Mihai o convinse totuși că așa era mai bine. Într-adevăr, îi era teamă ca Marta să mai pună mâna pe volan. Urcară în automobil și își prinseră centurile de siguranță.

Automobilul aluneca parcă și Mihai aproape nu-și dădu seama când acul kilometrajului depăși cifra de o sută. Farurile puternice despicau întunericul, kilometrii rămâneau în urmă și Marta începu să fredoneze o frântură de melodie pe care o auzise la concert. Oscilațiile de dispoziție arătau că era frământată de ceva, că se străduia să-și mascheze această stare sau să-și caute justificări pentru sine.

Suspensiile automobilului îi legăna moale și plăcut și cauciucurile fâșâiau subțire de parcă ar fi mângâiat asfaltul. Întunericul se cățărase pe geamuri și rămăsese lipit de ele. Marta aprinse o țigară, trase câteva fumuri și o puse între buzele lui Mihai, mimând o sărutare...

...Se apropiau de oraș și Mihai începu să se gândească

la plăcerea unui duș și, apoi, la răcoarea cearșafurilor curate. În depărtare, marginile cerului păreau împurpurate ca și cum s-ar fi reflectat văpăile unui uriaș incendiu ce se întindea pe câțiva kilometri. Trecură pe sub o imensă pasarelă din beton.

— Am ajuns, spuse Mihai și Marta repetă fără niciun entuziasm cu o voce seacă:

— Da, am ajuns!

Se zăreau de-acum luminile de la marginea orașului, ca niște puncte albe și galbene ce alergau în întâmpinarea automobilului. Mihai întoarse o clipă capul spre Marta și-i văzu profilul delicat în semiobscuritatea dinăuntru. Rezemată de spătarul canapelei, Marta ațipise. Ce a urmat s-a petrecut într-o frântură de secundă. Din marginea șoselei țâșni brusc, în fața lor, un automobil. Mihai frână cu putere, încercă să vireze dar nu putu să evite ciocnirea. A simțit cum centura de siguranță se întinde, gata să plesnească, cum îl apasă ceva pe piept, oprindu-i răsuflarea, s-a auzit un zgomot puternic, a văzut automobilul de care se ciocnise rostogolindu-se. Închise instinctiv ochii, geamul parbrizului pulverizat îi mătură fața și automobilul se opri pe marginea rambleului, proptit într-un stâlp fosforescent. Amețit încă de șoc, Mihai auzi sunetul strident al unei sirene care i se părea că se află chiar lângă el, că îi lovește timpanele gata să i le

spargă. Deschise ochii și lumini puternice îl învăluiră; distinse umbre care se agitau în jurul automobilului. Marta își revenise și ea din șocul izbiturii și încerca să se desfacă din centura de siguranță.

Fură scoși din mașină de oameni necunoscuți și Mihai văzu pe câțiva îmbrăcați în uniformă de poliție. N-avea nimic serios nici el, nici Marta. Nu departe de ei, Mihai zări, în lumina puternică a unor proiectoare, celălalt autoturism, sfărâmat, cu una din portiere deschisă prin care atârna trupul unui om ce părea fără viață.

Automobilul Martei nu arăta prea bine nici el. Una din ușile din spate se răsucise curios și atârna. Sosi salvarea și omul din mașina răsturnată fu dus cu o brancardă. Mihai și Marta spuseră că nu au nimic, dar nu-i luă nimeni în seamă și fură transportați și ei cu salvarea la cel mai apropiat spital, însoțiți de poliție. Spitalul se afla aproape Și, înainte de toate, fură supuși unui control medical amănunțit.

— Dar, omul, omul cum se simte? întrebă Mihai.

— Este în comă, nu avem prea mari speranțe, 51 lămuri medicul care îl examina.

Se aleseseră amândoi, mai mult cu spaima. Mihai căută să recapituleze cum s-au petrecut lucrurile. Automobilul țâșnise în fața lor, fără veste, din întuneric, ca și cum cel care îl conducea ar fi fost beat sau inconștient. Marta părea năucită de toată întâmplarea,

nu putea să scoată niciun cuvânt, o mai stăpânea încă spaima clipelor prin care trecuse. Mihai se apropie de ea, s-o încurajeze, să-i spună ceva, dar nu avu timp, că în încăpere intrară doi polițiști. Medicul le spuse că nu au nimic grav.

— Probă de sânge, spuse unul din cei doi polițiști și medicul se execută.

— Dumneavoastră erați la volan când s-a produs accidentul?

— Da, recunoscu Mihai... Am încercat să-l evit dar n-am putut. A ieșit brusc, fără să semnalizeze. Am făcut tot ce mi-a stat în putință...

— Și părerea noastră, la prima vedere, ținu să sublinieze cel care-i lua declarația, este că nu sunteți vinovat... Bine că ați avut prudența să vă puneți centura de siguranță... Din fericire, dacă se poate spune așa. Nu avem decât o victimă.

— A murit?

— Nu încă, dar este în stare foarte gravă... Vă rugăm să ne ajutați să limpezim această parte a treburilor, îl rugă amabil polițistul și Mihai nu pricepu de ce spusese „această parte”. Nu întrebă, avea să afle mai târziu. Fu invitat să sufle într-un aparat portativ și, după ce polițistul îl controlă, se încruntă. Nu i se mai adresă atât de amabil ca la început. Mihai desluși în cuvintele sale chiar o nuanță de amenințare.

— Dar dumneavoastră ați consumat alcool! spuse el și Mihai recunoscu. Băuse un coniac, numai unul.

— Suficient ca să vă fie afectate reflexele, constată medicul și polițistul încuviință. Marta încercă să intervină, dar polițistul nu o lăsă. Îi spuse că, deocamdată, vorbește cu domnul, și arătă spre Mihai.

— Dacă ați băut, datele problemei încep să se schimbe, îl avertiză pe Mihai... Și în cazul în care accidentatul sucombă... Îl lăsă pe Mihai să tragă concluzia, să bănuiască singur urmările.

Medicul pleca și polițistul notă în declarația lui Mihai constatarea că acesta consumase alcool, fapt atestat și de aparat, de altfel.

— Doamne! făcu Marta prinzându-și capul între palme, în ce încurcătură am intrat... Dar polițistul o rugă să nu se lamenteze. Totul va fi elucidat în mod obiectiv. E drept, situația nu era deloc plăcută, dar faptul rămânea fapt nu mai se putea schimba nimic... I se luă o declarație și Martei care acuza cu vehemență victima. El țâșnise ca un bezmetic în fața automobilului, fără să semnalizeze.

Era beat, altfel nu se explica imprudența pe care o făcuse. Marta începu să susțină și cu glas tare cele ce scrisese în declarație. Polițistul o privi puțin ciudat și spuse aspru:

— Regret, doamnă, dar omul acela nu era beat. Nu

băuse nimic!

Semnară declarațiile. Polițistul care stătuse cu ei de vorbă șopti ceva la urechea celuilalt. Ieși și se înapoie peste puțin timp cu un săculeț de doc sigilat. Se înapoiase și medicul care îi consultase.

— În acest sac se găsesc unele lucruri care au fost adunate de pe șosea. Săriseră din mașina dumneavoastră în timpul coliziunii. Domnul le-a văzut, de altfel, ceru încuviințarea lui Mihai. Le-am sigilat în prezența domnului doctor și medicul confirmă exactitatea celor spuse de polițist. Rupse sigiliul și răsturnă conținutul sacului pe o masă din cabinet. Erau pachețele din plastic și polițistul rugă pe medic să desfacă unul din ele și să spună ce conține. Medicul tăie cu un bisturiu un pachet și răsturnă în palmă un praf alb pe care îl mirosi. Gustă și spuse:

— Pare că este heroină sau un stupefiant asemănător. Nu mă pot pronunța precis.

Polițistul se încruntă și privi întrebător întâi la Mihai apoi la Marta. Mihai îl privi și el, apoi pachetele împrăștiate pe masă, figura impasibilă a medicului. „Iată-mă și traficant de droguri... Bravo, de data asta mă dau bătut.” Și îl învălui o ciudată voie bună pe care încercă să o ascundă. Și reuși.

Întâmplările se succedau cu rapiditate, ca într-un film de groază. Accidentul, ancheta, stupefiantele.

Surprizele îl calmaseră pe Mihai, îi redaseră buna dispoziție. Iar calmul îl adusese tocmai graba polițiștilor de a-l năuci, de a-l strivi cu probe, fără echivoc; cu probe care se succedau la scurte intervale. Această nouă probă avu asupra lui Mihai efectul unui duș rece, care te dezmeticește de-a binelea. „Ați greșit, amicii mei”, își spuse el, din ce în ce mai stăpân pe sine.

— Ce înseamnă asta? sări Marta de la locul ei.

— Nimic, doamnă, o întrerupse ironic polițistul. Nimic altceva decât că ați trecut, cu mașina dumneavoastră, peste frontieră, aceste prafuri.

— Dar asta-i... se înecă Marta de furie, cu ochii aprinși. Asta-i... nu găsea cuvintele și polițistul o povățui sever să-și consume nervii de una singură, pentru ea, să nu tulbure desfășurarea anchetei.

Se luară alte declarații. Și Mihai și Marta susțineau că nu știau cum ajunseseră aceste pachete în automobil. Mihai recunoștea că le văzuse acolo, imediat după accident, și medicul confirmă în scris, și el, același lucru. Marta însă nu recunoștea nimic. „Nu știu, n-am văzut nimic”.

— Să mergem, le spuse polițistul și Mihai întrebă: – Suntem arestați?

— Nu încă... numai reținuți pentru cercetări.

— Am putea să vedem accidentatul? stărui Marta și medicul încuviință cu prea multă grabă, după cum i se

păru lui Mihai. Firesc ar fi Cost ca acesta să se afle în sala de operație.

— Nu putem interveni încă, până nu-i punem în stare acceptabilă funcțiile vitale, explică el.

Accidentatul se afla pe o masă, înfășurat în bandaje, cu aparate prinse pe tot corpul. De-abia respira, nu scotea niciun cuvânt, și Marta ieși repede, cu figura răvășită. Se clătină și Mihai o sprijini.

Începu un interogatoriu lung, obositor, și lui Mihai i se părea că noaptea nu mai are sfârșit. Fusese separat de Marta și cel care-l interoga nu părea deloc grăbit. Îi amintea obsedant, ca un laitmotiv, consecințele. Fusese sub influența alcoolului când se produsese accidentul, nu mai putea beneficia de circumstanțe atenuante. Chiar dacă accidentatul scăpa nu se putea strecura printre rigorile Legii. Stupefiantele? Era altă chestiune, la fel de gravă. Nu putea proba că nu știuse nimic de ele. Era mai bine, îl sfătuia anchetatorul, să mărturisească cinstit. Justiția avea să țină scama de toate, pentru că, ancheta terminată, numai justiția era în măsură să decidă. Dar, îi mai sugerase anchetatorul, și concluziile pe care le înaintau ei justiției puteau să fie formulate într-un anume fel. Mihai asculta, din ce în ce mai obosit, așteptând deznodământul, așteptând să intervină ceea ce știa el. Dar acest ceva întârzia și Mihai

începu să se îngrijoreze. O îndoială nesuferită începuse să-i macine răbdarea. Ceru o țigară și trase însetat din ea.

— Ați intrat în mare încurcătură, îi spuse cu bunăvoință anchetatorul... Ar fi o soluție, dar asta nu depinde de mine, spuse el ca în treacăt și Mihai se agăță de ea. Întrebă precipitat:

— Care?

— Va fi greu, foarte greu, ocoli răspunsul anchetatorul. Dar, norocul dumneavoastră este că ați fost anchetat de mine și nu de altcineva. Am ceva relații... Nu, nu printre sfințișori ci printre cei care stau la... dreapta tatălui, glumi el... Se uită la ceas, ca și cum de acolo aștepta încuviințarea și se decise... E o oră nepotrivită, dar am să încerc. Dacă nu acum, mâine de dimineață, deși cu cât mai repede, cu atât mai bine. Și apoi ce se desfășoară la adăpost de priviri indiscrete este mai sigur. Pentru dumneavoastră, se înțelege, adăugă el ca ceva care se presupunea de la sine... Apăsă pe un buton de sub birou, înăuntru, intră polițistul care-i luase primele declarații și ieși. Se întoarse după câteva minute și, când rămaseră numai amândoi, spuse cu un oftat de ușurare parcă:

— Aveți totuși noroc, domnule inginer, mare noroc... Credeți în Dumnezeu?

— Ce importanță poate avea?

— Credeți, nu credeți, să faceți totuși o donație unei biserici.

— Dar cu doamna care era cu mine?

— Începeți să puneți condiții? Lăsați cavalerismul, domnule inginer, scăpați-vă pielea!

— Totuși...

— Mila de aproapele dumneavoastră, zâmbi ironic anchetatorul. Și mai spuneți că nu credeți în Dumnezeu!

Sună telefonul și anchetatorul ridică receptorul.

— Da, la biroul trei... spuse el și îi întinse pachetul cu țigări... Opriți-le toate, eu mai am, spuse el amabil ridicându-se de pe scaun. Înăuntru intră Bobi Krugenn și Mihai îl recunoscu după fotografiile pe care i le arătase în țară colonelul Arghir. Acesta era, deci, omul care îi produsese necazuri inginerului Marin. După primul eșec nu fusese debarcat ei lucra, mai departe, în aceeași problemă. Ori era o capacitate și i se puteau trece cu vederea anumite greșeli, ori avea relații printre sfinții „care stau de-a dreapta tatălui”, cum se exprimase anchetatorul. Krugenn arăta odihnit și proaspăt, ca și cum și-ar fi menajat forțele în vederea acestei întâlniri. Îl certă prietenește pe anchetator în timp ce-i strângea mâna:

— Cam abuzezi de amiciția mea, iubite polițist... Și „iubitul polițist” îl prezentă pe Mihai și începu să-i expună, succint, încurcătura în care intrase inginerul

român.

— Drace, spuse familiar Krugenn, două nerozii dintr-un foc... Scuzați-mă, dar sunt nerozii. Se așeză pe scaun și, ca și cum s-ar fi aflat într-un bar, ceru două cafele... Și puțin coniac, din rezerva dumitale strategică, zâmbi Krugenn.

Anchetatorul plecă și Krugenn îi spuse lui Mihai că regreta enorm că se cunoscuseră într-o asemenea împrejurare. Cafeaua și coniacul fură aduse repede și Krugenn îl invită să se servească. Părea o gazdă amabilă cu un musafir care i-a călcat pentru prima dată pragul casei. Îl dojeni blând pentru cele petrecute. Dar nu era totul pierdut. Se mai putea aranja ceva.

— Serviciu, contra serviciu, îi propuse negustorește Krugenn. „Adică, șantaj”, îi replică în gând Mihai și îi surâse îndatorat, ca și cum, se înțelege, era de acord.

— Nimic nu se obține în lumea asta fără să dai ceva în schimb, spuse Mihai.

— Perfect, îl aprobă Krugenn, subscriu la această gândire programatică, nesurprinzătoare, de altfel, pentru un om al cifrelor și formulelor, ca dumneavoastră... Bănuiesc că sunteți obosit, așa că nu văd ce rost ar mai avea să ne irosim timpul... Ați participat la o consfătuire și ați rămas pentru documentare, recapitulă Krugenn. Comunicarea profesorului Poenaru mi s-a părut deosebit de

interesantă, am audiat-o și eu... Am înțeles, dacă nu mă înșel, că în momentul de față profesorul, al cărui consilier sunteți, adâncește o idee care m-ar interesa tare mult... Serviciul pe care vi-l cer se rezumă la unele mici amănunte pe care dumneavoastră ați putea să mi le clarificați... Nu, nu protestați... Nu vă grăbiți cu răspunsul... Să mai fumăm o țigară, să mai gustăm din coniac... Păcat însă că noaptea e prea scurtă ca să mai lungim conversația.

Păcat, repetă Krugenn, învăluindu-se într-un nor de fum parfumat.

...Deși se îngrijorase că noaptea e scurtă, Krugenn nu se grăbea. Îl asculta pe Mihai care îi explica și el nota de zor. Îi făcu și câteva scheme pe care Krugenn le privi cu interes. Dar repeta întruna, mereu și mereu, aceleași cuvinte:

— Nu înțeleg, mai explicit, vă rog... Și Mihai îi furniză noi amănunte. Când Krugenn îi ceru alte explicații, Mihai ridică din umeri:

— Mai mult nu știu nici eu... Profesorul Poenaru știe, el a conceput întreaga invenție.

— Bine, dar sunteți consilierul lui!

— Este un tip... cum să vă spun... egoist, poate acesta ar fi cuvântul cel mai potrivit. Nu ne arată schițele de bază, le ține sub cheie... Noi suntem un fel de...

— Truditori anonimi, completă Krugenn.

— Nu m-am gândit până acum la asta, spuse Mihai ca și cum s-ar fi trezit brusc la realitate. Cred că aveți dreptate...

— Și, bineînțeles, gloria va fi a lui. Gloria și toate celelalte avantaje care decurg din ea, îi zgândări vanitatea Krugenn... Frumoasă muncă în colectiv, remarcă el puțin revoltat.

— Dar doamna, doamna cu care eram, nu va păți nimic, nu-i așa? spuse deodată Mihai parcă obsedat de situația Martei.

— Vă preocupă chiar atât de mult aventura aceasta? se interesă Krugenn.

— Poate că da, spuse imprecis Mihai. Și poate că nu-i chiar așa... o simplă aventură, cum credeți dumneavoastră. Am obligații morale, oricum...

— Numai morale?

— Insistența dumneavoastră este prologul la găsirea unei ieșiri din încurcătură, nu?

— Posibil... Dar să revenim la chestiune...

Dialogară încă multă vreme. Și, pe măsură ce timpul se scurgea, Krugenn devenea tot mai insistent și mai puțin amabil. Începuse să-i vorbească tăios, ca unui subaltern, și Mihai părea din ce în ce mai intimidat și mai lipsit de putere ca să-i reziste.

La un moment dat îi puse în față o hârtie cerându-i să o semneze. O hârtie prin care el, inginerul Andrei

Milcovan, se obliga să-l țină la curent cu mersul cercetărilor de la institut. Nu, nu el, Krugenn, avea nevoie de ea, ci șefii lui, birocraticii lui șefi. Nu voia să semneze? N-avea decât. Ancheta își va urma cursul și, în afară de asta, să nu uite că și până acuma nu făcuse altceva decât să dea informații. Schițele nu erau desenate de mâna lui?... Dar pentru ce atâtea scrupule? Pentru gloria acestui egoist de Poenaru? Nu merita... Și să nu mai uite un lucru: se va depune pe numele lui, al inginerului Andrei Milcovan, o sumă de bani, în orice țara va dori el, imediat ce vor fi în măsură să cunoască toate amănuntele invenției. Suma va fi destul de mare ca să poată trăi fără griji mulți ani. Era un inginer capabil care începea să-și facă un nume. Se vor bate firmele pentru angajarea lui.

După multe ezitări, Mihai semnă și Krugenn îl felicită pentru ce, oare?" se întrebă Mihai), strângându-i cu afecțiune mâna.

— Cât mai rămâneți? îl întrebă Krugenn.

— Două, trei săptămâni.

— O să ne mai vedem. Dosarul de aici nu va pleca mai departe... Sau nu, pentru orice eventualitate, am să-l iau la mine. Am o casă de fier solidă, e mai sigur.

...Plecă în zori, împreună cu Marta, căreia nu-i pierise îngrijorarea. Îl întreba mereu ce se întâmplase cu el, și cum se făcea că le dăduse drumul.

— I-am convins că stupefiantele au fost introduse în mașina ta din greșeală, de cineva, care a confundat-o. Sunt ostenit de atâta pledoarie... Și cu accidentul era clar că nu eram vinovat. Procentul de alcool nu putea să influențeze cu nimic.

Marta asculta explicațiile pe care lui Mihai i le furnizaseră Krugenn și anchetatorul. Ajunseră la hotel palizi de nesomn și frânți de oboseală. Îmbrăcându-și pijamaua, Mihai găsi într-unul din buzunare un bilet. Altul! Ca și cum cei care îl urmăreau aveau mania scrisorilor. Era aceeași persoană care îi mai strecurase un bilet sub pernă. De data aceasta, mai prevăzătoare, îl pusese în buzunarul pijamalei.

„Nu pleca astăzi cu mașina cu femeia. Vor să-ți întindă o cursă. Arde biletul!”

Același scris ca și prima dată! Dacă ar fi dat pe la hotel înainte de a porni cu Marta, ar fi găsit biletul? poate că da. Dar mai bine că nu trecuse pe la hotel S-ar fi încurcat treburile. Mai era însă o întrebare: cine îi scrisese în foaierul sălii de concerte? Era un alt scris. Dar Mihai simțea că nu mai este în stare să gândească. Îl cuprindea o ușoară amețeală, avea starea ireală, plăcută, dinainte de a te cufunda în somn.

Pacientul se mișca pe masa pe care fusese întins, bandajat și imobilizat cu fel de fel de aparate.

— Terminați o dată, nu mai pot să stau!

— Ai răbdare să plece ăia, răspunse polițistul care-l păzea.

„Ăia”, adică Mihai și Marta, de-abia părăsiră spitalul că polițistul, ajutat de medic, îl eliberă pe „accidentat”. Acesta sări sprinten de pe masă și făcu câteva genuflexiuni.

— Cum te simți? îl întrebă medicul.

— Bine, nespus de bine... Păcat de mașina aia că am distrus-o. Dacă aș fi cerut să mi-o dea mie ar fi zis că nu sunt în toate mințile. Dar nu pot înțelege pentru ce această comedie? Că n-am văzut niciun aparat care să filmeze scena, așa cum mi s-a spus... O simplă repetiție?... Mă rog...

Mai intră un polițist și medicul spuse:

— Cred, totuși, că ești bolnav.

— Glumești, doctore, spuse „accidentatul”.

— Văd că aiurezi, zise medicul. Vorbești de filme, mașini distruse... Nu, nu-ți pot da drumul, am răspundere.

— Ești cam într-o ureche, doctore? se agită „accidentatul” făcând un pas spre medic. Dar polițiștii îl imobilizară și „accidentatul” începu să se zbată. Medicul îi aplică pe față un tampon și după câteva zvâcniri, „accidentatul” deveni moale.

— Și-acum, la ospiciu cu el. Spuse medicul. Totul a

fost aranjat... Schizofrenie, acesta-i diagnosticul. Schizofrenie combinată cu stări maniaco-depresive...

24

Mihai fu căutat de Krugenn peste cinci zile, seara târziu. Trimisese o mașină să-l ia și Mihai coborî cu o mină de om hărțuit, chinuit de gânduri negre. Șoferul îi răspunse la salut moțăind din cap și apoi nu mai scoase niciun cuvânt.

Mihai aștepta această invitație – o așteptase cu nerăbdare chiar, fiind sigur că de-abia de-acum Krugenn îl va pune în temă, îi va indica precis ce are de făcut, cu cine să ia legătură în țară. Dar acele cinci zile nu fuseseră fără evenimente pentru Mihai. Era sigur că, în acest timp, Krugenn își pusese oamenii pe urmele sale și îi pândise fiecare mișcare. Dar știa oare Krugenn ce i se întâmplase?

...Dimineața, Mihai avu o discuție lungă cu un grup de concetățeni, discuție care continuase și după masa de prânz. Se întorsese la hotel seara; era obosit, dorea să rămână singur ca să-și pună ghidurile în ordine. Totuși, întrebă de Marta. După cum îl lăsase pe Krugenn să înțeleagă, Marta nu era o simplă aventură pentru el ci cu mult mai mult, și nu trebuia să se dezmintă. Răsuflă ușurat când i se spuse că Marta plecase dimineața pe la

zece și nu mai revenise. Cu atât mai bine. După ce se urcă în camera sa închise telefonul să nu mai fie deranjat. Nu apucă însă să se dezbrace că se auziră ciocănituri în ușă. Răsuci cheia și ușa fu împinsă cu putere, aproape să-l răstoarne. Înăuntru năvăliră doi bărbați care, în loc de bună seara, îl amenințară cu revolverele și-l sfătuiră pe un ton sec să fie cuminte dacă nu vrea s-o pățească. Unul dintre ei îi pipăi buzunarele și îi spuse, aspru să dezbrace haina.

— Prezentările, acuma, spuse unul dintre ei înalt și uscățiv. Pe mine mă cheamă Pilitis și pe el, arătă spre celălalt, tot înalt, dar mai solid, John. Ia loc, domnule inginer, ca la dumneata acasă, și îl împinse spre un scaun. Apoi John trase perdelele și se postă în spatele lui Mihai. Pilitis ridică ușor, ca pe un fulg, un scaun și, așezându-l în fața lui Mihai, îl încălecă sprijinindu-se cu coatele de spătar.

— Ce doriți de la mine? Nu vă cunosc, spuse Mihai cu glas de om înspăimântat.

— Evident, căzu de acord Pilitis. Numele noastre nu-ți spun nimic, dar sperăm că-ți vei aminti de ele. Nu este așa, John? John mârâi ceva ce aducea a afirmație și Mihai îi simți răsuflarea puternică în ceafă... Poți să ne tutuiești, continuă Pilitis degajat, nu ținem la protocol. Nu asta-i important... Nu ești de aceeași părere, domnule inginer? Mie și lui John ne plac discuțiile

amicale, ca între prieteni...

— Vă rog să părăsiți camera... Asta-i abuz...

— Hai, calmează-te, îl sfătui Pilitis, ești om deștept, ce dracu. Doar nu-ți închipui că am dat buzna peste tine numai ca să-ți spunem bună-seara. Ești om deștept, dar numai pe jumătate. De ce n-ai luat în serios biletul pe care ți l-am pus în buzunar la concert? Taci, îți dai seama că am dreptate... Ți-am spus doar limpede: curviștina asta de Marta Vertulian vrea să te racoleze și...

— Nu-ți permit! spuse Mihai luând apărarea femeii.

— ...Și te-a racolat, continuă Pilitis ignorând protestul lui Mihai. Te miră că-i cunoaștem numele adevărat? Da, domnule, așa se numește, nu Anda Iosifescu, cum ți-a spus... Ți-a făcut ochi dulci și apoi te-a predat cu bagaje cu tot afemeiatului ăsta de Krugenn... Nu căsca ochii de tot, că o să mai ai nevoie de ei... Acum știi unde-i Julieta ta? Să-ți spun eu: e la Krugenn să-i dea raportul, sau la javra aceea pipernicită de Globi... Nu știi cine-i Globi? Șeful lui Krugenn...

Mihai îl privea cu un aer de imensă stupefacție și Pilitis crezu sincer în uluiala omului din fața sa. John îi întinse peste umăr pachetul cu țigări îndemnându-l:

— Ia, fumează, știu că ai nevoie! Și Mihai luă cu gesturi de automat o țigară pe care tot John i-o aprinse.

— Ai căzut în plasa lor, acum n-ai ce face, dar o să iasă bine, pronostică Pilitis... Accident mortal, alcool în

sânge, cam proastă treabă... Ce-ai discutat cu Krugenn? îl întrebă prin surprindere, brutal, Pilitis țintuindu-l cu răceala ochilor săi albaștri.

— Nimic... nimic... Nici nu-l cunosc! se bâlbâi Mihai iar John îi apăsă ceafa cu țeava revolverului.

— Are surdină, spuse el amenințător.

— L-ai auzit pe John? Să știi că-i puțin nervos, așa că nu-i pune nervii la încercare.

— Nu cunosc niciun Krugenn! spuse Mihai cu glas plângăreț ca să-i convingă.

— După nume, nu, s-o fi recomandat altfel, deși nu prea obișnuiește să-și ascundă numele adevărat. Dar să-ți spun cum arată, și făcu o descriere amănunțită. Ei, te ascult, spuse Pilitis... L-am văzut cu ochii mei cum a venit la poliție... Pentru tine a venit și a stat de vorbă cu tine, așa că n-are rost să te încăpățânezi.

Mihai se gândi la o provocare pusă la cale de Krugenn ca să-l încerce. Dar putea să fie și altceva, agentura rivală să fi dat de urma firului. În cazul acesta, dacă se menținea în muțenie, era posibil ca John să-și pună în aplicare amenințarea. Țeava revolverului era rece și John nu slăbea apăsarea. Cu o mână îi apucase umărul și îl strângea ca o menghină. Să încerce să scape de cei doi? N-avea cum. Erau înarmați.

— Răspunde la ce te-am întrebat!, scrâșni Pilitis și Mihai îi văzu degetele mâinii stângi cum se încleștează

de spătarul fotoliului. Începuse să-și piardă răbdarea și Mihai înțelese că se temeau și ei să nu fie surprinși de cineva.

— Da... spuse el, frânt parcă, îmi aduc aminte... am stat de vorbă la poliție cu un asemenea om... Dar nu mi-a spus cum îl cheamă... Nu mi-a spus.

— Așa, răsuflă ușurat Pilitis și încercă să zâmbească. Și țeava revolverului nu-i mai apăsa ceafa. Așa, reluă el, continuă. Ce te-a întrebat?

— Chestiuni de știință...

— Ce anume?

— Mai multe, nu mi le mai amintesc pe toate...

Țeava revolverului îl împunse iar, puternic și Pilitis își mușcă nervos buzele.

— N-am timp de pierdut, imbecilule! scrâșni Pilitis. „Oho, își spuse Mihai, ăștia acționează forte, fără introduceri și promisiuni... Alte metode”.

— Despre... despre comunicarea profesorului Poenaru, spuse Mihai și Pilitis îl zori:

— Despre invenția la care lucrează, nu?

— Da, șopti aproape Mihai, după o clipă de ezitare, de parcă ar fi smuls cuvântul din el. Dar eu nu știu decât generalități, deși sunt consilierul său... Eu...

— Ajunge, îl întrerupse Pilitis. Asta am vrut să știu. Scoase o foaie de hârtie din buzunar și un stilou. Le puse pe masă și-i spuse: Acuma scrie... Hai. Apucă stiloul o

dată... Așa... „Recunosc că am divulgat lui Krugenn amănunte despre inovația profesorului Poenaru...” Ce, nu-i așa? se răsti la el Pilitis văzându-l că ezită. Acesta-i adevărul... Scrie că... John îl strângea iar de umăr și Mihai începu să scrie cele ce-i dicta Pilitis. Semnă, puse și data, așa cum îi ceruse Pilitis, care îi luă hârtia din față și o reciti satisfăcut.

Mihai încercă să spună ceva, însă Pilitis nu-i dădu răgaz:

— Așa. Acum mai avem zece minute, și se uita la ceas. După ce ne-am cunoscut bine, cred că e cazul să ne lămurim până la capăt. Afemeiatul de Krugenn vrea invenția profesorului Poenaru. Și noi o vrem. Ce ți-a promis, nu știu; nici nu mă interesează, spuse el cu dispreț, dar să știi de la mine că n-o să se țină de cuvânt. Cunosc omul, știu ce pramatie este. După ce-i faci treaba nu m-ar mira să te dea pe mâna securității sau chiar mai rău... Noi, ai văzut, procedăm curat, fără complicații. În schimbul fotocopiilor după schițele invenției îți dăm declarațiile semnate de tine la poliție și procesul verbal încheiat... Cum facem rost de ele, ne privește și banii ăștia. Atât și nimic mai mult. Scoase din buzunar un pachet gros de bancnote și îl puse în fâța lui Mihai. Faci ce vrei cu ei. Îi depui aici, îi duci în țară, le dai foc, treaba ta. Nu ne privește. Semnezi numai o chitanță de primire... Nu mai fă mofturi. Când ne dai fotocopiile, îți

dăm și hârtiuțele astea pe care le-ai scris... Așa... Cum obții schițele? Aici o să te ajute Krugenn... Da, chiar el, stimate domn inginer... Ai să vezi; o să te cheme, o să-ți spună ce ai de făcut... Iar Krugenn va lua cea mai mare păcăleală din viață, și Pilitis râse încetișor. De oamenii lui de acolo, din țară, nu-ți fie teamă. N-o să mai rămână unul. Avem de plătit o mică poliță pentru un accident de mașină... Nu, nu-i vorba de accidentul acesta, ci de altul, de acolo, din România... N-ai de unde să știi... Va lua legătură cu tine cine trebuie și când trebuie. Parola e simplă: Pilitis și John. Adică noi, să nu ne uiți... Și nu încerca să ne tragi pe sfoară... Să-i spui lui Krugenn sau altora. Te ucidem, asta facem... O să-i dăm și lui Krugenn niște schițe... Da, o să-i dăm, să aibă ca amintire de la noi... Gata, asta a fost tot.

Pilitis vorbise întruna, aproape fără pauză și, după ce termină, scoase o pastilă și îl sili s-o înghită. Mihai vru să spună ceva, dar limba i se împletici și îi văzu ca prin ceață pe cei doi. Simți că este ridicat pe brațe și așezat pe pat. Auzi, ca venind de departe, glasul lui Pilitis: „Somn ușor”, și apoi nu mai știu nimic...

Automobilul frână și șoferul îi făcu semn că a ajuns la destinație: coborî și el după Mihai care, tot drumul, se gândise dacă cei doi erau sau nu oamenii lui Krugenn. Dacă erau și nu i-ar fi spus nimic lui Krugenn, totul ar

fi fost ratat... De ce? Mihai râse în sinea lui. Oricum, Krugenn tot ar fi intrat în posesia schițelor... Mai era însă o ipoteză: Pilitis și John să facă parte dintr-o altă agentură. Era posibil. Amintiseră și de accidentul de pe autostrada București-Pitești, accident provocat, după spusele lor, de agenții lui Krugenn cărora le juraseră răzbunare. Dacă Krugenn aflase că cei doi fuseseră la el? Complicat, un adevărat hățiș plin de neprevăzut din care trebuia să se descurce. Cu aceste gânduri urcă cele câteva trepte ale locuinței lui Krugenn. Cunoștea locuința din descrierea pe care inginerul Marin o făcuse la Securitate. Cam imprudent din partea lui Krugenn să-și aducă viitorii colaboratori în propria-i locuință. Ar fi putut folosi o casă Conspirativă...

Krugenn îl întâmpină jovial, cu un surâs lăbărțat, ca pe o cunoștință pe care de-abia aștepta s-o vadă. Îi strânse mâinile și îl conduse în birou. Șoferul rămase afară, după ce Krugenn îi aruncase un: „E-n regulă!" autoritar.

— Să continuăm discuția noastră, domnule inginer, zâmbi el curtenitor, după ce aduse băutură și țigări.

— Tot ce-am știut, v-am spus, zise Mihai cât mai convingător cu putință.

— Nici nu mă îndoiesc, domnule inginer... V-am invitat însă pentru altceva: să punem la punct anumite amănunte...

Mihai îl privi atent. Tare mult ar fi dorit să poată pătrunde în ghidurile lui Krugenn. Știa oare de „întâlnirea” cu Pilitis și John? Cum să-l provoace pe Krugenn, pe acest om versat, trecut prin multe? De un singur lucru îi era teamă. Ca nu cumva Krugenn, aflând întâmplarea, să nu facă o mișcare greșită din care Pilitis și John, în cazul în care nu fuseseră trimiși de Krugenn, să-și dea seama că Mihai vorbise. Îi credea capabili să-l suprime. Atunci toată munca și zbuciumul fuseseră în zadar.

— Amănunte? păru el mirat.

— M-am consultat cu un specialist, discreția personificată. Nu a înțeles nici el mare lucru din cele ce mi-ați spus dumneavoastră. Sunt unele chestiuni, dar insuficiente.

— V-am promis că am să vă țin la curent cu mersul lucrărilor... bineînțeles atât cât am să pot afla și eu, doar v-am explicat cum stau lucrurile.

— E puțin, domnule inginer; vă dați și dumneavoastră seama că vom fi în permanență puși în fața unui rebus aproape imposibil de dezlegat. Dezlegarea rebusului, asta ar trebui să obținem.

— Nu vă înțeleg!

— Invenția e importantă, știți și singur, fără să v-o mai repet eu. Și poate sunt mulți care vor să o aibă. De aceea să ne grăbim.

„Sunt mulți care vor să o aibă!” Mihai încercă să vadă ce se ascundea în spatele acestei afirmații. Știa despre vizita lui Pilitis și John? Bănuia numai, sau el îl trimisese? Întrebarea revenea mereu. Ce să facă în această situație?

— Cum să ne grăbim? întrebă el nedumerit.

— Să fotografiem schițele lui Poenaru.

— Imposibil! protestă Mihai.

— Deschideți casa de fier a profesorului și fotografiați, spuse Krugenn natural, ca și cum ar fi fost cel mai ușor lucru din lume.

— Sistemele de alarmare...

— Le depistați ușor, le faceți inofensive.

— Și cifrul, cifrul casei de fier? Nu-l știe decât Poenaru și nu cred că o să mi-l spună.

— Nu-l știți pentru că nu v-a interesat E lucrul cel mai ușor de aflat... Profesorul n-a deschis niciodată în prezența dumneavoastră?

— Ba da, de nenumărate ori.

— Atunci?... Simplu ca oul lui Columb... Când va deschide urmăriți combinația și gata... începu să râdă ca și cum ar fi auzit o glumă bună. N-o să se ferească de dumneavoastră cum, bănuiesc, nu s-a ferit nici până acum. Vedeți, nu v-am spus că e simplu?

Era simplu, exasperant de simplu și Mihai își aminti cât trebuise să insiste ca profesorului să-i între în reflex

să nu deschidă casa de fier în prezența nimănui. Râsese de prudența lui Mihai. Păcat că nu-i va putea reproduce discuția cu Krugenn. Poate mai târziu, mult mai târziu, poate niciodată...

— Să știți că vor face tentative și alții, să ajungă la invenția profesorului. Vă atrag atenția să nu le dați curs. Să mă anunțați, adică să anunțați, se corectă el pe cel care va ține legătura cu dumneavoastră. Și să-i urmați sfatul... N-am dori să aveți neplăceri din cauza acelui stupid accident și a stupefiantelor... Vă cred, vă cred că nu știați nimic de ele, dar poliția este convinsă de contrariul.

Lui Mihai îi mai trecu prin minte un gând care îl hotărî. Un gând ce putea să pară de domeniul fanteziei, dar și al realului în același timp. Spuse:

— Și-acum să vă spun și eu ceva. O surpriză pentru dumneavoastră, un lucru mai mult decât neplăcut pentru mine. Tentativei despre care îmi vorbiți i-am și dat curs. N-am avut altă scăpare.

Și Mihai îi relată tot ce i se întâmplase cu trei nopți în urmă. Dar, pentru orice eventualitate, omise să-i spună și despre promisiunea lui Pilitis de a-i înapoia declarațiile luate de poliție, care se aflau acum în posesia lui Krugenn. Îi arătă și banii pe care îi primise. Krugenn nu spuse, dintr-un început, nimic. Învârti în mână pachetul de bancnote, schimbat la față, cuprins

parcă de o furie violentă pe care o stăpânea greu. Și Mihai, urmărindu-l, își spuse că omul din fața sa nu știuse nimic despre vizita celor doi musafiri nedoriți. Își aprinse o țigară, deși aceea din care fumase ardea încă, aproape jumătate, pe marginea scrumierei.

— Mari ticăloși, spuse el, în sfârșit, de parcă ar fi sfărâmat cuvintele între dinți.

După plecarea lui Mihai, Krugenn sorbi încă un pahar ide alcool și își schimbă costumul. În timp ce își făcea nodul la cravată, începu să fluiere încetișor, ca și cum ar fi uitat tot ce discutase cu Mihai și, mai ales, întâmplarea acestuia cu Pilitis și John. Avea întâlnire cu Herta, o invitase la un bar cu program... Gândindu-se la programul pe care îl cunoștea de altfel, își spuse că s-ar putea ca să-l ajute și el să înmoaie pudoarea severei și scrupuloasei secretare a lui Globi, de care se simțea tot mai puternic atras. Rezervase un separeu pe care îl umpluse cu flori și instruise chelnerul care urma să-l servească. Pentru orice eventualitate pusese șampanie și în frigiderul de-acasă și parfumase discret așternutul patului din dormitor.

...Herta, elegantă, așa cum nu o văzuse niciodată până acum, i se dezvăluia ca o femeie frumoasă, de gust, și Krugenn se pierdu în complimente și amabilități. Femeia îl stăpânea, îl ațâța, îl făcea să-și piardă capul. O

dorea așa cum nu dorise vreo femeie. Și tocmai această dorința intensă îl făcea să fie stângaci, să nu mai poată premedita fiecare gest, fiecare cuvânt. Luminile din bar, care își schimbau necontenit culoarea și intensitatea, smulgând scântei și reflexe neașteptate de pe sumarele costume strălucitoare ale dansatoarelor, penumbra promițătoare de necunoscut ce învăluia totul, îi smulgea Hertei, uneori, ușoare exclamații și epitete pe care Krugenn le repeta, încercând să-i mângâie brațul gol.

— Îmi place, spuse Herta, firesc, n-am mai fost de multă vreme într-un bar.

Dar Krugenn rămase cu răspunsul pe buze. Într-o lojă mai îndepărtată, o zări pe Marta lipită strâns de Mihai!

...Dansau într-un zgomot infernal, ațâțător, și Krugenn o văzu pe Marta zâmbindu-i complice din vârful buzelor. Nu-i răspunse, ci își apropie și mai mult obrazul de obrazul Hertei. Mihai îl văzuse și el pe Krugenn și se apropiase de el ca și cum ar fi voit să-i atragă atenția. Dar Krugenn dansa serios și Mihai o privi insistent pe Herta. Îi zâmbi cu privirea, dar Herta nu-i răspunse. Și Mihai citi în ochii femeii o mustrare și o părere de rău. Herta nu purta obișnuiții ei ochelari. Avea ochii mari, frumoși, puțin umezi ca o tristețe fără întoarcere. „Nu-i urâtă deloc, secretara lui Globi, își spuse Mihai. Mai ales fără ochelari. N-are gusturi

proaste Krugenn. Și e și practic... „Lucrează numai în... familie”. Marta îl certă încet. O călcase pe pantof. În loc de scuze, Mihai își lipi discret buzele de gâtul femeii și Marta se ghemui în brațele lui. O mai privi pe Herta și se întrebă de ce părea atât de departe de partenerul ei.

25

Globi îl certa pe Krugenn, care nu părea deloc afectat de cuvintele șefului său. Era indispus și Globi nu mai putea adăuga nimic la această indispoziție. Fusese nevoit să bea singur, la ziuă, șampania din frigider și să respire, tot de unul singur, parfumul cu care își stropise așternutul de pe pat. Herta refuzase să vină și el nu insistase, ca un școlar timid la prima dragoste. La asta se gândea Krugenn în timp ce Globi îl dăscălea monoton. Cine îi spusese că fusese la bar? Marta, numai ca era în stare. Sau Herta?

— Marta v-a informat, nu? și Globi îi confirmă.

— Da, ea mi-a spus... Și cu zăpăcita asta de fată putea să iasă și altceva... S-a amuzat la gândul mutrei pe care ai fi făcut-o dacă ți l-ar fi prezentat pe inginer... Nu, nu știe că ai vorbit cu el. Numai inginerul dacă nu o fi spus ceva... Dar nu avea de ce... Am fost de acord cu procedeul tău de a lucra mai... libertin, își reîncepu lecția întrerupta Globi, dar exagerezi... Ai văzut

surpriza?

„E gelos, lua-l-ar naiba de sfrijit. E gelos, trăiește cu Herta, viermele... îmi vine să-i sucesc gâtul. Și să-l pocnesc peste mutra asta vânătă...” Își imagină scena: Globi și cu Herta, și se cutremură scârbit și plin de venin.

— Am impresia că nu mă asculți, observă Globi. Dacă te plictisesc, spune-mi, auzi? Nu-mi face plăcere să plictisesc și nici să fiu plictisit.

— Nu, vă ascult cu atenție, se dezvinovăți Krugenn, readus pe pământ de observațiile acre ale șefului său. Îi era șef și avea datoria să-l asculte, să încuviințeze tot ce spune. Știa că Globi era suspicios, și mai ales, nu putea suferi să nu fie ascultat cu sfințenie. Krugenn îl fixă cu o privire atentă, de câine credincios, care de-abia îi așteaptă ordinele, și Globi se potoli. Reveni la probleme de muncă și de abia atunci îl invită să ia loc pe fotoliu. Își aminti de apa minerală și îl făcu să se scoale și să-i aducă tava. Krugenn înțelese că nu-i era sete ci făcea asta ca să-l umilească, să-i amintească mereu că el e șeful și el, Krugenn, un subaltern dator să-l servească și să nu-i iasă din cuvânt, ca un fecior de casă. Globi împinse tava la o parte, fără să-și umple paharul.

— Cine sunt cei doi: Pilitis și John? întrebă el și Krugenn se grăbi să-i răspundă:

— După descrierea inginerului sunt agenții codificați

în fișele noastre ca R2 și V5. Au apărut la noi de curând. Ultima dată fuseseră semnalați, după cum am fost și eu informat, în Luxemburg. Dar să nu ne facem griji; inginerul e de-acum bine instruit.

— Ești atât de sigur de el? N-ai nicio rezervă? Eu ți-aș sugera să te convingi încă o dată... Și ți-aș mai sugera ceva: văd că te înțelegi de minune cu secretara mea. Dacă ai nevoie de un ajutor, aș putea să ți-o cedez.

Mărinimia lui Globi, care se lipsea de Herta cu atâta ușurință îl făcu să devină și mai atent. Și înțelese că șeful nu avea deplină încredere în el. Voia s-o plaseze pe Herta în serviciul său ca să aibă un om sigur care să-l informeze. Răspunse prudent, pentru a nu stârni noi bănuieli:

— Mi-ar face plăcere să lucrez cu dânsa dar, deocamdată, n-ar avea la ce să mă ajute.

— Cum vrei, zise Globi și Krugenn pricepu că. De fapt, acesta era motivul pentru care fusese chemat de șeful său.

Marta era o femeie obositoare. Îl purta prin toate localurile din oraș și prin barurile de noapte cu spectacole decoltate, plângându-se că se plictisește de moarte, că lumea a fost prost rânduită, de vreme ce ziua și noaptea nu au decât douăzeci și patru de ore. N-ai timp nici să te plictisești, nici să trăiești, nici să mori așa

cum trebuie.

Ascultând-o, Mihai avea impresia că femeia aceasta frumoasă, cu bani mulți, pe care îi cheltuia cu înverșunare și dispreț, credea sincer în argumentele filosofiei ei ciudate. Vorbea mult și îl sufoca într-o avalanșă de drăgălășenii, fără să-i pese de cei din jur. Și totul i se părea firesc, permis. Hedonismul, despre care nu prea avea habar, revenea, în discuția ei despre viață, ca un laitmotiv și suprem argument a tot ce făcea. Și parcă nu obosea niciodată; la orice oră era proaspătă și gata de hoinăreală. Miimi o privea ca pe o curiozitate a naturii, dar nu cu detașarea omului din afară, care privește și constată, el, cu disperarea celui pus în situația de a o suporta. Făcea eforturi să intre în jocul ei s-o secondeze în toate trăsnăile și, când rămânea singur, cădea frânt de oboseală, dezgustat de tot ce se întâmpla. Furios că nu putea să intervină. Număra zilele, orele, minutele, ca un condamnat pe care numai speranța apropiatei eliberări îl mai ține să nu înnebunească. Era singur, aici, între oameni străini. Și, în afară de Marta, mai erau Krugenn, Pilitis și John și... Toți împotriva lui, a unui singur om.

Uneori, Mihai avea impresia că nu va putea duce totul până la capăt, că oboseala și tensiunea continuă aveau să-l doboare. Începuseră și insomniile; imagini și frânturi de discuții de peste zi care îl obsedau, i se

împlântau în creier, învăluindu-l într-o neliniște permanentă. Se trezea dialogând cu colonelul, Arghir, plângându-i-se și cerându-i sfatul. Dar Arghir era în țară; el, Mihai, se afla departe de toți ai săi. La tot pasul îl pândeau curse, provocări. Avea momente când îi venea să strige că nu mai poate. Gesturile și cuvintele celor din jur îi trezeau permanente suspiciuni și asociații ce se focalizau, se branșau într-o încâlceală haotică pe care el, și numai el, trebuia s-o ordoneze, s-o clarifice și să tragă cele mai nimerite concluzii.

Nu putea încă să se întoarcă în țară. Știa că Bobi Krugenn era nerăbdător să-l vadă plecat, că agenții acestuia din România nu se puteau mișca, până ce el n-avea să revină la institut. Pentru Krugenn, ca și pentru Pilitis, el era piesa de bază. Se și amuza, uneori, gândindu-se la ce vor face Krugenn și Pilitis, atunci când totul se va sfârși cu un eșec pentru ei și când vor afla totul, sau aproape totul. Sau, poate, nu vor ști niciodată de ce au pierdut partida și cine le-a dat lovitura de grație. Toți așteptau, însă, într-o nerăbdare stăpânită, iar Mihai parcă le ghicea încordarea și păienjenișul de combinații...

...Se apleca peste paginile cărții, străduindu-se să înțeleagă ceva. În bibliotecă era răcoare și liniște. Începuse să se înnopteze și se aprinseseră luminile. Filele cărților, întoarse cu grijă, foșneau discret,

dialogând între ele. Instinctiv, simți că cineva se apropiase de el cu pași de vată și că se oprise în spatele său, dar nu se întoarse. Auzi o voce șoptită:

— Te aștept afară, urmează-mă!

Ridică privirea de pe carte, dar nu mai văzu decât silueta omului. Era de statură potrivită, avea umerii largi și un mers legănat. Se aplecă din nou peste carte, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Privea rândurile, fără să mai citească. Cine putea fi? Omul lui Krugenn, sau cineva din agentura lui Pilitis? Dar nu aceasta era maniera lor de a-l anunța, și Mihai se neliniști puțin. Ce voia de la el acest om, care, probabil, îl urmărise toată ziua?

Mai întârzie puțin punând la încercare răbdarea celui care îl aștepta. N-avea decât să aștepte; Mihai prelungea această așteptare cu un fel de bucurie răutăcioasă. Închise cartea cu un gest plictisit și se ridică. Îl cuprinse o ușoară amețeală și își strânse tâmplele între degete. Covorul moale i se mula pe încălțăminte. Străbătu sala fără grabă, înapoie cartea și ieși.

Individul îl aștepta puțin mai departe, fumând degajat, ca un om pentru care timpul nu are niciun preț. Când îl zări pe Mihai coborând treptele clădirii bibliotecii, aruncă țigara cu un bobârnac și porni înainte, cu mersul lui legănat. Țigara se înviorase în curba ei prin aer și căzuse undeva lângă trotuar.

Mihai îl urmă. Omul intră în parcul de vizavi. Mergea cu mâinile la spate, fără să întoarcă măcar o singură dată capul. Ocoli imensa arteziană cu sculpturile umede ce luceau în jocul multicolor de lumini și se afundă într-o alee slab luminată. La capătul ei se opri, ca și cum n-ar mai fi știut încotro s-o apuce. Mihai ajunse lângă el și căută să-i ghicească trăsăturile.

— Bună seara, spuse necunoscutul firesc și-i întinse mâna. Avea o mână mare, puternică. Mihai aștepta, nu voia să pară nerăbdător. Celălalt se apropie mai mult: Colonelul Arghir îți trimite salutări, spuse necunoscutul.

— Care col...

— Nu mă întrerupe, îl strânse de braț celălalt,. N-avem timp pentru explicații... Putem fi văzuți împreună. Te aștept, în noaptea aceasta, între douăsprezece și unu, în parcul din spatele cimitirului, lângă statuia Madonei... Cimitirul este aproape de stația de metrou numărul nouă.

— Mă confundați, reuși Mihai să-l întrerupă, nu sunt...

— Știu, știu. Parola! căută să-l liniștească necunoscutul. Am schimbat-o, din motive de conspirativitate. Acum este „N-aveți un foc” și răspunsul: „Am o brichetă cu gaz...” Te aștept, mai spuse omul apoi se făcu nevăzut, înainte ca Mihai să

poată spune ceva.

Mihai rămase pe loc, simulând uimirea. N-avea de unde să știe dacă nu fusese urmărit de cineva. Dar nu numai acesta era motivul; întâlnirea îl luase prin surprindere, oricât își spunea el că lucrurile se explicau în context.

Plecă într-un târziu, ducând cu el o neliniște ce i se cuibărise pe neașteptate printre gânduri. Forfota bulevardului îl ameți. Automobilele curgeau ca un fluviu capricios, domol uneori sau zvâcnind nervos, într-o continuă frământare. Vitrinele înalte ale magazinelor și reclamele luminoase aruncau peste oameni umbre și sclipiri, ca într-un spectacol cu replici obositoare, în care toată lumea este și spectator și actor. O piesă lungă și banală, fiecare se mișcă și joacă cum vrea.

Strada era învăluită într-o penumbră uimită, odihnitoare. Mihai se trase în golul unui portic și începu să aștepte. Lipit de piatra zgrunțuroasă și rece, avea un sentiment de claustrare, pe care strada largă ce se întindea de o parte și de alta a porticului nu reușea să-l risipească. Dimpotrivă.

Aștepta. Se liniștise, și așteptarea aceasta nu-l agasa. Târziu, auzi zgomotul motorului unui automobil ce se apropia. Mașina mătură cu farurile, ca într-o joacă,

umbrele subțiri conturate pe asfaltul străzii și se opri aproape de portic. Coborî cineva, portiera bufni înfundat și automobilul demară. Mihai se desprinse din umbra porticului și se apropie de cel care coborâse; încerca să descuie poarta. Auzind pași, se întoarse și, în clipa aceea, îl zări.

— Dumneavoastră? se miră și întrebă în același timp omul care coborâse din mașină împingând ușor poarta masivă din fier forjat.

— Este ceva grav... foarte grav... urgent! spuse Mihai și își închipui că bărbatul tresărise.

— Să intrăm, îl invită celălalt, făcându-i loc să se strecoare în curte.

— Domnule Krugenn, sunt pierdut, spuse Mihai, în prada unei agitații pe care Krugenn căută să o risipească.

— Liniștiți-vă, domnule inginer. Să intrăm în casă...

În biroul lui Krugenn era prea cald și mirosea a tutun. Dar nu deschise fereastra.

— Sunt pierdut, domnule, spuse cu glas pierit Mihai.

— Calmați-vă, spuse Krugenn, aducând o sticlă și două pahare înalte. Întâi, o picătură din licoarea asta și, apoi, să vedem despre ce este vorba. Turnă în pahare și îl îmbie pe Mihai să bea. Mihai se supuse ca un pacient în fața medicului și își înmuie buzele. Krugenn aștepta. Avea o atitudine binevoitoare și o privire blinda, care

îndemna la confesiuni. Și Mihai începu să-i povestească tot ce i se întâmplase. Krugenn nu-l întrerupse, nu-l întrebă nimic. Ridică numai paharul, în dreptul luminii, preocupat de reflexele sângerii ale băuturii. Spuse, într-un târziu, în timp ce punea paharul pe măsuță:

— Sunteți tare naiv, domnule inginer, dezarmant de naiv. Nu vă dați seama că sunteți victima unei mistificări? Mihai îl privi cu ochii larg deschiși, într-o mirare fără limită. Da, victima unei mistificări, întări Krugenn... Aici, este mâna lui Pilitis, începu să-i explice Krugenn.

— Nu înțeleg!

— Eu înțeleg perfect, se tolăni Krugenn în fotoliu. Vor să vă verifice și atâta tot. Idioții ăștia nu au încredere în nimeni, nici măcar în propria persoană. Au auzit, probabil, numele acestui colonel, de la cineva, și l-au folosit. Cum îți imaginezi că ar putea intra la noi, în țară, un agent străin, fără ca eu, Krugenn, să nu fiu informat?

— Dar Pilitis, John...

— Cu ei este altceva... Fac ce fac, pentru că așa este jocul, pentru că vrem noi... Dar să lăsăm astea, nu sunt pentru dumneavoastră. Cât despre Pilitis. O să-i servim o lecție pe care n-o s-o uite toată viața. Krugenn se întunecă la față. O să vă duceți la întâlnire. Decise el, și se săltă de pe fotoliu, într-un gest de împotrivire. Va trebui să vă duceți, repetă Krugenn, altă soluție nu

avem. Vedeți ce vrea acest netot care v-a dat întâlnire. Lăsați-l să creadă că sunteți agent român, răspundeți la întrebări.

— Dar eu nu pot... nu știu ce să spun. Își va da seama imediat.

— Cu atât mai rău pentru el, spuse Krugenn, ridicându-se din fotoliu. Luă dintr-un sertar al biroului un revolver pe care, după ce-l armă, îl puse în fața lui Mihai, pe masă.

— Nu, nu-i bine așa, protestă Mihai, strângându-se în fotoliu. Poate găsiți altceva.

— Ba este foarte bine, spuse Krugenn cu un ton care nu admitea replică. Hai, luați-i, nu mușcă, încercă el să glumească, pentru a risipi atmosfera încordată...

— Nu știu, n-am mai umblat niciodată cu așa ceva. Nici armata n-am făcut-o, am fost scutit.

— Asta n-are importanță, nu-i decât un biet revolver și nimic mai mult. Mihai se uită nehotărât la „bietul revolver”, apoi la Krugenn, cu o privire care cerea ajutor și clemență în același timp.

— Nu-i nicio filosofie, spuse Krugenn, disprețuitor. Îl iei, îl pui în buzunar și, când vezi că se îngroașă gluma, îl scoți și apeși pe trăgaci... Aici apeși, îi arătă Krugenn cu degetul. Revolverul este armat, n-ai nimic altceva de făcut.

— Și... și o să-l omor! se îngrozi Mihai.

— Ei, na, făcu Krugenn. Ce mi-e că-l striviți sub mașină sau că-l găuriți cu revolverul!... Nu vă mai faceți scrupule, n-aveți pentru ce. Amintiți-vă numai cum s-au purtat cu dumneavoastră Pilitis și John, atunci, în camera de la hotel. Dacă ați mai fi ezitat, credeți că acum am mai fi stat de vorbă și am mai fi savurat acest coniac? Mi-e teamă, mărturisi Mihai.

— Pentru ce? Parcul va fi pustiu, la ora aceea. La ieșirea din parc, vă va aștepta mașina mea... Vă gândiți ce o să se întâmple după aceea?... Fiți pe pace, n-au să încerce să se răzbune. N-au de ce, doar dumneavoastră ați tras într-un agent... român. Și mare mirare dacă nu vor încerca, mai târziu, să vă și șantajeze cu asta.

Argumentele lui Krugenn erau bine clădite, fără nicio fisură și Mihai nu mai avea niciun motiv de reținere. Poate numai unul de natură sentimentală, ca să spunem așa, dar în fața lui Krugenn fără nicio valoare. Luă cu gesturi stângace revolverul, ca și cum i-ar fi fost într-adevăr frică să nu-l muște, și-l vârî în buzunar. Krugenn chicoti și umplu paharele.

— Pentru curaj, toastă el și sorbi. Nu ezitați, este în joc situația dumneavoastră, îl povățui Krugenn. Nu spusese „viața dumneavoastră”, ocolind, probabil, intenționat cuvântul care l-ar fi putut înfricoșa de-a binelea pe Mihai...

Scările metroului îi vibrau ușor sub tălpi, în mersul lor lin, și Mihai avea senzația că plutește într-o ascensiune abia simțită. Coborâse singur la această stație și, ajuns afară, noaptea se lipi de el neagră și moleșitoare. Își pipăi buzunarul în care avea revolverul. Krugenn îi spusese să tragă fără ezitare, ca și cum i-ar fi spus să golească paharul acela cu coniac. Adică, să ucidă un om! Lui Mihai i se părea absurdă, fără niciun sens această combinație. Voia să-i dea o lecție lui Pilitis, n-avea decât, dar de ce tocmai el să fie instrumentul răzbunării lui Krugenn? Mihai nu accepta omuciderea, din principiu; numai în caz de legitimă apărare. Dar, când se gândea la o asemenea posibilitate, avea o ușoară strângere de inimă. Acum însă, n-avea nici măcar aceste circumstanțe. Era împins să comită o crimă. Ce putea face? Revolverul din buzunar i se părea că se îngreunează din ce în ce mai mult, că îl apasă și-l ține pe loc.

Asfaltul bocănea sub pașii rari, rupând tăcerea la acea oră târzie de noapte. Nu putea da înapoi, însă nici să execute orbește ordinul pe care i-l dăduse Krugenn... Va trage, îl va răni numai, și va fugi... Dacă însă și celălalt era înarmat și intenționa să tragă?

Trecuse de ora douăsprezece. Mihai se îndreptă către locul de întâlnire. Se opri lângă zidul coșcovit acoperit de iederă și scoase revolverul. Îi desfăcu încărcătorul și

pipăi cartușele. Vârî încărcătorul la loc și, brusc, simți că nu-și măi poate ține râsul.

Era așteptat. Omul se trase din umbra statuii și-i dădu parola cu bricheta și țigara. Mihai îi răspunse și necunoscutul îl trase peste o peluză de iarbă, lângă niște boscheți înalți. „Parcă și-ar alege locul unde vrea să moară”, se gândi Mihai și necunoscutul începu să vorbească. Vorbea repede, ca și cum i-ar fi fost teamă că nu avea timp să comunice tot ce avea de spus. Parcul era, într-adevăr, pustiu. Becuri anemice, agățate din loc în loc, pâlpâiau resemnate și în jurul lor roiau fluturi de noapte.

— Colonelul Arghir este foarte îngrijorat, spunea necunoscutul. A dat de firul accidentului, dar, deocamdată, n-a luat o măsură energică. Îi este teamă pentru misiunea ta. Ar vrea să știe stadiul în care te găsești.

— Totul merge bine, spuse Mihai, exact așa cum a fost stabilit. Numai că nu știu cât o să mai dureze.

Deși nu-l vedea, Mihai ghici încordarea celuilalt, atenția cu care îl asculta. Necunoscutul se schimbă de pe un picior pe altul, și Mihai își pipăi discret buzunarul. Se auzi uruitul îndepărtat al unui automobil, apoi liniștea se întinse catifelată și grea peste parc.

— Ei, bine? făcu necunoscutul nerăbdător.

— Ei, bine, îl îngână Mihai ca un ecou, invitându-l astfel, pe celălalt, să precizeze ce voia, de fapt, cu acest: „ei bine”.

— Colonelul Arghir ar dori unele amănunte: ce ai realizat până acum, ce mai ai de gând și în cât timp crezi că te vei putea întoarce în țară! Mi-a spus să-ți transmit să fii prudent, jocul este foarte periculos. Doar știi că nu poți greși decât o singură dată. Mihai asculta ce-i spunea omul și constată că nu era de loc inventiv. „N-ai pic de fantezie, scumpule”, se gândi el, și se hotărî să grăbească deznodământul.

— Să-i dai asta colonelului Arghir, spuse Mihai, vârându-și mâna în buzunar. Necunoscutul făcu un pas înainte și așteptă. Boscheții foșniră și o pasăre de noapte se zbătu într-un zbor greoi. Mihai scosese revolverul, îl îndreptă spre pieptul celuilalt și apăsă pe trăgaci. Arma zvâcni în mână ca și cum ar fi prins viață și detunătura răscoli parcul. Mihai mai trase o dată și încă o dată. Necunoscutul își duse mâna la piept și scoase un strigăt. Mihai mai trase un cartuș. Necunoscutul se clătină, bâjbâind cu mâna după un sprijin. Brațul lui Mihai se destinse brusc și, înainte ca necunoscutul să cadă, îl lovi în plină figură, cu toată puterea. Un nou țipăt, și necunoscutul se prăbuși peste boscheți, îndoindu-i sub greutatea trupului.

Mihai se întoarse pe călcâie și începu să alerge spre locul unde Krugenn îi spusese că-l va aștepta cu autoturismul său...

Cel prăbușit în parc se târî în patru labe și, când nu mai auzi zgomot de pași, se ridică ținându-se cu mâna de falcă, scuipând sânge și înjurând cu ură. Nimeni nu-i spusese că așa se vor desfășura lucrurile...

— Lua-i-ar dracu, scrâșni el, scoțându-și batista din buzunar. Pumnul ăsta n-a fost prevăzut... Dar o să-i coste, mai amenință el scuturându-și hainele. Și, peste puțin timp, părăsi parcul, masându-și falca amorțită.

— Cum a fost? începu să-l descoasă Krugenn. Mihai îi întinse revolverul cu mâna tremurătoare. Nu răspunse și Krugenn își zise că se mai afla încă sub impresia tensiunii prin care trecuse. Dar ai tras, nu glumă, încercă el să-i redea buna dispoziție lui Mihai. Gândeam că n-ai să te oprești până ce n-o să termini gloanțele... Ei, cum a fost? Ai văzut c-am avut dreptate?

Mihai îi povesti, cu glasul tremurător încă, tot ce se întâmplase. Nu uită să-i spună și despre lovitura de pumn. Krugenn începu să râdă. Și râdea, râdea într-una...

— De ce l-ai mai lovit? întrebă el mai târziu ștergându-și ochii umezi de atâta râs.

— Nu știu, spuse Mihai, mi-a venit așa, nu știu cum,

dintr-odată...

— Să mă mai contrazică cineva atunci când spun că numai teama este aceea care naște curajul... Anna am s-o păstrez ca amintire, mai spuse el. Arma cu care un om a ucis pentru prima dată alt om.

— De ce repetați asta? îi reproșă Mihai.

— Scuzați-mă, zise Krugenn. „Ei bine, am făcut și pe placul lui Globi... Dar știam că ne irosim vremea de pomană... O să-i trebuiască timp ăstuia să-și revină... Dar, de acum, e al meu. Cu trup și suflet, cum se spune."

Pe Mihai îl lăsă în apropiere de hotel. Și cum rămase singur. Îi reveni o poftă nebună să cânte. Orașul se potolise; dar Mihai avea chef să se plimbe, să vorbească. Relaxarea bruscă îi provoca această stare.

26

— Și... și asta a fost totul? Marta repeta pentru a nu știu câta oară întrebarea. Îl apucase pe Mihai de mână și părea că nu mai are de gând să-i dea drumul. Î privi nu cu tristețe, ci cu o ușoară nedumerire, așteptând ca Mihai să-i spună ceva. Dar Mihai tăcea. Avea înfățișarea unui om îndrăgostit și disperat în același timp. Mângâia mâna Martei. Spuse și el, ceva mai târziu:

— De ce vrei să mă faci să cred că asta a fost totul? Am să revin, peste puțin timp. Sau, poate, tu ai să vii în

România... Vom aranja, ai să vezi că va fi bine... Așa cum vrei tu... Cum vrem noi, amândoi, se corectă el sărutându-i mâna.

Se aflau în holul imensei aerogări, pe un fotoliu, lipiți unul de altul. Marta îl condusese la aeroport, deși Mihai îi mărturisise că despărțirile acestea prelungite îl tulbură, îl apasă. Dar femeia insistase, cu disperare parcă, spunându-i că vrea să mai fure câteva clipe petrecute cu el. Peste oraș începuse să cadă o ploaie măruntă și Mihai privea îngrijorat la cerut acoperit cu nori negri. Numai de nu s-ar amâna zborul. Voia să plece, să se smulgă din acest oraș, unde și aerul pe care îl respira i se părea străin.

Difuzoarele din imensul hol anunțau pasagerii pentru București să se prezinte la controlul vamal. Mihai se ridică și Marta se agăță de brațul său. Îl sărută apăsat, într-o îmbrățișare furtunoasă, fără nicio jenă, ca și cum numai ei doi s-ar fi aflat acolo, singuri.

— Să nu mă uiți, să te ții de cuvânt, îi spuse ea mai mult amenințător decât ca o rugăminte. Uite, e pentru tine, să nu mă uiți, să-ți amintești de mine. Și îi dădu un inel... Seamănă cu acela, am comandat unul la fel, așa o să ții mai bine minte, deși era să ne aducă necazuri... Mihai nu protestă și femeia îi puse inelul pe deget.

Se smulse greu de lângă el, strigându-l încetișor și făcându-i semne cu mâna. O mai zări prin mulțime și se

întrebă dacă Marta se îndrăgostise cu adevărat de el sau își juca până la capăt rolul... Mai întorsese o ultimă oară capul și Marta îi trimise un strigăt din ochii mari, neobișnuit de mari... Ploaia se potolise, dar norii rămăseseră amenințători într-o frământare domoală. Numai când avionul se desprinse de pământ, Mihai simți în el ceva nedefinit la început, apoi o imensă ușurare și o poftă de odihnă și uitare cum nu avusese niciodată. Avionul se ridică deasupra norului și soarele și seninul învăluiră totul.

27

Poenaru se întorsese de câteva zile la institut. Deși se odihnise, părea agitat și parcă nemulțumit de ceva.

— Am o mulțime de noutăți, îi spuse Mihai și Poenaru îl puse să repete de câteva ori cum decursese consfătuirea, cum fusese primită comunicarea pe care o prezentase.

— Știi, Marin va fi judecat, îi spuse Poenaru mai târziu. M-am interesat de soarta lui la directorul întreprinderii. Se pare că procesul se va desfășura chiar acolo, la „Metalul”... Ce rușine pentru Marin... Dar ce o fi făcut, domnule?

— O să aflăm la proces, spuse Mihai și Poenaru nu mai insistă.

Lucrară febril, câteva zile, închiși amândoi în biroul lui Poenaru. Nici acolo, nici în sala de ședințe nu mai fuseseră reinstalate aparatele de emisie. Omul lui Krugenn de la institut primise dispoziții, probabil, că nu mai era necesar.

„Acum să așteptăm!” își spuse Mihai, dar zilele, treceau fără să se întâmple nimic deosebit.

Într-o luni seara, însă, Mihai fu acostat de un individ care îi dădu parola de recunoaștere pe care o stabilise Krugenn. Discuția fu scurtă. Omul îl întreba dacă reușise să depisteze sistemul de alarmare de la casa de fier a profesorului și dacă aflase cifrul. Încă nu? Era rugat să se grăbească. Într-o săptămână trebuia să rezolve totul și să anunțe printr-un semn cu un creion pe cutia poștală din blocul unde locuia. Și încă ceva. Să ia acest aparat minuscul de fotografiat, dar să nu-l folosească decât atunci când i se va spune. Omul plecase fără să-și ia rămas bun și Mihai îl văzu cum dispare după primul colț de stradă. Să-l urmărească ar fi fost imprudent. Dacă un eventual însoțitor al celui care-l acostase ar fi fost prin preajmă, pentru a-l acoperi? Fusese luat prin surprindere și își reproșa faptul că, numai cu câteva minute mai devreme, făcuse semn colegului care-l supraveghea discret că poate pleca. Primul pas îl făcuse cu stângul...

Înfuriat, Baraban raportă lui Arghir toată întâmplarea și propuse ca Mihai să fie chemat și tras la răspundere. Arghir îl asculta răbdător, fără să-l întrerupă și, când Baraban tăcu, îi spuse cu o seninătate dezarmantă:

— Pentru ce?

— Doar v-am raportat, tovarășe colonel.

Arghir își făcu de lucru cu stiloul înșurubându-i și deșurubându-i capacul, și Baraban înțelese că Arghir nu era de aceeași părere cu el.

— Maiorul Mihai Dragu să fie lăsat în pace, tovarășe maior, preciză Arghir. Nu el este cauza pentru care am bătut pasul pe loc atâta timp.

Cele spuse de Arghir erau, de fapt, un reproș la adresa lui Baraban și acesta îl simți din plin. Nu mai insistă; bătu chiar în retragere. Nici Arghir nu-și mai continuă ideea și Baraban ceru permisiunea să-și aprindă o țigară.

— Avem răgazul pentru ca invenția profesorului Poenaru să poată fi pusă la punct, spuse Arghir. Asta ne-am și propus, în primul rând. Agenturile sunt liniștite, nu vor mai întreprinde, deocamdată, nimic. Așteaptă ca Mihai să le facă treaba. O să-i prindem pe cei de aici, dar... Dar, continuă el preocupat de o anume idee, să vedem cum organizăm acțiunea de dezinformare a agenturilor din străinătate... Să nu uităm că invenția trebuie să fie și experimentată, să se

construiască prototipul...

— Ar însemna să nu-i arestăm, interveni Baraban dezamăgit.

— N-am spus chiar asta, replică Arghir moale, accentuând într-un anume fel pe cuvântul chiar. Îi vom aresta după ce avem certitudinea că fotocopiile au ieșit din țară și au ajuns la destinație. Să-i facem să creadă că au pus mâna pe invenție.

— E greu, îi scăpă lui Baraban un oftat.

— Parcă eu am spus că e ușor?... Când are loc procesul inginerului Marin?

— Pește o săptămână. Există aprobarea ca el să se desfășoare în întreprindere. Vor participa și salariați din alte întreprinderi.

— Foarte bine, spuse Arghir dar fără entuziasm. Pe mine, procesul acesta, în sine, nu mă bucură de loc. Cu mai mare atenție și din partea noastră, l-am fi putut împiedica pe inginerul Marin să ajungă în această situație...

Era și mulțumire, și regret sincer în cuvintele lui Arghir. Și Baraban. Avu senzația certă că o parte de vină, în cele întâmplate, avea și el.

28

Restaurantul-pensiune „Bulevard” era plin. Nu se

mai găsea nicio masă liberă. Mihai venise mai devreme și, retras într-un colț, își consuma dejunul fără niciun chef. Omul în vârstă, care luase loc la masă, comandă și el și, așteptând ospătarul, spuse indiferent, ca și cum l-ar fi cunoscut pe Mihai de când lumea:

— Pilitis mi-a trimis un dosar pentru dumneavoastră, domnule inginer. Vă stă la dispoziție dar îmi spunea că trebuie să-mi dați ceva...

— Știu... știu, dar încă nu am făcut rost... În cel mult o săptămână...

— Mda, făcu celălalt mutând lista de bucate din fața sa... Să zicem, zece zile, adică pe treisprezece august...

Sosi ospătarul și omul începu să mănânce. Mânca fără grabă, cuviincios, etalându-și, parcă ostentativ, bunele maniere.

— Dar fără trucuri, spuse omul între două înghițituri, așa mi-a transmis Pilitis. Altfel, unul din oamenii dânsului vă omoară. Și surâse stingherit, parcă și-ar fi cerut scuze pentru un lucru de nimic... Și mai trimite și dosarul la Securitate; să vă înjure lumea și în contumacie. Cinismul cu care rostea amenințările vădea școala lui Pilitis, principiile brutale ale acestuia.

— Bine, spuse Mihai; dar aveți dosarul?

— Se înțelege, spuse convingător omul. O să-l vedeți când ne vom întâlni. Pilitis e un om cinstit, domnule. Deci, pe treisprezece august să aveți materialul. Am să

iau eu legătura cu dumneavoastră... Așteptați să mănânc, să plec și după aceea puteți părăsi și dumneavoastră restaurantul. Omul termină de mâncat, plăti și părăsi restaurantul. Mihai își bău berea încet. Nu avea de ce să se grăbească. Omul era de-acum filat. Pe Mihai felul de a acționa îl surprinse oarecum. Simplu, în văzul lumii, fără măsuri de conspirativitate, fără complicații. Dar tocmai simplitatea aceasta putea să deruteze pe un eventual urmăritor. Rațiunea unui asemenea mod de lucru avea o explicație. Nici agentura lui Krugenn, nici cea a lui Pilitis nu se temeau de un eventual joc... „necinstit" din partea lui Mihai. Îl aveau în mână, prins bine, fără putința de a mai încerca măcar să gândească altfel decât voiau ei. Pilitis avea declarația lui prin care recunoștea că a trădat și, în același timp, și dosarul pe care, cine știe cum, îl sustrăsese lui Krugenn. Acesta din urmă... două omoruri de care Mihai se făcea vinovat, plus cele relatate despre invenția profesorului Poenaru. Deci, nu aveau de ce să-l mai suspecteze. Reușise Pilitis să pună mâna pe dosarul cu declarațiile semnate de Mihai, după accidentul acela, sau mințea? Dacă da, cum reușise să-l sustragă de la Krugenn? Aveau agenți acolo sau... Mihai se opri din raționament. I se părea de domeniul celei mai prodigioase fantezii... Sau... își mărturisi un gând care i se părea logic. În sinea lui, se amuza puțin de procedeul lui Pilitis. Trăgea

maximum de folos de pe urma lui Krugenn. Încercase asta și în cazul inginerului Marin, dar atunci Krugenn se răzbunase și-i ucisese doi oameni în accidentul de pe autostradă. Cel puțin așa înțelesese din discuția cu Pilitis și John în camera de la hotel. Și acum lucrurile se vor petrece la fel? El nu risca nimic dacă cineva dintre agenții lui Krugenn l-ar fi văzut în compania unuia dintre oamenii lui Pilitis. Doar îi spusese totul lui Krugenn și acesta îl sfătuise să continue jocul. Se întreba însă, ce va face Krugenn în continuare, când va observa că îi dispăruse dosarul. Dacă într-adevăr îi dispăruse...

Agentul lui Krugenn îl opri pe Mihai de dimineață pe stradă, cerându-i un foc.

— Am depistat și sistemul de alarmare și am aflat și cifrul, spuse Mihai.

— Care e cifrul?

Mihai îl spuse și agentul îl repetă încet.

— Acesta este?

— Da, răspunse Mihai.

— Când pleci, la prânz, deconectezi sistemul de alarmai și îți comunic eu ce ai apoi de făcut... Te poți înapoia și după-amiază la institut?

— Desigur.

— Atunci, faci cum ți-am spus. Și agentul plecă pufăind din țigară. Părea grăbit ca un om care se

îndreaptă spre serviciu. Și, spre desperarea tânărului ofițer care îl urmărea, reuși să-și piardă urma.

„Tunete și fulgere”, se gândi ofițerul amărât. Știa că discuția pe care avea s-o poarte cu maiorul Baraban nu avea să fie deloc plăcută. Dar omul se strecurase prin mulțime și dispăruse ca și cum s-ar fi volatilizat.

În timpul acesta, Mihai ajunsese la institut. Lucră până spre prânz, fără să dea ochii cu nimeni. Invenția lui Poenaru îl pasiona și, cu cât trecea timpul, își dădea seama mai bine de valoarea ei.

Poenaru plecă târziu și se miră că Mihai se mai afla acolo.

— Nu mergi? Te duc cu mașina... Sau ai venit cu a dumitale?

— Nu, am venit pe jos, îmi cunoașteți obiceiul...

— Totuși, nu pleci acasă?

— Mai rămân, spuse Mihai și Poenaru îl bătu pe spate:

— Îți place, te pasionează; foarte bine, foarte bine... Rămâi, dacă îți face plăcere...

Mihai mai așteptă puțin și intră în biroul profesorului. Deconectă sistemul de alarmare și se grăbi să părăsească încăperea. Portarul institutului ținu să-i amintească faptul că timpul, era așa cum dăduse el prognoza de dimineață. Mihai îl servi cu o țigară și portarul îl întrebă dacă s-a apucat din nou de fumat.

— Din când în când, spuse Mihai.

— E bine, omoară nervii, mai ales la dumneavoastră, care lucrați cu creierii. Mai respiră și ei. După ce ascultă această scurtă lecție de medicină aplicată, Mihai ieși pe poarta institutului. Mâncă în grabă la un „Expres” și porni spre casă. Nu-și mai amintea dacă lăsase storurile când plecase. Ar fi fost o adevărată nenorocire să le fi uitat ridicate. În acest caz îl amenința o după-amiază într-o cameră cu o căldură de etuvă... Se apropia de casă și omul care-i ceruse cifrul de dimineață nu apărea. Să se fi răzgândit și să fi amânat întâlnirea? Azi urma să-i spună ce să facă pentru a fotografia schițele. Așa înțelesese Mihai, cel puțin, când i se spusese să întrerupă sistemul de alarmare.

...Făcu un duș și se lăsă pe studio cu mâinile sub cap. Cearșaful se încălzise, vru să se întoarcă dar, moleșit, renunță. Umbrele și luminile se topiră și Mihai adormi. Îl trezi sunetul strident al telefonului și sări din pat, amețit.

— Cum? întrebă Mihai și se așeză pe scaunul de lângă măsuță pipăind cu, mâna după cutia cu țigări. Ați greșit numărul, spuse el și puse receptorul în furcă. Storurile zvâcniră și camera se umplu de lumină. Începuse să-i placă această garsonieră, în care locuia de când lucra la institut. Era mobilată simplu; locuință de holtei fără pretenții.

Cineva sună la intrare și Mihai se grăbi să deschidă.

— Lumina, auzi el și înăuntru intră un bărbat cu o geantă sub braț. Îl recunoscu imediat. Era agentul lui Krugenn, cel care îl oprise de dimineață și îi ceruse cifrul.

— Ce facem, domnule? spuse Mihai. Am deconectat sistemul de alarmare degeaba? Bărbatul duse degetul la buze și intră în cameră închizând în urma lui ușa care da în holul garsonierei. Se trânti pe unul din cele două fotolii, ca și cum ar fi intrat în propria casă.

— Vă duceți și conectați la loc sistemul de alarmare!

— Adică... cum? spuse Mihai supărat.

— Așa cum v-am spus, îl fulgeră autoritar celălalt. Și, vă rog, deocamdată, să-mi dați aparatul de fotografiat. E mai sigur; o să vi-l înapoiez la momentul oportun.

— S-a întâmplat ceva? se ridică alarmat Mihai de pe scaun.

— Liniștiți-vă, îl potoli omul, nu s-a întâmplat nimic, dar încă nu este momentul potrivit. Sa mai așteptăm.

— Bănuiește cineva ceva? întrebă cu spaimă Mihai.

— Nimeni, nimic, răspunse omul laconic. Dați-mi aparatul, mă grăbesc... Am să țin legătura cu dumneavoastră.

...Portarul de la institut îl salută săltându-se ușor de pe scaun.

— Cu treburi, cu treburi? spuse el și Mihai dădu afirmativ din cap.

Sistemul de alarmare fu conectat ușor dar, înainte de asta, Mihai deschise casa de fier și începu să fotografieze schițele găsite acolo. Aparatul pe care i-l dăduse Pilitis, „pentru orice eventualitate”, semăna cu acela pe care agentul lui Krugenn îl luase înapoi.

Termină de fotografiat, încuie casă de fier și mai zăbovi aproape o oră, după care părăsi și clădirea institutului. Își dădu seama că este urmărit dar nu făcu nimic pentru ca să-și piardă urma. Cine era oare, un agent al lui Krugenn sau al lui Pilitis? Oricare ar fi fost, Mihai știa că de acum nu va mai scăpa din filaj. Începuse să se întunece și căldura de pește zi să se mai potolească. Îi era sete și foame. Intră la „Grădinița” și se așeză la o masă. Nu-și dădea seama dacă urmăritorul îl aștepta sau nu; avea să se convingă de asta atunci când va părăsi grădina. Dacă nu-și pierduse încă răbdarea și se lua după el, trebuia să-l păcălească într-un fel...

Se urcă în autobuzul 34 și coborî în apropiere de Piața Victoriei, îndreptându-se spre casă. Era urmărit. Făcu un ocol, evitând locurile circulate mai puțin. Ajuns în fața blocului, se îndreptă spre autoturismul său parcat în apropiere. Se urcă și demară imediat, trecând în viteză pe lângă bărbatul care se ținuse scai de el. Goni spre Băneasa și în dreptul „Parcului privighetorilor”

întoarse înapoindu-se în oraș. Iar, puțin mai târziu, se afla în biroul colonelului Arghir care îl aștepta nerăbdător.

Mihai îi raportă cele ce i se întâmplaseră și Arghir spuse:

— Omul lui Krugenn de la institut a fotografiat schițele din casa de fier a profesorului... Cifrele casei și deconectarea sistemului de alarmare, asta i-a interesat... Acum ai explicația de ce ți-a cerut aparatul de fotografiat...

Mihai nu răspunse. Își propti capul în palme ca și cum ar fi încercat să-și pună în ordine ghidurile. Spuse, într-un târziu, ca și cum ar fi dat răspuns propriilor întrebări:

— Asta a fost, prin urmare... înseamnă că am intuit jocul... Prea ar fi fost simplu așa cum părea la prima vedere. Nu-i deloc imprudent Krugenn ăsta.

— Uite și omul lui de la institut, și Arghir dădu un bobârnac unei fotografii care alunecă pe cristalul biroului și Mihai o culese cu două degete.

— Formidabil, nu aș fi crezut, se miră Mihai privind fotografia. Tușa Luța, una din femeile de serviciu...

— Privește-o și pe asta, și îi întinse peste birou o altă fotografie. De cum o văzu Mihai începu să râdă. Era el cu aparatul de fotografiat, aplecat peste birou.

— Instalația noastră a funcționat ireproșabil, spuse Arghir... Ce-i drept, meritul este al lui Baraban. El a fost

cu ideea, după eșecul acela cu posturile de emisie.

— Tușa Luța, reveni Mihai la o idee care îl urmărea și nu-i da pace. Stau și mă întreb cum au fost făcute verificările personalului. Parcă s-ar fi lucrat cu picioarele, nu cu capul.

— Asta o să vedem mai târziu, acum e vorba numai să te descurci mai departe...

— Cu agentura lui Pilitis? Le spun ce mi s-a întâmplat și le dau filmul pe care l-am făcut. N-au decât să se lămurească singuri cu agenții lui Krugenn. Pe treisprezece august le dau filmul și cu asta gata... Dar agenții lui Krugenn? Nu văd de ce ar mai lua legătura cu mine. Au obținut fotocopiile și acum vor încerca să se dea la fund cu ele.

— Nu-ți dai seama în ce primejdie te afli? Nu mai au nevoie de tine și vor încerca să te reducă la tăcere. Poți deveni un martor periculos, care știe prea multe.

— Aveți dreptate, se încruntă Mihai. Cred însă că agenții lui Pilitis, care mai au nevoie de mine, mă vor păzi ca ochii din cap... Numai dacă... și îi mărturisi colonelului un gând care îl muncea de mult timp. Arghir îl ascultă din ce în ce mai atent.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse el. În cazul acesta nu-ți rămâne decât să dispari... să ne gândim la o combinație, la ceva verosimil...

— Nu cred că ar fi bine, îl contrazise Mihai și începu

să pledeze cu ardoare. Nu, nu trebuie să le alimentăm nicio suspiciune. Și-apoi, cazul nu-i așa de desperat cum doriți să mă faceți să cred... Poimâine, duminică, este treisprezece și agentul lui Pilitis o să vină să-i dau filmul... Vă garantez că voi fi prudența în carne și oase, răspunse Mihai gestului de neîncredere al lui Arghir. Gândul acela al meu pe care vi l-am mărturisit se poate să nu fie decât un gând năstrușnic, și atât. Arghir clătină din cap și se ridică de la birou.

— Ori am început să îmbătrânesc de-a binelea, ori tu ai prea mult curaj. Oriunde te-ai afla, să știi că n-ai să fii singur.

29

Agentul lui Pilitis, bătrânelul acela care luase masa la pensiune împreună cu Mihai, își făcu apariția sâmbătă la prânz. Îl anunță pe Mihai că mâine seară va primi dosarul în schimbul aparatului cu care făcuse fotocopiile. Dosarul va fi într-o mapă ascunsă la kilometrul patruzeci de pe șoseaua București-Alexandria.

— Cercetați dosarul, vedeți dacă sunt toate hârtiile care vă interesează, puneți aparatul în mapă și o lăsați în tufa de lângă piatra kilometrică, îl instruia bătrânelul. Apoi porniți mai departe, spre Alexandria, și tocmai la

marginea orașului întoarceți mașina și vă înapoi ați la București... Simplu, nu? chicoti fără motiv... Să nu uit, îl apucă bătrânelul de un nasture al hainei. Calculați în așa fel ca să fiți acolo la zece seara. Nici mai devreme, nici mai târziu... Și, de luni încolo, liber ca pasărea... Pe mâine seară, mai spuse el și îl lăsă pe Mihai în fața blocului unde îl acostase. „Liber ca pasărea cerului", cuvintele bătrânului căpătau pentru Mihai o semnificație la care nu ar fi vrut să se mai gândească.

Plecase prea devreme din București. Mihai își dădu seama că îl măcina nerăbdarea și, totodată, și o oarecare teamă. Opri la motelul de lângă podul metalic de peste Argeș. Își trecu timpul, în fața unei cești cu cafea. Știa, sau mai bine spus bănuia, cam ce avea să se întâmple. Arghir și Baraban nu lăsaseră nimic la voia întâmplării.

Baraban, după ce descoperise lucrul acela ciudat, îi spusese numai atât: „Vezi?" Da, văzuse. Asta se întâmpla de dimineață, când Mihai, la stăruințele lui Baraban, venise cu autoturismul la locul indicat. „Gata" îi spusese Baraban după ce îi mai dăduse unele instrucțiuni și Mihai plecase fluierând nepăsător. Dar mai târziu, în timp ce făcea plinul la stația „Peco" din Rahova, nepăsarea începuse să se risipească.

...Trecu prin Mihăilești încet, conducând atent. Duminică, oamenii se mai cinstesc și circulă brambura

pe șosea în grupuri care se strâng și se desfășoară ca o armonică, tocmai când nu te aștepți. Prin geamul deschis al mașinii năvăliră chiuiturile unei nunți care de-abia începuse ca lumea. Șoseaua era uscată, mașina trepida ușor, iar aerul era mai rece. Pietrele kilometrice fugeau înapoi una după alta. Treizeci... treizeci și unu, citi Mihai și privi la ceas. Va ajunge la locul indicat în jurul orei pe care o stabilise agentul lui Pilitis... Treizeci și nouă... Mihai încetini. Opri în dreptul pietrei kilometrice patruzeci. Scoase automobilul în afara șoselei și coborî. Mapa o găsi repede, o luă și intră în automobil. O desfăcu și scoase dosarul care se afla într-o pungă de plastic închisă ermetic. O sfâșie, și îl izbi un miros ciudat ca de medicamente. Începu să o răsfoiască la lumina lanternei. Pilitis se ținuse de cuvânt. Se aflau acolo declarațiile pe care le semnase, procesul-verbal încheiat la poliție și hârtia aceea pe care îl forțase Pilitis și John s-o semneze. Lucraseră... „cinstit". Prin urmare, Pilitis reușise s-o sustragă din safeul lui Krugenn „Krugenn... Un vulpoi șiret, un ticălos, un lacom fără niciun fel de scrupule", îl caracteriza Mihai în timp ce punea aparatul de fotografiat în mapă. Și Mihai avu certitudinea că găsise dezlegarea problemei, că reușise să înțeleagă pe deplin jocul lui Krugenn. Îi dădu dreptate lui Arghir, care-i atrăsese atenția că se afla într-o mare primejdie. Un camion întârziat trecu pe lângă el

lăsând în urmă miros de gaze. Mihai aștepta până ce luminițele roșii se pierdură și porni și el. Mergea încet, nu avea de ce să se mai grăbească. Oglinda retrovizoare începuse să se albească de lumina farurilor unui autoturism ce se apropia. Apoi, autoturismul se opri. „Au venit să ia mapa pe care am lăsat-o”. Privi în dreapta șoselei și văzu taluzul îngust acoperit cu iarbă și apoi dunga neagră a șanțului. Apăsă puternic pe accelerator și automobilul trecu nălucă printr-un sat. Apoi șoseaua începu să șerpuiască în curbe strânse și Mihai privi neliniștit în oglindă. Zări farurile automobilului din urma sa când șoseaua devenise iar dreaptă. Se aplecă peste volan, lipindu-se de el, în dorința parcă de a împinge și el automobilul să alerge mai repede. „Naipu”, citi în fugă placa indicatoare. Șoseaua cobora și începea o nouă curbă. Frână puțin și automobilul derapă spre stânga dar Mihai îl redresă. Ieși din satul cu nume ciudat și se așternu la drum. Taluzul șoselei era larg, cobora într-o pantă lină și Mihai încetini. Farurile automobilului din față îl orbiră și el aplecă puțin capul. Fu depășit și Mihai vârî mapa pe sub cămașă. Dădu și el faza mare și citi numărul din spate al automobilului care acum nu se mai grăbea. Un beculeț alb se aprinse la bord și Mihai se întinse și deschise portiera din dreapta sa. Ținea volanul cu o mână în timp ce se strecura pe canapea. Împinse

portiera și, înainte de a sări, apăsă pe un buton de lângă torpedo. Se rostogoli pe iarba înaltă și rămase ghemuit acolo. Auzi o bubuitură înfundată și un puternic zgomot de fierărie. Apoi izbucni o jerbă de flăcări. Autoturismul din care sărise părăsise șoseaua proiectat parcă de un suflu puternic, se prăvălise pe taluzul înclinat și, proptindu-se de un copac, luase foc. Luminile automobilului care îl depășise nu se mai vedeau. Pieriseră înghițite în noapte. Mihai se ridică. Nu, nu pățise nimic. Doar umărul stâng îl durea puțin. „Un accident tip Krugenn”, găsi putere să mai glumească Mihai...

Farurile măturau șoseaua și automobilul se opri la locul unde ardea încă ceea ce fusese un autoturism înainte. Coborâră trei bărbați și Mihai alergă spre ei.

— Uff, făcu Baraban, ai scăpat, Mihai?

— Nu, n-am scăpat, răspunse Mihai serios și Baraban îi dădu un ghiont.

— Să te ia naiba, termină cu prostiile. Mihai se apropie de autoturismul Securității și puse în funcțiune aparatul de emisie-recepție.

— Sunt zece, sunt zece, către toți, către toți... 313, 8, 40... Trec pe recepție! Se încrucișau răspunsurile la apel. Recepționară corect. Sosi și salvarea, apoi o „Dacia 1300” a miliției. Baraban discută puțin cu unul dintre ofițeri și, făcându-i semn lui Mihai să rămână acolo

unde era, se urcă și el și autoturismul porni în urma salvării. Lăsă ambulanța să meargă înainte, iar autoturismul făcu la dreapta pe un drum de țară cu hârtoape. Opri și Baraban îl îndemnă pe Mihai să coboare.

— Unde ne aflăm? întrebă el.

— Aproape de Albele; E un loc de pescuit formidabil... Și o pădure cu vânat... Iepuri, fazani, căprioare...

— Să venim și noi odată, spuse Mihai.

— Nu-i voie, se amestecă în discuție șoferul. Aici e rezervație... Numai oficial, și nu mereu. De pescuit, se poate...

— Și tu de unde știi? îl întrebă Mihai.

— Păi, sunt de pe-aici... Dacă permiteți, am putea să ne repezim până la ai mei... Mai are moșu ceva vin. Și pește trebuie să aibă; cred că a băgat vârșa (Unealtă de pescuit în formă lunguiață, alcătuită dintr-un coș făcut din plasă sau din nuiele de răchită împletite, cu gura îngustă și întoarsă înăuntru în formă de pâlnie; vintir.) ieri noapte. Dar de... nu se poate.

— Sigur că nu se poate, îi risipi Baraban orice speranță și șoferul înghiți în sec.

— Mai așteptăm mult? întrebă Mihai depărtându-se de automobil și așezându-se pe un petic de iarbă, dincolo de marginea drumului.

— O să ni se comunice prin radio, spuse Baraban luând loc lângă Mihai.

Departe, dinspre baltă, venea orăcăit de broaște care se certau cu luna. Mihai rupsese un fir de iarbă și îl sfărâma între dinți. Avea un gust și un parfum nedefinit.

— A patra oară, spuse Mihai răsturnându-se pe spate, cu mâinile sub cap.

— Ce, a patra oară?

— De când plec din lumea celor vii, zise Mihai încet privind clipătul stelelor reci și îndepărtate... Ce mai, eu am ucis moartea...

— Prostii, spuse Baraban și lui Mihai îi păru rău că Baraban nu-l înțelege.

— Să-ți arăt mapa, spuse Mihai, întorcându-se spre Baraban. Tot avem timp, o să te distrezi... Se ridică scuturându-se și se duse spre autoturism. Pusese dosarul sub roata de rezervă. Mai practic, șoferul se lungise pe canapea și sforăia ușor. Mihai căută dar mâna sa dădu de ceva fărâmicios și aprinse becul din plafon. Dosarul dispăruse. Îl chemă și pe Baraban și amândoi priviră stupefiați grămăjoara aceea carbonizată. Asta era tot ce mai rămăsese din dosarul pe care îl găsise la kilometrul patruzeci. Înțelese ce era cu mirosul acela puțin amărui care îl simțise când scosese dosarul din punga de plastic. Dosarul fusese conservat

dar, în contact cu aerul, se pulverizase... Pilitis își luase toate măsurile în cazul în care autoturismul nu ar fi luat foc. Aparatul de emisie-recepție bâzâia ușor; se întretăiau apeluri...

Mercedesul gri fu oprit de o patrulă a circulației chiar la intrarea în Alexandria. Bărbatul de la volan întrebă despre ce este vorba. Întinse actele, în timp ce un milițian controla autoturismul de jur-împrejur. Șoferul coborâse și fuma nepăsător!

— Vă mulțumim, spuse ofițerul înapoindu-i actele... Am fost anunțați că spre Drăgănești a avut loc un accident de mașină... Din spate venea un camion și unul din milițieni îl opri.

— Grav? se interesă șoferul Mercedesului.

— Se pare că da, spuse ofițerul, nu cunosc amănuntele...

— Ca să vezi, spuse șoferul Mercedesului, viteza, asta trebuie să fie. Și alcoolul, mai adăugă el. Cât aveți ora?

Ofițerul se uită la ceas.

— Unsprezece și zece...

— Cum trece timpul. Numai nevasta asta m-a pus pe drumuri să-i duc lui taică-său niște medicamente... Și trebuie să mă mai și întorc la București... Am pierdut o noapte...

După ce Mercedesul intră în oraș, dădură drumul și autocamionului. Ofițerul care cercetase actele deschise

emițătorul receptor și comunică:

— Aici doisprezece... Totul este în regulă... Trec pe recepție!

...Mercedesul încetini când ajunse la locul accidentului. O mașină a miliției staționa cu farurile aprinse. Pe șosea fuseseră trasate cu cretă linii și un subofițer făcu semn Mercedesului să ocolească mai pe dreapta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă șoferul.

— Un accident, răspunse laconic subofițerul.

— Grav?

— L-au scos carbonizat.

— Întâmplarea, mai spuse șoferul Mercedesului și demară. Deschise aparatul de radio și din difuzor se auzi vocea crainicului: „Lucrările de pe șantierul Porțile de Fier au intrat în faza finală...” Răsuci butonul, o muzică veselă se revărsă dintr-o dată. Motorul torcea liniștit, și omul de la volan părea împăcat cu sine. Scoase brațul afară. Curentul de aer îl răcorea. Acul kilometrajului rămăsese liniștit în dreptul cifrei nouăzeci. De parbriz și de geamul farurilor se loveau insecte îmbătate de izvorul acesta de lumină. Pe bancheta din spate se odihnea mapa cu aparatul de fotografiat pe care Mihai îl lăsase la kilometrul patruzeci.

În aceeași seară, Luța, după ce așteptase ca proprietarii din curte să adoarmă, se strecură în stradă și, cu pași mărunți, se îndreptă spre stația de tramvai. Locuia pe această străduță din Ferentari de un an de zile. Proprietarii, doi bătrâni pensionari, îi închiriaseră una din cele trei camere cât avea casa veche de paiantă. Camera în care locuia Luța avea ușa spre curte; vara soarele îi intra în casă, iarna zăpada îi troienea ușa. Își plătea regulat chiria, șaizeci de lei, cât se înțelesese la început cu proprietarii. Pleca dis-de-dimineață la lucru și se înapoia după masă. Tăcută, fără s-o simtă cei doi bătrâni. Vorbea puțin, nu lega prietenii prin vecini, nu se împrumuta de la nimeni.

— Asta parcă-i mută, măi nevastă, îl auzise pe bătrân într-o zi spunându-i soției, care îl repezise cu voce șuierătoare:

— Tacă-ți gura, muierceo, și lasă femeia în pace. Și bătrânul tăcuse târșâindu-și papucii până la pompa de sub zarzăr.

Dacă ar fi văzut-o plecând seara și încă la ora asta, bătrânul ar fi avut, fără îndoială, prilej de comentarii deloc măgulitoare la adresa ei. Luța avea în jur de cincizeci de ani, se îmbrăca îngrijit și îi plăcea să meargă la cinematograf. Dacă bătrânul ar fi știut că Luța citește romane vechi franțuzești până seara târziu și-ar fi făcut cruce și-ar fi umplut strada că Luța e nebună de legat La

institut, unde fusese angajată de vreo Zece luni de zile, își câștigase aprecierea tuturor. Își făcea treaba repede, cu o grabă de invidiat, și nu vorbea decât atunci când era întrebată. Portarul institutului încercase să-i facă ochi dulci, dar Luța se făcuse că nu bagă de seamă. Iar când, într-o zi, o tratase cu bomboane și o ciupise în glumă (zicea el), Luța îl repezise și-i spusese că-i bătrân și-i arde de prostii.

— Păi nu suntem făcuți din prostii, coană Luțo, și eu și matale? îi explicase portarul dar Luța plecase fără să-i răspundă...

...Acum, așteptând tramvaiul, începuse să-și piardă răbdarea. Sucea în mână geanta veche de piele și se uita în lungul liniei, doar va zări luminile afurisitului de tramvai. Sosi târziu și Luța se urcă la a-ntâia. Somnoroasă, taxatoarea îi dădu bilet apoi își propti capul în piept și începu să moțăie mai departe. Luța coborî la „Izvor" și de acolo o luă cu pași grăbiți spre Cișmigiu...

În parc era răcoare și liniște, apa lacului vălurea ușor și luminile ce se reflectau în ea se clătinau ca bete. La „Buturugă" închisese, dar pe Luța nu o interesa asta. Străbătu parcul și se așeză pe o bancă la capătul parcului, aproape de ieșirea spre Știrbei Vodă. Nu așteptă mult și lângă ea se așeză un bărbat cu ochelari fumurii și mustață, care o întrebă în șoaptă:

— Ați adus, doamnă Suciu?

— Da, spuse femeia deschizându-și geanta și scoțând un obiect înfășurat într-un capăt de cârpă neagră. Am adus, continuă ea, dar va trebui să vă țineți de cuvânt. M-am săturat să fac pe femeia de serviciu și să locuiesc într-o cocină lipsită de cel mai elementar confort.

— Liniștiți-vă, spuse necunoscutul, punându-i mâna pe braț. Avea o mână rece și lipicioasă și Luța își trase brațul. O dezgusta atingerea aceasta de reptilă.

— Transpir la mâini, nu-i vina mea, se scuză necunoscutul... Nu puteți încă pleca de la institut, continuă el mai mult poruncitor decât explicativ. Lăsați să mai treacă un timp, altfel bate la ochi... E mai bine așa. Și, în afară de asta, ne țineți la curent cu tot ce se întâmplă, mai adăugă necunoscutul cu un ultim argument.

— Bine, spuse docil Luța și se ridică de pe bancă. Necunoscutul o lăsă să plece și, când pașii femeii se pierdură pe alee, se ridică și el. Ieși din parc, și după ce se uită înapoi își scoase ochelarii și își dezlipi mustața. Pălăria ușoară din pânză o mototoli și o vârî într-unul din buzunarele hainei. Ajunse în dreptul Mercedesului parcat pe o stradă laterală. Se urcă și porni după ce vârî în mapa de sub banchetă pachetul pe care îl primise de la Luța. Opri pe strada Sofia și luând mapa cu el, coborî. Încuie portierele și plecă. În strada Dorobanți, așteptă

câtva timp și când trecu primul taxi liber, îi făcu semn să oprească. Dădu o adresă șoferului și, răsuflând ușurat, întinse picioarele. Avusese o zi grea și era obosit.

30

Se aflau toți în cabinetul colonelului: Mihai, Baraban și Arghir.

— Am avut dreptate, tovarășe colonel, spuse Mihai. Arghir nu spuse nici da, nici nu. Își înăbuși cu dosul palmei un căscat, după care se lăsă pe spătarul scaunului. Baraban își aprinse o nouă țigară. Nu-l întrebă pe Mihai de ce avusese dreptate, ci constată numai:

— E două și cinci.

— Păcat de mașină, spuse Mihai dar Arghir balansă palma, adică: „dă-o naibii, bine că a ieșit așa”. Erau obosiți, nu mai așteptau decât developarea clișeelor și copierea lor. De afară, noaptea îi privea, curioasă și ea, pe acești oameni fără somn. Într-un colț, deasupra fișetului, ventilatorul bâzâia monoton rotindu-se mereu ca o jucărie. Mihai își înăbuși, decent, un nou căscat. Apoi căscă Baraban și îi urmă Arghir. Timpul trecea greu. Așteptau să fie developat filmul... Și când li se aduseră copiile, puțin umede, se înghesuiră toți trei în jurul lor. Bărbatul din Mercedesul gri îi privea de la

volanul mașinii sale în cele mai felurite chipuri. Niciunul nu spuse nimic. Se lăsase o liniște grea încât li se auzea și răsuflarea. Omul din fotografie, cel care luase fotocopiile de la kilometrul patruzeci, specialistul în accidente prin radio, nu era altul decât Onisie. Tăcutul și insignifiantul inginer Onisie, colegul fostului inginer șef Marin.

Baraban privea la Mihai, Mihai la Baraban și Arghir la amândoi. Baraban se depărtă puțin de birou și se lovi ușor cu palma peste frunte.

— Dă mai tare, îl sfătui Mihai și peste fața obosită a lui Arghir flutură un zâmbet.

— De când morții au dreptul la cuvânt? se întoarse Baraban spre Mihai bine dispus și el. Tu să taci, decedatule, mai adăugă Baraban, și toți trei începură să râdă...

— Din păcate, maiorul Mihai Dragu va trebui să lipsească din actul final, spuse Arghir... Ei, ce ai de gând? i se adresă lui Mihai.

— Am să merg la părinți, nu i-am mai văzut de mult...

Arghir îl privi câtva timp în tăcere și îi spuse târziu, încet, cu părere de rău:

— Regret, dar nu se poate... Cel puțin acum nu, adăugă el. Și Mihai clătină din cap.

— Am înțeles, tovarășe colonel...

— Pe Poenaru o să-l lămurim noi, într-un fel, o să

vedem cum... Iar tu, Mihai, îi spuse colonelul părintește parcă, ai să te recreezi undeva, într-un colț de țară, ai să pescuiești, să citești și să te gândești cum să mai ucizi moartea, încă o dată, dacă va mai fi nevoie...

— Când va trebui să plec?

— Chiar acum, spuse Arghir. Totul e aranjat; mașina te așteaptă jos... Noi mai rămânem să ne războim cu agenții lui Pilitis... O să fim atenți să nu se încaiere cu cei ai lui Krugenn. Doi morți sunt de-ajuns...

— Trei, spuse Baraban arătând spre Mihai. Dar Arghir nu răspunse la glumă. Începuseră să-l împresoare alte griji: Luța trebuia îndepărtată discret, cât mai firesc, din preajma birourilor unde se lucra la invenția profesorului Poenaru; apoi urma arestarea lui Onisie, a agenților lui și a celor ai lui Pilitis. Dar nu mai înainte ca fotocopiile schițelor false să ajungă în străinătate, la cei care le râvneau atât de mult: Krugenn și Pilitis.

31

Liniștea îl copleșea, iar pescuitul și plimbările până la istovire erau departe de a putea înlocui activitatea cu care fusese deprins în ani și ani. Îi lipsea această activitate, avea permanent senzația că nimic nu i-o putea înlocui.

Trecu august și zilele începură să se răcească. Apoi se porniră ploile, mărunte și sâcâitoare; zilele deveniră cenușii, uniforme, parcă gemene între ele, și Mihai își pierdu răbdarea. Nu i se comunicase nimic. Și ar fi vrut să știe dacă ideea aceea fantezistă pe care o mărturisise colonelului Arghir la plecare se confirmase, sau, pur și simplu, rămăsese o idee fantezistă ca într-un roman scris de cineva care habar nu are cum se petrec lucrurile în realitate.

Tocmai pe la mijlocul lui octombrie se pomeni cu șoferul colonelului Arghir. Colonelul îl chema urgent și Mihai, în timp ce se îmbrăca, spuse șoferului:

Păcat, măi Mituș, de-abia începusem să mă învăț cu lenea.

— Asta s-o spuneți altuia, tovarășe maior, că eu nu vă cred... Doar vă cunosc din cincizeci și șapte...

Arghir îl primi ca și cum de-abia s-ar fi despărțit de el de o zi numai. Șuiera ușor și Mihai pricepu că avea numai vești bune și că „exilul” său luase sfârșit...

— Dragă Mihai, de data asta i-am înfundat rău de tot. Mihai făcu ochii mari și așteptă. Arghir nu era deloc darnic în aprecieri la adresa rezultatelor muncii, așa că acest „i-am înfundat rău de tot” însemna că se realizase ceva care întrecea așteptările...

— Fantezia ta, nu a fost chiar fantezie... Îți amintești

de Pilitis și John, de Krugenn, de cele două agenturi, de rivalitatea dintre ele? întrebarea i se păru lui Mihai cam de prisos. Și se și înciudă puțin. Doar cine naiba făcuse cunoștință cu ei?

— Cred că da, răspunse Mihai voit ironic, dar Arghir nu observă sau nu voi să observe ironia.

— Krugenn, Krugenn trăgea sforile. El conducea ambele agenturi... Aranjase cu altcineva din afara țării sale să-i facă rost de schițele invenției profesorului Poenaru...

Dacă le-ar fi predat pe cele obținute prin agentură... să-i zic așa... națională, Globi ar fi aflat și... ce să-ți mai spun... Așa că a condus și agentura cealaltă... Era acoperit până peste urechi...

— Și Globi, Globi știe de jocul dublu al lui Krugenn?

— Habar nu are... Dar s-ar putea să afle.

Mihai rămase o clipă pe gânduri și apoi sări de pe scaun.

— Nici n-o să afle Globi.

Arghir îi privi liniștit și îi făcu semn să se așeze pe fotoliu.

— Bănuiesc ce-ți mai trece prin minte, maiorule, dar nu știu dacă se poate asta.

— De ce nu, tovarășe colonel? Să-i comunicăm stimabilului domn Krugenn. Că știm totul... vă imaginați, nu?

— Închipuie-ți că îmi imaginez, dar cine să-i aducă la cunoștință? N-ai vrea ca tu să fii acela?

— De ce nu? și în ochii lui Mihai Dragu luciră luminițe malițioase. Ce-o să facă atunci când îl va revedea pe inginerul Andrei Milcovan, pe decedatul inginer adică?... Uf, făcu Mihai, numai după o clipă aducându-și parcă aminte de ceva, numai un singur lucru mă împiedică: Marta, povara aceasta...

— Serios, chiar așa de nesuferită ți-e povestea asta? Ai s-o vezi și pe Herta, altă povară...

— Herta, Herta este altceva, tovarășe colonel, nu uitați că în afacerea „Baxer”, am studiat un dosar și... Deodată Mihai se opri și spuse mai tare decât ar fi trebuit: mi-am amintit de două lucruri, tovarășe colonel. Scrisul acela de pe biletul trimis gazdei avocatului Laurențiu ca să-i ia geamantanul este al lui Onisie... L-am zărit pe colțul unei adrese pe care institutul o trimisese întreprinderii „Metalul”... Dacă îmi aminteam atunci...

— Bun, și al doilea lucru? îl întrebă Arghir amuzat de exuberanța lui Mihai.

— Tot de bilet este vorba... Cel pe care l-am primit eu la hotel prin care eram prevenit să rup relațiile cu Marta... Era scris de...

— Știu, nu e nevoie să-mi spui, doar și eu am privit în dosarul acela. Și nu o dată... Și chiar ai vrea să-l mai vezi

pe Krugenn? reveni colonelul la discuția de mai înainte.

— Tare mult, tovarășe colonel...

— Poate că ai să-l reîntâlnești fără să fie nevoie să te deplasezi la el. Nu ți-ar face plăcere să-l ai ca oaspete?

— De ce nu, spuse Mihai mai puțin entuziasmat. Numai că va fi foarte greu să-l decidem să ne viziteze țara. Vom încerca totuși...

— Ei, Mihai, făcu Arghir și el bine dispus, atâta încredere ai tu în... folclorul nostru? Doar știi câți turiști vin atrași de frumusețea lui. Și unii, atrași mai ales de alte frumuseți, sublinie cu înțeles colonelul.

EDITURA
MILITARĂ